

千王之凰

ผู้เป็นหนึ่ง
ในได้หล้า...
คือข้า
ผู้เดียว
6

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

峨眉
เอ๋อเหมย
เจียน
กิ่งเจวียน
แปล

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

สงสัยเป็นเพราะว่าเราหาอยู่บนหลังผู้วีนที่เป็นสัตว์อสูรชั้นสี่ ความรวดเร็วในการติดตามเรื่องราวในดินแดนพันเมฆาของพวกเราจึงพลอยว่องไวไปด้วย เหลือเพียงเล่มนี้กับอีกหนึ่งเล่มความสนุกสนานน่าติดตามของพระ-นางและเหล่าสัตว์อสูรก็จะจบลงแล้ว เริ่มรู้สึกใจหายขึ้นมาบ้างหรือไม่คะ และหากอ่านเล่มนี้จบลงขอบอกเลยนะคะว่าจะยิ่งใจหายกว่าเดิม เพราะความรู้สึกที่เราผูกพันกับตัวละครจะแน่นแฟ้นมากขึ้นหลังจากนี้ด้วย

เรื่องราวในเล่มนี้นั้นจะเล่าถึงว่าพวกศิษย์วังศาสตร์จะออกจากสนามรบเก่าไปได้หรือไม่ ทั้งเรื่องทีลาร้อยสมุนไพรในที่สุดก็ถูกขโมยไป แต่ว่าจะเป็นใครที่ขโมยนั้นก็ต้องไปติดตามกัน รวมถึงความลับของผู้วีนที่นักเขียนปุมมาตั้งแต่ต้นเรื่องหรือแม้กระทั่งความลับสุดยอดของซูเพียนใจสุดท้ายแล้วยังคงรักษาไว้ได้หรือไม่ ที่สำคัญความรักของนางกับเจ้เฮ้อจะเป็นไปอย่างไร ยามนี้ถึงเวลาอันสมควรแล้วไปผจญภัยกับศิษย์วังศาสตร์ต่อเลยดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ซูเพียนจื่อทดลองชักมือออก พบว่าเจิ้งเฮ่าอี้แ้ม้อออกแรงไม่มาก แต่ก็ไม่มีท่าที่จะคลายมือ
แต่อย่างใด นางลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ทำยที่สุดก็ไม่ได้ออกแรงสลัดมือเขา

เจิ้งเฮ่าอี้ยืนดีอยู่ในใจ มือที่กุมนางไว้จึงกระชับแน่นขึ้นอีกหน่อย

มือใหญ่อันอบอุ่นของเขาให้สัมผัสที่แห้งไม่เหนอะหนะ ไ่อุ่นจากใจกลางฝ่ามือแทรกซึม
เข้าสู่ผิวกายนางทีละน้อย กระตุ้นให้จิ้งหะหัวใจนางยิ่งรัวเร็ว หัวร้างไม่เป็นตัวของตัวเอง ทว่านาง
กลับไม่ปรารถนาจะต่อต้านเสียอย่างนั้น

“ท่านปล่อยมือสิ” ซูเพียนจื่อเห็นเขานั่งลงแล้วก็ยังคงไม่มีท่าที่จะคลายมือออก ในที่สุด
นางจึงอดไม่ได้ต้องเอ่ยเตือน

“ข้ากำลังพิสูจน์ว่าตนเองไม่ได้เห็นคนจากตระกูลฝ้ายธรรมชัฒนัยน์ตานะสิ” เจิ้งเฮ่าอี้ยิ้มขัน
พรางกุ่มมือนางแกว่งไปมาอย่างจงใจ

”

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ ศิษย์ดีเด่นเป็นเลิศผู้สร้างผลงานจำนวนมากอย่างไม่เคยปรากฏในวงศ์ศาสตร์ เป็นศิษย์ตัวอย่างผู้ียบพร้อมสมบูรณ์แบบ ไม่ว่าใครจะทำอะไรล้วนไม่มีทางสิ้นคลอนภาพลักษณ์อันดีงามของนางได้
- * เจิ้งเฮ้ออ๊ ผู้ครอบครองมงกุฎเที่ยงธรรม เป็นบุคคลที่เก่งกาจชนิดผีนักกฎธรรมชาติ ชื่นชอบหลิวเขียนหวงด้วยใจจริง
- * ฉินฝैया คุณชายเจ้าสำราญ อุปนิสัยไม่ยึดถือธรรมเนียมใดทำทุกอย่างได้เพื่อหลิวเขียนหวง
- * ปู่เงินอวี ผู้รักใคร่หลิวเขียนหวงจากหัวใจ อริยาบถภายนอกสูงส่งสง่างามยิ่ง ฉายาปากอึกกา
- * อวินชิงอิ่ง รูปโฉมคู่ควรกับคำยกย่องว่าหญิงงาม แต่ลักษณะนิสัยเห็นแก่ตัวเป็นที่สุด ทั้งยังหลอกล่อกู้ทั้งเชิงหยางอีกด้วย
- * ชูมาน่่าน สตรีรูปร่างของสกุลชู เคียดแค้นชิงชังชูเพียนจื่อมาก ฟุ้งบ้ามายังวงศ์ศาสตร์เพื่อวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ
- * ชูเทียนหาว หนึ่งในผู้พิทักษ์ของชูเพียนจื่อ เข้าเรียนวงศ์ศาสตร์ในนาม 'ฮว่าเทียน' เป็นเจ้าของฟู่กันร่องวารี

ตระกูลอื่นๆ ในดินแดนพันเมฆา

ตระกูลไสยเวทสกุลอู

สถานะ : หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมที่ลึกกลับที่สุด
ที่ตั้ง : สระโลหิตในถ้ำใต้ดิน ทิวเขาชายแดนแคว้นยวนชิน
บรรพชน : มารไสยภพโลหิต

ตระกูลเซียนขโมยสกุลทาน

สถานะ : หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรม
ที่ตั้ง : ยอดเขาพันมือ

ตระกูลวานิชสกุลเป็ย

สถานะ : ตระกูลฝ่ายเป็นกลาง
ป้ายร้าน : ป้ายไร่อักษรรูปเปลือกหอยเปล่งประกายทอง

ตระกูลผู้บวงสรวงสกุลไหยว

ที่ตั้ง : สวนเซียนพันเมฆา

77

"หลิวเขียนหวงไซ่หรือไม่! ข้ารู้เจ้าต้องอยู่แถวนี้แน่ ศิษย์ร่วมสำนัก
ที่ไร้ประโยชน์พวกนั้นก็อยู่กับเจ้าด้วยสินะ ตรงนี้ยังมีอยู่อีกศพบ เจ้าจะ
รับกลับไปด้วยหรือไม่เล่า" กุ่ยหมั่งเอ่ยเสียงเยียบเย็น

ซูเพียนจื่อเพียงกำหมัดแน่นไม่เอ่ยตอบ...ห้ามโกรธ ห้ามดูความหาไม่
จะตกหลุมพรางของอีกฝ่าย

หากจะโกรธก็มีผู้รอนจัดการอสูรทะเลที่สมควรตายตัวนี้เสียก่อน
ถึงตอนนั้นนางจะเอาคืนกับมันเป็นพันธมิตรก็ย่อมได้

"พีใหญ่เขียนหลงบอกว่าเจ้าสามารถล่องหน สัตว์อสูรวิหคอสูร
พวกนั้นก็บอกว่าเจ้าเก่งการใช้พิฆะ บนตัวยังมีของวิเศษเก็บทรัพย์ที่
ร้ายกาจ ถึงขั้นเก็บซ่อนคนทั้งหมดเอาไว้ได้ หึๆ ข้านี้ก็มาตลอดว่าตนเอง
ประเมินเจ้าไว้สูงแล้ว คาดไม่ถึงว่าเจ้ายังร้ายกาจกว่าที่ข้าประเมินไว้
เสียอีก

ออกมาเถอะ พวกเรามาสู้กันอย่างยุติธรรม หากเจ้าชนะ ก็นำศพพวกพ้องของเจ้ารวมทั้งศพของข้าจากไปได้เลย แต่หากเจ้าแพ้ ก็จงรับทัณฑ์หมิ่นพิษกร่อนหัวใจจากข้า ชดใช้ชีวิตให้เผ่าอสูรทะเลที่ต้องตายอนาถด้วยน้ำมือของเจ้าเสีย" น้ำเสียงของกุ่มห่มังเรียบสงบแต่ก็ชวนขนหัวลุก

ตูเพื่อนจ้อยยังคงไม่ไยดี นางมิโซวีรชนผู้กล้าอะไร ยามเผชิญหน้าคู่ต่อสู้ที่มีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่าตนเอง นางยินดีที่จะคิดหาอุบายสกลปรกเอาชีวิตอีกฝ่ายเสียมากกว่า มิใช่เสียสติออกไปรณหาที่ตายด้วยการต่อสู้อย่างยุติธรรมอะไรนั้น

หากยุติธรรมจริง เหตุใดไม่หาอสูรทะเลขึ้นห้าสักตัวมาดวลตัดสินกับนางเล่า!

"ไม่ออกมา? ฮี! พวกเจ้าเหล่ามนุษย์พรั่าพุดถึงคุณธรรมติดปาก อยู่เสมอ แต่พอเกี่ยวพันถึงชีวิตน้อยๆ ของตนเองกลับไม่แยแสสนใจอะไรอีก โดยเฉพาะมนุษย์สตรียิ่งไร้ยางอาย เก่งแต่หลบหลังพวกพ้อง ผลักไสพวกพ้องให้ไปตาย! ข้านี้กว่าเจ้าจะแตกต่างหน่อย คิดไม่ถึงว่าก็เป็นหญิงต่ำช้าที่ไม่ไยดีพวกพ้องเช่นกัน!" กุ่มห่มังยิ่งพุดยิ่งแหลมคมแสบสัน

ตูเพื่อนจ้อยแทบอยากจะเหลืออกตาใส่ หากพวกพ้องของนางยังมีชีวิตอยู่ นางย่อมไม่มีทางไม่ใส่ใจไยดี ทว่าตอนนี้คนก็ตายไปแล้ว จะให้นางเอาตัวไปตกอยู่ในอันตรายเพื่อศพของคนผู้เดียว? นางดูคล้ายคนโง่เช่นนั้นหรือไร

ว่าแต่สตรีที่กุ่มห่มังบอกว่า 'เก่งแต่หลบหลังพวกพ้อง ผลักไสพวกพ้องให้ไปตาย' คงไม่ได้หมายถึงอวิ้นชิงอิงกระมัง

ความเป็นไปได้ที่สูงไม่ธรรมดาทีเดียว

กุ่มห่มงพุดอยู่พักใหญ่ จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นใครตอบกลับ จึงอดไม่ได้ที่จะหน้าขริมลงแล้วแค้นเสียดใจว่า "ไม่มีคนอยู่จริงๆ นะหรือ ช่างเถอะ ศพนี้เก็บไว้ก็เป็นภาระ ทิ้งไปก็สิ้นเปลืองเปล่า ข้าจะจัดการให้สิ้นซากเสียตรงนี้เลยก็แล้วกัน"

มันพุดพลางใช้มือข้างหนึ่งจิกเนื้อบนไหล่ศพ จากนั้นก็ยัดเข้าปาก เคี้ยวหุบหับโดยไม่แม้แต่จะมองดู

ซูเพื่อนจื่อเดือดดาลสุดทนแล้ว...

"เปิดค่ายกลมายา ข้าจะดูซิว่าที่แท้เดรัจฉานตัวนี้ถือดีอะไรกล้าเป็นฝ่ายวิ่งมาหาที่ตายเอง" ซูเพื่อนจื่อเอ่ยกับมารผีนเสียงเหยิ่ม

"ไม่มีปัญหา!" มารผีนดึงเอาลมปราณสองส่วนของนางไปร้ายเวทเปิดค่ายกลมายาในทันที

เปลวไฟแห่งวิญญาณสีน้ำเงินของมารผีนที่อยู่ภายในกำไลแขนเจ็ดศรารพลันแตกตัวเป็นสะเก็ดไฟเล็กๆ หลายสิบบัดัม ปลิวว่อนไปทั่วสารทิศรอบตัวซูเพื่อนจื่อ

สะเก็ดไฟเล็กๆ สีน้ำเงินเหล่านั้นพ้อออกจากกำไลแขนก็กลายเป็นไร้รูปไร้สี ต่อให้กุ่มห่มงใช้จิตสัมผัสความรู้สึกเคลื่อนไหวโดยรอบอย่างระมัดระวังอยู่ตลอด ก็ไม่เคยค้นพบการคงอยู่ของสะเก็ดไฟ

เนื้อเน่าในปากของกุ่มห่มงยังไม่ทันได้กลืนลงคอ มันก็ปลันได้ยินใครเอ่ยหยามที่ข้างหู

"เดรัจฉานก็เป็นได้แค่เดรัจฉานจริงเสียด้วย ต่อให้แปลงกายแสรั่งทำตัวเหมือนคนสักเพียงใด ก็เป็นแค่เดรัจฉานน่าสะอิดสะเอียนที่ออกมา

เชิดหน้าชูตาไม่ได้"

กุ่มห่มหันขวับมองไปยังทิศทางด้านเสียง สาวน้อยโฉมงามล้าเลิศ ในชุดกระโปรงสีม่วงผู้มีเส้นผมยาวจรดเอวนางหนึ่งกำลังยื่นมอมมันอย่าง เย็นชาอยู่ทางขวามือห่างออกไปสิบกว่าจั้ง แว่วรังเกียจดูแคลนในสายตานาง มิได้ปิดบังอำพรางแม้แต่น้อย

กุ่มห่มรู้สึกขงนงนงยิ่งนัก ลักษณะจำเพาะทุกด้านของสาวน้อย ที่อยู่เบื้องหน้าสายตานี้เพียงพอจะบ่งชี้ต่อนางก็คือหลิวเซียนหวง มันมี ประสาทรับรู้ที่เฉียบไวยิ่งยวดมาแต่กำเนิด ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลง ของกระแสอากาศที่ละเอียดอ่อนสักเพียงใดก็ล้วนสัมผัสได้ ทว่าบริเวณ ที่สาวน้อยชุดม่วงผู้นี้ปรากฏตัว ก่อนหน้านั้นมันสัมผัสอะไรไม่ได้เลยซักๆ

หากนางเป็นมนุษย์ที่มีชีวิต ถึงอย่างไรก็ควรมีลมหายใจบ้างกระมัง ต่อให้นางกลั่นหายใจได้ด้วยวิชาลมปราณเต๋า การเคลื่อนไหวของนางก็ต้อง ก่อให้เกิดเสียงลมบ้างสิ เป็นไปได้อย่างไรที่ไม่มีอะไรเลย

ทว่าเฉียนหลงกับอสุรทะเลตัวอื่นล้วนเคยสาบานยืนยันว่า หลิวเซียนหวงสามารถล่องหน หากนางจะมีวิธีอื่นที่กลบลดร่องรอย การเคลื่อนไหวได้ก็มีใช้เรื่องแปลกนัก

นางสามารถทำได้ถึงขั้นนี้ ย่อมเป็นศัตรูที่กล้าแข็งอย่างแน่นอน กุ่มห่มรู้สึกว่าประสาทรับรู้ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบที่ทำให้มันรบไร้พ่ายมา ตลอดนั้น เมื่ออยู่ต่อหน้ามนุษย์สาวผู้นี้ก็กลับไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ในใจ มันจึงหวั่นเกรงขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

"ไม่ต้องมาหากำไรจากลมปาก ประมือให้เห็นฝีมือที่แท้จริงเลย ดีกว่า!" กุ่มห่มโยนศพนในมือทิ้งไป ขณะเดียวกันแล้วาวสีเขียวขจีสองเส้น

ก็ตัวดีไปหาร่างของซูเพียนจื่อทันที

แต่ยาวกระหวัดเป้าหมายไว้ได้อย่างง่ายดาย กุ่ยหมั่งยังไม่ทันจะประหลาดใจก็พบว่าสิ่งที่แสร้งกระหวัดไว้เป็นเพียงเงาเท่านั้น ซูเพียนจื่อได้หายวับไปไม่เห็นร่องรอยแล้ว

"ฝีมือมีแค่นี้ ยังกล้าเรียกข้าออกมาสู้กันอย่างยุติธรรม เจ้าก็คู่ควรด้วยหรือ!" สุ่มเสียงอันเย็นชากังวานใสดังมาอีกครั้ง คราวนี้ซูเพียนจื่อปรากฏตัวห่างออกไปไม่กี่จั้ง

ความเร็วของนางสูงถึงเพียงนี้ได้อย่างไรกัน กุ่ยหมั่งสะบัดข้อมือวูบแต่ยาวเจ็ดจั้งหนึ่งคู่ที่อยู่ในมือก็แปรสภาพเป็นเงาแล้กลื่นฟ้า โหมบุกไปหาซูเพียนจื่ออย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย

แต่ยาวโจมตีถูกเป้าหมายอย่างง่ายดายครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าเงาร่างเหล่านั้นล้วนอันตรธานไปในชั่วขณะที่ถูกหวดใส่ โดยไม่มียกเว้นสักครั้งเดียว

เมื่อเหตุการณ์เช่นเดียวกันนี้เกิดขึ้นซ้ำๆ หลายครั้งเข้า ในใจกุ่ยหมั่งก็เริ่มเกิดสมมติฐานที่ชวนสะพรึง...หรือว่าบรรดาสาวน้อยเหล่านั้นล้วนเป็นภาพลวงตา ทั้งหมดเป็นตัวปลอมทั้งสิ้น!

ทว่าพวกนางดูสมจริงถึงเพียงนั้น ข้าเอ๋ยปากพูดจาได้อีกด้วย ฝีมือเยี่ยงนี้มีเพียงเซียนหรือมารฟ้าในตำนานเท่านั้นถึงจะทำได้ มนุษย์สาวเช่นนางจะเป็นไปได้ได้อย่างไรกัน

กุ่ยหมั่งขอยอมเชื่อว่าหลิวเซียนหวงคือผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาที่เก็บจำพลังฝีมือไว้ยั้งดีเสียกว่า ดังนั้นท่าร่างของนางจึงว่องไวเสียนมน โจมตีถูกแค่เสี้ยวเงาที่ตกค้างระหว่างนางเคลื่อนไหว

ที่ว่าหากหิ้วเขียนหวงคือผู้แข็งแกร่งขั้นทรงฤทธาจริงๆ นางจะกล้าเข้ามาในพื้นที่สนามรบเท่านี้ได้อย่างไร แล้วเหตุใดนางจึงไม่ลงมือสังหารมันทั้งทันทีเลยเล่า

ไม่ถูกสิ! เหล่านี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับวิชาล่องหนของนางเสียมากกว่า...

จุดประสงค์ที่กู่หมั่งตัวดวงแฉ่ยาวได้เปลี่ยนจากการโจมตีมาเป็นป้องกันตัวแล้ว มันเพียงพยายามทำให้จิตใจตนเองสงบลง ก่อนจะนึกถึงสิ่งที่เขียนหลงเคยบอกมัน... ดูเหมือนหิ้วเขียนหวงจะกริ่งเกรง 'หยุดน้ำไม่เด็ดขาด' กระบวนท่าไม้ตายนี้เป็นอย่างยิ่ง

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ มันก็จะใช้กระบวนท่านี้เล่นงานนางแล้วกัน!

กู่หมั่งเล็งหาโอกาส ประชิดเข้าใกล้ซู่เพียนจื่อไปที่ละน้อย จากนั้นก็พลันลำแดงกระบวนท่าพิฆาต 'หยุดน้ำไม่เด็ดขาด' ออกไปเต็มกำลัง ทำให้พื้นที่รอบตัวมันในรัศมีห้าจั้งกว่าตกอยู่ท่ามกลางม่านพลังลมปราณของมันทั้งหมด

ที่ว่าก็ยังคงไม่มี! ไม่มีสิ่งใดอยู่ทั้งสิ้น! กู่หมั่งจำได้เขียนหลงเคยบอกว่าพบหิ้วเขียนหวงที่ล่องหนอยู่ในเขตม่านพลัง แต่น่าเสียดายยังไม่ทันโจมตี นางก็ฝ่าม่านพลังออกไปเสียก่อน

พลังฝีมือของมันด้อยกว่าเขียนหลงเพียงนิดเดียว ม่านพลังที่ก่อตัวจากลมปราณจึงมีขอบเขตแคบกว่าเขียนหลงเล็กน้อย หรือว่านางปีศาจนั้นจะอยู่นอกเขตม่านพลังของมัน?

กู่หมั่งจำได้เมื่อครู่มันอยู่ห่างกับนางไม่ถึงสามจั้งแล้วซัดๆ ด้วยความเร็วของมันไม่มีทางซ้ากว่าหิ้วเขียนหวงไปได้

กู่หมั่งมองรอบทิศอย่างงุนงง ในที่สุดก็หวาดกลัวขึ้นมาแล้ว

เหตุที่มันกล้านุกเดี๋ยวมารจัดการหิวเขียนหวงเพราะอาศัยว่าตนเอง มีประสาทรับรู้อันเฉียบไว พิษที่พิสดาร กับของวิเศษอีกชิ้นที่จะทำให้มัน เด็ดชีพนางได้ในชั่วพริบตา

ของวิเศษชิ้นนี้คือวัตถุเขียนที่ราชาแห่งอสูรทะเลให้มันยืมมา เป็นการชั่วคราว เนื่องจากยังไม่ได้รับมันเป็นเจ้าของ ทุกครั้งที่ใช้งาน จึงต้องสูญเสียลมปราณมหาศาล หากไม่ถึงเวลาจำเป็นมันก็ไม่อยากใช้

ประสาทรับรู้อันเฉียบไวของมันไม่อาจสัมผัสสลมหายใจและการ เคลื่อนไหวของนางโดยสิ้นเชิง ตอนนี้กระทั่งชายเสื้อของนางมันก็ยัง ตะตะไม่ถูกด้วยซ้ำ พิษที่พิสดารจึงไม่รู้จะใช้อย่างไร ซินยัดเยียดต่อไปเช่นนี้ เกิดปล่อยให้นางสบซ่องได้กลับกะทันหัน มันก็เดือดร้อนแล้ว

ซูเฟียนจื่อซ่อนตัวหลบชมการแสดงเดี่ยวของมันอยู่ในที่ลับตา ชาติก็แต่ไม่มีเมล็ดตรงกับของว่างมาเพิ่มความเพลิดเพลิน

ในรัศมีลีลาหลั่นล้วนจัดวางค่ายกลมายาไว้ ในเขตค่ายกลนี้ไม่ว่า ความเคลื่อนไหวใดๆ กระทั่งลมพัดหญ้าไหว มารฝันก็ล้วนสัมผัสได้อย่าง ง่ายดาย ยามนี้เขาจึงทวงความดีความชอบกับซูเฟียนจื่ออย่างกระหึ่ม ยิ้มย่อง "มันใช้กระบวนท่านั้นอีกแล้ว ฮึๆ วิชาที่ต้องปลดปล่อยลมปราณ ทั่วร่างเพื่อจะควบคุมพื้นที่หลายจั้งในคราวเดี๋ยวนี้อันเปลืองแรงยิ่งนัก 'ไม่รู้ มันจะประคองตัวได้สักกี่น้ำ'

ซูเฟียนจื่อเอ่ยชมมารฝันอย่างหาได้ยาก "ค่ายกลมายาของเจ้า ไม่เลวทีเดียว เจ้านั้นไม่รู้ตัวจริงเสียด้วยว่าข้าชมเรื่องสนุกอยู่ตรงนี้ ทว่า เหตุใดมันจึงหลงกลง่ายตายเพียงนี้เล่า เงามองตาไม่ก็ร่างก็หลอกมันจน หัวหมุนได้แล้ว สติปัญญาช่างต่ำเตี้ยเรี่ยดินนัก"

มารฝันขีดหน้าตอบอย่างภาคภูมิใจว่า "ไม่ใช่มันสติปัญญาต่ำเตี้ย
หรือก ค่ายกลมายาที่ข้ามารฝันจัดวางขึ้นนี้ ต่อให้ระดับเซียนหรือมารฟ้า
มาเองก็ไม่แน่ว่าจะมองทะลุปรุโปร่ง นับประสาอะไรกับอสูรทะเลตัวเดียว
ที่มีพลังฝีมือห่างไกลจากเซียนและมารนับหนึ่งแสนแปดพันหลี่! หากมัน
มองทะลุค่ายกลมายาของข้าน่าจะถึงเรียกว่าวิปริตผิดปกติของจริง!"

"เออล่ะๆ! เจ้าเก่งกาจยิ่ง! ออกแรงยั่วมันเพิ่มอีกหน่อยสิ ฮ่าๆ! ละครลิง
นี่สนุกจริงเสีย!" ซูเพียนจื่อสั่งการอย่างใจร้าย

มารฝันกระแอมแหยงๆ สองหนก่อนจะเอ่ย "ลมปราณสองส่วน
ของเจ้าใช้ไปหมดแล้ว หากจะคงอานูภาพของค่ายกลมายาไว้ เจ้าก็ต้อง
ให้ข้าใช้ลมปราณเพิ่มอีกหน่อย"

ซูเพียนจื่อพลันหายใจติดขัดหวิดจะหน้ามืด มารฝันนี้ชมเชยไม่ได้
เลยจริงๆ เพิ่งจะชมเขาไปหมดๆ ก็สร้างปัญหาให้นางทันตาเห็น

นับจากเปิดค่ายกลมายาจนบัดนี้ เพิ่งจะผ่านไปนานเท่าไรกัน
ลมปราณที่นางให้ไปสองส่วนถึงกับใช้หมดแล้ว? ขึ้นมัวเล่นอยู่เช่นนี้
กู่ยหมั่งยังไม่ตาย ลมปราณของนางเป็นได้ใช้หมดเกลี้ยงก่อนนะสิ!

ทว่าสถานการณ์ในตอนนี้ก็ยังไม่อาจละทิ้งค่ายกลมายาที่แสนจะ
เปลืองพลังนี้ไป ซูเพียนจื่ออัปจนหนทางจึงได้แต่ให้มารฝันดึงลมปราณ
ในร่างนางไปอีกสองส่วน

"ใช้ประหยัดๆ หน่อย จุดประสงค์ของพวกเราคือให้มันเหนื่อยตาย
ไม่ใช่ให้ข้าเหนื่อยตาย!" ซูเพียนจื่อเอ่ยอย่างหงุดหงิด

วิชาหลอกคนมาเพิ่มพูนพลังวัตรแม้ชื่อดีสารพัด ทว่าก็มีจุดบกพร่อง
ถึงชีวิตอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือนางไม่อาจเติมเต็มลมปราณอย่างรวดเร็วด้วยวิธี

ดูดซับปราณวิเศษเช่นผู้ฝึกวิชายุทธ์คนอื่น ๆ

ยามประสบเหตุการณ์เช่นนี้ย่อมร้ายแรงยิ่ง ต่อให้นางร้อนใจแทบตาย ก็ทำได้เพียงรอคอยเท่านั้น

ฝ่ายกุ่มห่มังแนใจแล้วว่าซูเพียนจื่อไม่อยู่ในเขตม่านพลังของตน จึงรีบออกแรงดูดซับลมปราณกลับคืน ทว่าปล่อยออกแล้วเก็บคืนเช่นนี้ ก็ทำให้ลมปราณของมันสูญหายไปเกือบสามส่วนอยู่ดี

มันคงแสบคู้พลางเดินสังเกตรอบด้านอย่างถี่ถ้วนยิ่งขึ้น โดยหาว่าไม่ ว่าตนเองถูกอิทธิพลของค้ายกลมายา ทำให้เดินวกไปวนมาอยู่ในพื้นที่ เล็กๆ มาโดยตลอด

นับแต่มันย่างเท้าเข้ามาในบริเวณนี้ ประสาทรับรู้ของมันก็ถูก ก่อทวนอย่างหนักโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เนื่องจากมันเชื่อมั่นในประสาทรับรู้ อันแข็งแกร่งของตนเองเกินไป ประกอบกับมารผืนจิตวางค้ายกลมายา ขึ้นสูงอย่างเหลือเชื่อ จึงเป็นเหตุให้มันเดินวนอยู่ที่นี้เป็นนานก็ยังไม่รู้ตัว ว่าหลงกลพวกซูเพียนจื่อเข้าให้แล้ว

เนื่องจากลมปราณมีอยู่จำกัด ความถี่ที่เงาลวงของซูเพียนจื่อ ปรากฏตัวจึงลดลงเรื่อยๆ ทว่ากุ่มห่มังกลับไม่กล้าผ่อนคลายแต่อย่างใด โดยเฉพาะมีเงาลวงของซูเพียนจื่อปรากฏตัวห่างจากมันไม่ถึงครึ่งจั้ง ตั้งสองหน ยิ่งทำให้มันผวาจนหลังเหงื่อเย็นโชกศีรษะเลยทีเดียว

นานปีที่ผ่านมากุ่มห่มังผจญศึกหนักมานับไม่ถ้วน ทว่าไม่เคยมี สักครั้งที่อัดอั้นตันใจเช่นในตอนนี้นี้ มันถึงขั้นยิ่งมายิ่งแยกแยะไม่ออกว่า ซูเพียนจื่อที่ปรากฏตัวเป็นพักๆ นั้นเป็นคนจริงหรือเงาลวงกันแน่

ต่อให้มันน้ำนิ่งไหลลึกเจ้าแผนการสักเพียงใด สุขุมเยือกเย็นสักแค่ไหน

หลังจากยื่นหยัดอยู่เช่นนี้เกือบครึ่งชั่วยามก็อดไม่ได้ที่จะเริ่มกระวนกระวาย หัวเสีย ทางหนึ่งตัวดวงแล้คู๋ ไไล้จับลมคว้าเงา อีกทางหนึ่งก็โหวกเหวก ไวยวาย ต่ากราดสาดเสียเทเสีย

สำหรับวาจาโสมมหยาบคายที่ฟรังพรุเต็มปากของมันนั้น ชูเพียนจื่อ เพียงแต่คลี่ยิ้มด้วยท่าที่อันเรียบเฉยพลางเอ่ยว่า "ในที่สุดเดรัจฉานตัวนี้ ก็เริ่มคลั่งเสียที จูๆ มันอุตส่าห์ประคองตัวมาได้นานเพียงนี้ค่อยเริ่ม เหา่หอนี้ก็มันว่าไม่่ง่ายตายแล้ว พวกเราต้องรีบจัดการมันเสีย ก่อนที่มัน จะพบความผิดปกติแล้วแผ่นหนีไป"

"หากไม่อาจฝ่าทำลายค่ายกลมายานี้ ต่อให้มันบินขึ้นฟ้าก็ได้แต่ วนสะเปะสะปะอยู่ข้างบนนั้น บินออกไปไม่ได้หรอก ค่ายกลมายาของข้า จะทำลายได้ง่ายๆ เช่นนั้นหรือไร" มารผั้นมันอกมันใจเต็มเปี่ยม

"ถึงอย่างนั้นก็ต้องรีบจัดการมันก่อนที่ข้าจะประคองตัวไม่ไหว" ชูเพียนจื่อขมวดคิ้วกล่าว

กุ่มหั่งที่อยู่เ็นค่ายกลถูกบั่นหัวจนสติรับรู้สับสนยุ่งเหยิง ถึงขั้นเห็น ต้นไม้ใบหญ้าเป็นศัตรูไปแล้ว ฝ่ายชูเพียนจื่อที่สูญเสียลมปราณรออยู่ ตรงนี้ก็คอยจนหงุดหงิดแล้วเช่นกัน จริงอยู่กุ่มหั่งบินขึ้นฟ้าก็หนีไม่พ้น แต่นางเองก็ไม่มีปัญญาจะบินขึ้นฟ้าไปฆ่ามันโดยรู้สู้มเสีย

เอ่ยถึงลมปราณของผู้ใดจะยื่นหยัดได้ยาวนานกว่ากันนั้น ของกุ่มหั่ง ย่อมยื่นยาวกว่านางเป็นร้อยเท่าพันเท่า ขึ้นลากยาวต่อไป ฝ่ายที่จะไม่ไหว ก่อนก็คือตัวนางเอง

อาศัยค่ายกลมายาอันเกรียงไกรของมารผั้น นางจะหมุนตัวจากไปเลย ก็ยอมได้ ด้วยสภาพของกุ่มหั่งในตอนนี้อย่างไม่มีทางค้นพบนางเด็ดขาด

ทว่านางไม่อยากจะปล่อยให้มันไปแต่เพียงเท่านี้

นับแต่ชั่วขณะที่รู้ว่ามันสังหารศิษย์ร่วมสำนักของนาง ข้าลบลูกศพของเขาต่อหน้านางอีก นางก็ตั้งมั่นแล้วว่าไม่ตายจะไม่รามือกับมันเด็ดขาด

แต่นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าศิษย์ผู้นั้นมีนามว่าอะไร ทว่าเมื่อมองดูศพบนพื้นซึ่งเนาเปื่อยแห่งวันพลวงนั้นก็ถึงภพยามที่ทุกคนเดินเข้าสู่พื้นที่ลับอันวิปริตแห่งนี้มาด้วยกันอย่างฮึกเหิม ในใจนางก็ขัดโหมด้วยเพลิงโทสะอย่างห้ามไม่อยู่

ดังนั้นตอนนี้น่ะ...นางจะฆ่าอสูรทะเลที่น่าขยะแขยงตัวนี้ให้ได้!

ซูเพียนจื่อมองไกลๆ ไปยังศพที่มีสภาพน่าเกลียดกว่าจะทนดูของศิษย์ที่นางไม่รู้จักชื่อผู้นั้น แล้วสุดท้ายใจเข้าลึกๆ ก่อนกล่าว "เจ้าคอยดูนะ ข้าจะช่วยล้างแค้นให้เจ้าเอง ข้าจะปนกระดูกของอสูรทะเลที่สมควรตายตัวนี้ให้แหลกเป็นผุยผง ซัดมันให้แตกดับทั้งสังขารและวิญญาณ เจ้าไม่ต้องกลัวเลยว่าจะไปเจอมันอีกที่โลกเบื้องล่าง

มารฝัน เจ้าจงเตรียมทุกสิ่งในดอกซวิหมี่ที่จะใช้เป็นเครื่องป้องกันได้ เอาไว้ให้พร้อม เกิดมันใช้มันพลังพิศดารนั้นอีก เจ้าก็โยนออกมาให้ข้าทั้งหมดรวดเดียวเลย ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ล่ะ!" ซูเพียนจื่อสั่งการอย่างเยือกเย็น

"ได้" มารฝันรู้ว่านางมิใช่ผู้ที่เขาจะโน้มน้าวไหว ดังนั้นจึงได้แต่ตอบรับอย่างจวนใจ

ซูเพียนจื่อใช้พลังพิเศษของผีเสื้อซ่อนฟ้า กระโจนพรวดออกจากที่ซ่อนตัวแล้ววิ่งตะบึงไปทางกุ่มหมั่งทันที...

ขณะเดียวกันอีกด้านหนึ่งของพื้นที่สนามรบเก่า ฉินเฉียว เจิ้งเฮ้ออื่ กับปูเจินอวี้ก็ตกอยู่ที่ท่ามกลางศึกหนักกับอสุรทะเลเช่นกัน ทว่าคนทั้งสามไม่หวั่นเกรงแม้แต่น้อย ตรงข้ามยังอยากให้อสุรทะเลมาล้อมโจมตีพวกเขายิ่งมากยิ่งขึ้น

หากสามารถยึดกำลังหลักของอสุรทะเลให้อยู่ตรงนี้ได้ พวกมันย่อมไม่อาจแบ่งกำลังพลไปหาเรื่องสมาชิกคนอื่นๆ ของพวกเขา ขอเพียงพวกเขาประสานงานกันได้เหมาะสมเจาะจงตัว ไม่เพียงจะเอาตัวรอดได้อย่างเหลือเฟือ ยังจะบั่นทอนขุมกำลังของอสุรทะเลลงตามลำดับ ทำให้พวกมันส่วนใหญ่ต้องทิ้งร่างอยู่ที่นั่นไปตลอดกาล

หัวหน้ากลุ่มที่ซุ่มโจมตีพวกเขาก็คือเฉียนหลง เมื่อเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งจนน่าอัศจรรย์ใจอย่างฉินเฉียวกับเจิ้งเฮ้ออื่ ในที่สุดมันก็เข้าใจว่าเหตุใดเหล่าจิงจิงไปแล้วไปลับ กุ้ยหมิงก็บาดเจ็บด้วยน้ำมือของพวกเขา

"ถอย! ล่าถอย!" เฉียนหลงสั่งการอย่างแสนเฉียบขาดให้พวกพ้องแยกย้ายกันหลบหนี ส่วนตนเองรั้งอยู่ที่เดิมช่วยระวังทำให้

เฉียนหลงสมแล้วที่ เป็นผู้แข็งแกร่งอันดับหนึ่งในกองทัพอสุรทะเลพลังฝีมือของอสุรทะเลชั้นหกระดับสูงสุดแม้ขึ้นบกแล้วลดทอนลงมาก กระนั้นมันใช้หนึ่งด้านสามก็ยังคงยืนหยัดไหว

รจนเฉียนหลงเห็นพวกพ้องล่าถอยไปจนสิ้น คาดว่ามนุษย์สามคนนี้ไม่อาจไล่ตามทันอีก มันก็ปลันตัวหนึ่งดาบคุกคามคนทั้งสามให้ถอยห่างจากนั้นแหยงหน้าหัวเราะร่วน

พวกฉินเฉียวสามคนไม่รอให้มันหัวเราะจนหน้าใจก็พากันบุกเข้าไป

อีกครั้ง

เขียนหลงผู้พลางถอยพลาง ปากก็แค้นเสียดงกล่าว "พวกเจ้าจะไม่ถามหรือว่าข้าหัวเราะเรื่องอะไร"

ปู่เงินอวีตอบหยาม "พวกด้อยปัญญาที่ชอบหัวเราะเหลอหลากันทั้งนั้น มีอะไรน่าถามเล่า" อุตส่าห์กล้างดิวิธิเขยๆ เยี่ยงนี้มาใช้ต่อหน้าเขา ลูกไม่เท่าที่หมายล่อให้ผู้อื่นซักถามพรรคนี้ เขาเล่นจนเบื่อดีตั้งแต่สามขวบแล้ว

เขียนหลงถูกตอกกลับจนหน้าหงาย ขบกรามถอยห่างไปหลายก้าว ก่อนเอ่ยต่อ "พวกเจ้าไม่สังเกตหรือไร เมื่อครู่ตรงนี้มีข้านำกลุ่มอยู่คนเดียว!"

"เจ้าไม่ใช่คนสักหน่อย! เจ้าคือเดรัจฉานที่ปลอมเป็นคนก็เท่านั้น" ฉินเฉยยำเตื่อนอย่างดูแคลน ขณะเดียวกันมือก็ไม่ได้ซ้าลงแม้แต่น้อย ขวานยักษ์สีทองได้โหมบุกไปถึงด้วยอานุภาพปานจะผลึกภูผาคว่าสมุทรรแล้ว

เขียนหลงแม้รู้สึกว่าสนทนากับตัวบัดซบสองคนนี่ต่อตนเองจะต้องโมโหตายเป็นแน่ แต่เนื่องจากคิดว่าอุบายที่มันใช้อยู่นี้แสนจะฉลาดเฉียบแหลม ทั้งเกี่ยวพันกับแผนขั้นต่อไปของมัน มันจึงมีอาจไม่พูดต่อ

"หากมิใช่พวกเราจงใจทิ้งร่องรอยไว้ พวกเจ้านึกว่าจะไล่ตามทันได้เร็วเพียงนี้หรือ ที่พวกเราสิ้นเปลืองความคิดมากมายหน่วงเหนี่ยวพวกเจ้าไว้ ก็เพียงเพื่อให้กุยหมั่งมีเวลามากพอไปจัดการศิษย์น้องหญิงคนดีของพวกเจ้า หากพวกเจ้ากลับไปตอนนี้นี่น่าจะทันเก็บศพให้นาง... เอ๊ะ ไม่ถูกสิ กุยหมั่งซึ่งชอบกินมนุษย์สาวผิวเนียนเนื้อนุ่มเป็นที่สุด ตอนนี้นางน่าจะอยู่ในท้องของกุยหมั่งแล้วมากกว่า ฮ่าๆ" เขียนหลงหัวเราะลั่นอย่างกำเริบเสิบสาน พลางรอมชมผู้แข็งแกร่งหนุ่มสามคนที่อยู่ตรงหน้า

ตื่นตระหนกหน้าเผือดสี

ที่ว่าผลสุดท้ายมันกลับต้องผิดหวังอีกครั้ง

จินเฉยเอ๋อแย้งด้วยเสียงเยาะหยัน "อุตสาห์นึกว่าเจ้ามีแผนการใหญ่โตอะไร ที่แท้ก็ส่งสวะตัวหนึ่งไปหาศิษย์น้องหญิงของข้าเพื่อรณหาที่ตาย"

เขาพูดพลางรวบขวานคู่ไปไว้ที่มือซ้าย จากนั้นมือขวาก็สะบัดขึ้น ด้านบนโยนกงล้อช่วงชิงฟ้าสู่อากาศ

ปากเขาแม้พูดจาหนักแน่น ทว่าในใจก็ยังคงเป็นห่วงอยู่บ้าง อีกฝ่ายถึงกับกล้าเอาสตรีที่เขารักที่สุดมาข่มขู่เขาเชียวหรือ หาที่ตายชัดๆ!

ต่อให้ตอนนั้นรู้ดักกลับไปช่วยศิษย์น้องหญิงก็คงสายไปแล้ว ฉะนั้นไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องจัดการเดรัจฉานที่อยู่ตรงหน้าตัวนี้ให้อยู่หมัด พวกเขาถึงจะมีสิทธิ์เป็นฝ่ายรุกมากยิ่งขึ้น

ปูเฉินอวี๋เพียงเบี่ยงร่างวูบก็อ้อมไปอยู่ด้านหลังของเจียนหลง ยืนคนละมุมกับจินเฉยและเจิ้งเฮ้ออี้ ล้อมกักเจียนหลงไว้ตรงกลาง

พอเขายืนคุมตำแหน่งเรียบร้อยก็ยกมือลูบอกเอ๋อเสแสร้ง "ข้าตกใจแทบตายเลยเชียว นึกว่าพวกเจ้าส่งกุ่มห่มังเดรัจฉานตัวนั้นไปจัดการพวกพ้องคนอื่น ๆ ของข้าเสียอีก ข้าละอยากรู้จัก หัวสมองของพวกเจ้าทำจากอะไรกันแน่ ถึงได้ซอบรณหาที่ตายเพียงนี้! เขียนหวงของข้าให้ผู้ที่พวกเจ้ามีปัญญาจะต่อกรไหวหรือ"

ปูเฉินอวี๋รู้เพียงว่าซู่เพียนจื่อเจตนาเก็บงำพลังฝีมือมาตลอด แต่เขาก็ไม่ได้รู้จักความสามารถของนางเท่าจินเฉยและเจิ้งเฮ้ออี้ กระนั้นเมื่อเห็นศัตรูหัวใจตัวฉกาจอย่างจินเฉยไม่เป็นกังวล ก็ชัดเจนว่าศิษย์น้องหญิง

มีความสามารถพอจะรับมือ ดังนั้นเขาจึงวางใจได้เกินครึ่งแล้ว

เจิ้งเฮ้ออี่พองหางยสองฝ่ามือขึ้น มงกุฎเที่ยงธรรมสีทองก็ปรากฏอยู่บนนั้น เขาซ้อนตามองเจียนหลงอย่างเยียบเย็นพลางเอ่ยขึ้นว่า "เจ้าพุดจวบแล้วสินะ หากยังไม่ฆ่าเจ้าทิ้ง พวกเราจะไม่กลับไปหรอก น่าเสียดายทั้งเจ้าและกู่หย่มังล้วนหาพวกพ้องมาช่วยเก็บศพของพวกเจ้าไม่ได้แล้ว"

กล้าบังอาจวางแผนปองร้ายเซียนหวงของเขา เช่นนั้นก็จงทั้งชีวิตไว้ที่นี้เสียเถอะ!

มีอันตราย!

กู่หย่มังตกอยู่ในค่ายกลมายา แม้ไม่อาจสัมผัสร่องรอยการเคลื่อนไหวใดๆ ของชูเพียนจื่อ แต่มันก็รู้สึกได้ว่ามีอันตราย...อันตรายที่จะคร่าชีวิต!

มันจะใช้กระบวณท่า 'หยดน้ำไม่เล็ดลอด' ซ้ำดีหรือไม่ ครึ่งก่อนมันสิ้นเปลืองลมปราณสามส่วนไปเปล่าๆ เกิดคราวนี้เป็นความรู้สึกกลัวอีกเล่า

ในใจกู่หย่มังลี้เลอยู่ชั่วพริบตาหนึ่ง ก่อนจะตวัดดวงแล้พิษคู้้นั้นให้ถี่เร็วยิ่งขึ้น ชนิดสาดน้ำก็ไม่อาจกระเด็นผ่าน

เหล่าอสูรทะเลแม้รู้ว่าชูเพียนจื่อสามารถล่องหน แต่ไม่มีสักตัวที่เข้าใจหลักการล่องหนของนาง ดังนั้นพวกมันย่อมไม่รู้ว่าเหตุใดกระบวณท่า 'หยดน้ำไม่เล็ดลอด' จึงคุกคามนางได้ และยังไม่รู้ว่าการป้องกันตัวแบบอื่นใช้กับนางไม่ได้ผล

นี่คือครั้งแรกที่กู่หย่มังประมือกับชูเพียนจื่อ เมื่อไม่เคยประสบกับตัวมันย่อมไม่รู้เช่นกันว่ายามที่นางล่องหนนั้นกระบวณท่าโจมตีและป้องกันตัว

เกือบทั้งหมดของมันล้วนไว้ตัวตนสำหรับนาง

กลับกันตลอดครึ่งก่อนชั่วยามมานี้ชูเพียนจื่อใช้ค้ายกลมายาปั้นหัว กุ่ยหมั่ง ทำให้มันรู้สึกว่าคุณต่อสู้อย่างแท้จริงวางโตชมขวัญมันด้วยลูกไม้ พิสดาร จนกระทั่งจิตใจใต้สำนึกของมันหลงเชื่อว่านางมีพลังฝีมือไม่เพียงพอ จึงไม่กล้าบุกประชิดตัวมัน

การเตรียมตัวทั้งหมดทั้งมวลของนางในช่วงสองวันที่ผ่านมา ก็เพื่อจะแตกมาซึ่งความลึกลับใจชั่วครู่ของกุ่ยหมั่งนี่เอง เพราะความลึกลับใจเพียงครู่เดี๋ยวนี้มากพอที่จะปลิดชีพมันแล้ว

ชั่วพริบตาชูเพียนจื่อก็บุกมาถึงข้างกายกุ่ยหมั่ง ยื่นมือวางลงเหนือศีรษะมันทันใด ท่วงท่าของนางแสนจะแผ่วเบานุ่มนวล รวากับเพียงหมายจะลูบไล้ศีรษะอันล้านเลี่ยนนั้นหนึ่งที

ทว่าชั่วขณะที่ฝ่ามือนางสัมผัสถูกหนังศีรษะของมัน บรรพตห่าอเวจี สีทองอร่ามก็พลันเผยโฉม...

ฝ่ามือของสาวน้อยเพียงสั้นไหวนิดๆ อุ้งมือหมีขนปุยสีทองข้างหนึ่ง ก็พลันปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่าแล้วตะบลงไปอย่างหนักหน่วงหนึ่งขาด!

นั่นก็คือเจ้าทองใหญ่ที่รวบรวมพลังไว้นานแล้ว เฝ้าหมีมีพลังกำลังชวนตระหนกมาแต่ไหนแต่ไร แม้เจ้าทองใหญ่เป็นเพียงสัตว์อสูรชั้นสี่ ทว่าเอ่ยถึงเร็วแรงกลับพอดพอดเหวี่ยงกับสัตว์อสูรชั้นห้าทั่วๆ ไปเลยที่เดียว

พลังมากกว่าสิบแรงมั่งกรถูกถ่ายเทลงบนบรรพตห่าอเวจีในพริบตา ประกอบกับบรรพตห่าอเวจีเองมีแรงถ่วงอันชวนสะพรึง จึงกดทับกะโหลกของกุ่ยหมั่งจนทะลุในคราวเดียว และยังคงจมดิ่งลงไปไม่หยุดยั้ง

"อ้าก!" กุ่ยหมั่งรู้สึกว่่าศิระชะของต่นคล้ายปล้นถูกจามแยกด้วย
ขวานผ่าฟ้า รัชชาติแห่งความทุกข์ทรมานระคนสิ้นหวังนั้นไม่มีผู้ใดจะ
พรรณนาได้

มันคล้ายปลาน้อยตัวหนึ่งที่ถูกรัดบั้งตอลับตอตั้งอยู่บนเขียง ต่อให้
อยากจะดิ้นหลบคมมีดสักเพียงใด เร็วแรงของต่นก็ยังคงน้อยนิด
เหลือเกิน

ไม่! มันไม่ยอมตาย!

ท่ามกลางความหวาดกลัวและสิ้นหวังสุดขีดนั้น กุ่ยหมั่งปล้นทุ้ม
สุดแรงออกกระบวนท่าสุดท้าย... นั่นก็คือ 'หยดน้ำไม่เล็ดลอด'

หลิวเขียนหวงต้องอยู่ข้างๆ มันเป็นแน่ ขอเพียงมันใช้ลมปราณ
บีบอัดนางจนถึงแก่ความตาย มันก็จะมีทางรอด!

เหตุการณ์ทั้งหมดราวเกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียว ชูเพียนจื่อได้
เตรียมพร้อมที่จะรับการโจมตีอันหนักหน่วงนั้นแล้ว

นางรู้สึกว่่าไม่มีเหตุผลที่ต่นจะตายก่อนเดรัจฉานน่าขยะแขยงตัวนี้
ขอเพียงนางประคองผ่านการโจมตีครั้งนี้ไปได้ ต่อให้นางบาดเจ็บหนักหนา
สักเพียงใด มีน้ำพุชี่พอยู่ก็ล้วนรักษาหาย

อีกอย่างมารผืนยอมจะส่งของออกมาช่วยนางต้านรับด้วยอีกแรง...

โครม!

ความปวดร้าวจากแรงบีบอัดอันบ้ำระห่ำที่ชูเพียนจื่อคาดไว้ไม่เกิดขึ้น
แต่อย่างใด ทว่านางกลับถูกร่างกายขนาดใหญ่ที่ปรากฏตัวกะทันหัน
ชนล้มกับพื้น

ร่างนั้นทับอยู่บนตัวนาง ช่วยต้านขวางการโจมตีจากกุ่ยหมั่งที่

ระเบิดลมปราณออกมาเต็มแรงในวาระสุดท้าย

เกิดที่เล็กละเอียดและเย็นนิดๆ ของร่างขนาดใหญ่ที่นั่นแนบสนิทกับตัวนางจนให้รู้สึกที่มึนเนื้ออยู่บ้าง ร่างนั้นกำลังสั่นกระตุกเป็นพักๆ พร้อมเปล่งเสียงครวญครางอันทุ้มต่ำอย่างทุกข์ทรมานอยู่เหนือศีรษะนางเห็นชัดว่าโล่เนื้อที่โผมาเกาะที่นั่นได้รับบาดเจ็บสาหัส ทว่าก็ยังคงกำบังนางไว้ได้ร่างอย่างมิดชิดแน่นอน

ทั้งที่นางใช้พลังล่องหนของผีเสื้อซ่อนฟ้าอยู่ เหตุใดนางจึงถูกผล็ลลัมลงได้แล้ว

สาวน้อยงงงันอยู่ชั่วครู่ ค่อยพบว่าพลังล่องหนไม่รู้สลายไปตั้งแต่เมื่อไร และตอนนี้นางก็ตระหนักได้แล้วว่าโล่เนื้อที่ทับอยู่บนตัวนางคือผู้ใด

ก็คือตัวเกราะเหล็ก...เจ้าเหล็กนั่นเอง!

ร่างของเจ้าเหล็กถูกยกขึ้นอย่างระมัดระวัง ก่อนที่เสียงของเจ้าไม่จะดังขึ้นข้างหูนาง "เจ้านาย! ท่านไม่เป็นไรกระมัง"

ซูเพียนจื่อนึกถึงอาการของเจ้าเหล็ก จึงรีบพลิกตัวคลานออกจากใต้ร่างมันแล้วหันขวับไปดูอาการมันทันที

เมื่อครู่ผู้ที่ยกร่างเจ้าเหล็กขึ้นก็คือเจ้าทองเล็ก เหล่าสัตว์อสูรในดอกซีวี่หมีล้วนโผล่ออกมาทั้งหมด แต่ละตัวร้ายล้อมนางกับเจ้าเหล็กอย่างกระสับกระส่าย พอเห็นนางแคล้วคลาดปลอดภัย ทุกตัวก็อดไม่ได้ที่จะให้ร้องยินดีออกมาหนึ่งคำ

ทว่าซูเพียนจื่อกลับไม่ได้ออกดีใจที่ตนเองรอดตายฉิวเฉียด เพียงมองเห็นสภาพอันอ่อนแอของเจ้าเหล็ก นางก็แทบจะหลั่งน้ำตาออกมาเดี๋ยวนั้น

ร่างของเจ้าเหล็กกล่าวได้ว่าบอบช้ำไปทั้งตัวอย่างแท้จริง แผ่นเกล็ดอันแข็งแกร่งที่เป็นเกราะปกคลุมร่างล้วนแตกร้าวทุกแผ่นหนังปริเลือดอาบ แม้แต่กระดูกก็ยังโผล่ออกมาให้เห็น มันหมอบพุบอยู่กับพื้นพลาซซึกเกร็งไปทั้งร่าง ปากพ่นฟองน้ำลายปนเลือดออกมาไม่หยุด ไม่อาจกระทั่งจะพูดจาอีก

ซูเพียนจือลู่บัสมีเจ้าเหล็กอย่างระมัดระวัง พบว่ากระดูกอย่างน้อยเจ็ดส่วนล้วนเสียหายในระดับที่ต่างกันไป อากาบบาดเจ็บของอวัยวะภายใน แม้ไม่อาจมองเห็น ทว่าดูจากที่มันกระอักเลือดไม่หยุด อาการต้องสาหัสมากแน่นอน

นางไม่มัวพะวงเรื่องสูญเสียลมปราณ รีบเรียกน้ำพุซีพมาเยียวยาอาการให้เจ้าเหล็กทันที หลังจากใช้น้ำพุซีพปริมาณมากแช่ร่างกายภายนอกและดื่มรักษาภายใน ไม่น้ำอากาบบาดเจ็บของเจ้าเหล็กก็ฟื้นตัว สะบัดร่างลุกขึ้นจากพื้นอย่างหายเป็นปลิดทิ้ง

มันเอ่ยอย่างวางหน้าไม่สนิทอยู่บ้าง "ขอบคุณขอรับเจ้านาย"

ซูเพียนจือลู่บัสระมัดระวังก่อนกล่าวว่า "เรื่องนี้ก็เดี๋ยวค่อยคุยกัน เก็บกวาดที่นี่กันก่อนเถอะ"

ด้วยเป็นห่วงอาการเจ้าเหล็ก ดังนั้นเมื่อแน่ใจว่ากู่หมั่งที่อยู่ด้านข้างสิ้นลมไปแล้ว นางก็ไม่ได้มองกู่หมั่งซ้ำอีก

ยังดีมันสิ้นลมทันช่วงที่ ม่านพลังของมันเพียงโจมตีหนึ่งระลอก ก็สลายตัวไปท่ามกลางฟ้าดินพร้อมกับความตายของมัน เจ้าเหล็กจึงฟื้นเคราะห์ให้ไปได้ หากไม่หากู่หมั่งขาดใจซักว่านี่คือเดียว เจ้าเหล็กก็ต้องลาโลกไปเป็นเพื่อนมันเสียแล้ว

ซูเพียนจื่อให้เหล่าสัตว์อสูรจัดร่องรอยของกุ่มหมั่งรวมทั้ง ค่ายกลมายาในแถบนี้ทั้งหมด ค่อยเก็บศพกุ่มหมั่งกับศิษย์ร่วมสำนัก คนนั้นตลอดจนเหล่าสัตว์อสูรของนางเข้าดอกซวีหมี แล้วให้เจ้าไม้ แบนนางจากไปอย่างรวดเร็ว

แรกสุดนางถ่ายเทลมปราณให้มารฝันใช้ควบคุมค่ายกลมายา รับมือกุ่มหมั่ง จากนั้นนางก็ล่องหนด้วยพลังพิเศษของผีเสื้อซ่อนฟ้า สุดท้ายยังเรียกน้ำพุซีฟปริมาณมากออกมารักษเจ้าเหล็ก ตอนนี้จึง สูญเสียลมปราณในร่างไปเกินครึ่งแล้ว

สมรภูมินี้นางไม่ยอมให้ผู้อื่นล่วงรู้ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดก็คือเปลี่ยน สถานทีแล้วเสแสร้งว่าไม่เคยเกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น

ความเร็วในการวิ่งตะบึงของเจ้าไม้สูงไม่ธรรมดาหนึ่งชั่วยามให้หลัง มันก็วิ่งไปถึงบนเนินเล็กๆ ลูกหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุกว่าหนึ่งพันหลี่ แล้ว

ซูเพียนจื่อปล่อยเหล่าสัตว์อสูรออกไปลาดตระเวนโดยรอบ ทั้งให้ มารฝันใช้จิตตรวจสอดอีกเที่ยวหนึ่ง จบจนแน่ใจว่าแถบนี้ไม่มีอันตราย ใดๆ นางถึงค่อยหยุดพักผ่อน

ซูเพียนจื่อให้เจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กกับอินทรีปีกมายาสามพี่น้อง รั้งอยู่เฝ้าแถวเนินดินต่อ จากนั้นนางก็ปล่อยศิษย์ร่วมสำนักทั้งหมด ออกมา บอกพวกเขาเพียงว่าร่องรอยของอสูรทะเลผู้แข็งแกร่งตัวนั้น ถูกค้นพบทันท่วงที นางจึงย้ายพวกเขามายังสถานที่ปลอดภัยอีกแห่งแล้ว ตอนนี้สามารถรอคอยช่วงเวลาที่ย่างก้าวเชื่อมสู่โลกภายนอกจะเปิดออก ได้อย่างสบายใจ

สำหรับสมาชิกหลายสิบคนนี้ พวกเขาเพียงหลับไปหนึ่งตื่น พอ ลืมตาอีกครั้งก็เปลี่ยนมาอยู่อีกที่แล้ว เนื่องจากมีตึกห้าอาคารผลาญมารอยู่ เช่นเดิม ประกอบกับตรงนี้ก็มึ่ปราณวิเศษเข้มข้น พวกเขายังคงสามารถ ฝึกวิชาต่อได้ ดังนั้นจึงไม่รู้รู้สึกถึงความแตกต่างอะไรนัก หลังจากกล่าว ขอบคุณชูเพียนจื่อแล้ว พวกเขาต่างก็ไปนั่งกรรมฐานฝึกวิชากันต่อ

ชูเพียนจื่อเองก็นั่งลงทำที่ว่าฝึกวิชาเช่นกัน จากนั้นก็เพ่งจิตเข้าสู่ ดอกชวีหมีไปเรียกตัวมารผ่นกับสัตว์อสูรที่เหลื่อมมาตามเสียงหนัก "เมื่อครู่ มันเรื่องอะไรกันแน่ เหตุใดเจ้าเหล็กพลันโผล่ออกมาได้"

เจ้าเหล็กก้มหน้าจุดพลางตอบเสียงอู้อี้ "ข้า...ข้าไม่ยอมให้เจ้านาย บาดเจ็บ..."

ชูเพียนจื่อซึ่งตาใส่มั่นก่อนจะมองไปทางมารผ่น "เจ้าว่ามา"

การที่พลังพิเศษของผีเสื้อซ่อนฟ้าหยุดไปโดยไม่รู้สาเหตุ รวมถึง การปรากฏตัวกะทันหันของเจ้าเหล็ก ล้วนมิใช่สิ่งที่สัตว์อสูรในนี้จะ สามารถกระทำได้ ความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียวก็คือมารผ่นบังการอยู่ เบื้องหลัง

มารผ่นรู้สึกว่ตนเองได้กระทำเรื่องที่ชาญฉลาดยิ่ง สัตว์อสูรที่ ยอมรับเจ้านายแล้วเยี่ยงนี้มีไซ่มีไว้ขายชีวิตให้เจ้านายหรือหากใช้ ชีวิตของเจ้าเหล็กปกป้องชูเพียนจื่อไว้ได้ เช่นนั้นก็คุ้มค่ามากนี่นา! ทว่า สีหน้านางโฉมดูเหมือนไม่ยินดีเล่า

"สิ่งของในมือเจ้าที่ใช้เป็นเครื่องป้องกันได้มีน้อยเหลือเกิน คราวก่อน โลที่ใช้ดำเนินการโจมตีของอสูรทะเลชั้นหกอีกตัวมีรอยร้าวแล้ว ย่อมขวาง การตอบโต้เสียอกสุดท้ายของกุ่มมั่งไม่อยู่แน่ เจ้าเหล็กจึงขันอาสาว่าจะ

ด้านรับพลังใจมตินั้นแทนตัวเอง มันคือตัวเกราะเหล็ก มีพลังป้องกัน โดยกำเนิดแข็งแกร่งกว่าใคร สัตว์อสูรในนี้ไม่มีสักตัวเทียบเปรียบมันได้ ข้าเห็นมันยืนกรานหนักแน่นยิ่ง จึงตอบรับแล้วไปหารีอกับผีเสื้อซ่อนฟ้า" มารพินเอย่บัดเรื่องออกจากตัวเสียหมดจด

สายตาของซูเพียนจ้องกวาดมองเจ้าเหล็ก จากนั้นก็เบนไปหา สัตว์อสูรตัวอื่นๆ จนสุดท้ายจรวดนิ่งอยู่บนร่างของเจ้าโม "เป็นเจ้าผู้ยง ให้เจ้าเหล็กออกไปใช่หรือไม่"

เจ้าเหล็กหัวไวกว่าเจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กเพียงนิดเดียวเท่านั้น คาดว่าเรื่องนี้มันไม่มีทางคิดออกเองเด็ดขาด

เจ้าโมหัวเราะแห้งๆ พลังหมอบราบกับพื้นด้วยท่าทางร้อนตัว "ข้า... ข้าเองก็ห่วยไยเจ้านายเช่นกัน"

ทว่าเจ้าเหล็กพลันเงยหน้าทักท้วงขึ้นว่า "ไม่เกี่ยวกับเจ้าโมหรือ ครอบ ข้าเต็มใจเอง ในนี้ข้าไม่เอาไหนที่สุด... หากช่วยเหลือเจ้านายได้ ไม่ว่าทำอะไรข้าก็ล้วนยินยอมพร้อมใจ"

มันมีเพียงขาดวาทศิลป์ หัวก็ไม่ค่อยไว ไม่เหมือนเจ้าโม เจ้าสอง กับเจ้าครามน้อยที่ปากหวานถึงเพียงนั้น ทั้งไม่เหมือนเจ้าทองใหญ่ เจ้าทองเล็กที่ติดตามอยู่ข้างกายเจ้านายมาตั้งแต่ต้น ยิ่งไม่อาจเทียบ เจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจั่วที่มีความผูกพันกับเจ้านายอยู่ก่อน มันคือตัวที่ไม่สะกดตาที่สุดในบรรดาสัตว์อสูรทั้งกลุ่ม ดังนั้นพอเจ้าโมเอย่ว่ามัน สามารถต้านรับการโจมตีแทนเจ้านายได้ มันจึงตอบรับในทันที

แม้มันบาดเจ็บหนักหนาสาหัสยิ่ง ทว่ามันไม่เสียใจภายหลังสักนิด เจ้านายของมันแสนเก่งกาจ ขอเพียงมันสามารถประคองลมหายใจไว้

แม้เพียงເອີກเดียว เจ้านายก็ต้องช่วยมันรอดชีวิตได้อย่างแน่นอน ทั้งทำ
เช่นนี้ยังสามารถพิสูจน์ได้ว่ามันเองก็มีประโยชน์มากเช่นกัน วันหน้า
จะได้ไม่ถึงกับถูกเจ้านายทอดทิ้ง

ซูเพียนจื่อฟังคำพูดของเจ้าเหล็กจบก็ถอนหายใจกลางลูปสี่ระฆัง
"ขอบใจเจ้ามากนะ แต่คราวหน้าหากมีเรื่องเช่นนี้อีก อย่างน้อยเจ้าต้อง
หาหรือกับข้าสักหน้อยก่อน ต่อให้สุดวิสัยต้องให้เจ้าช่วยกำบัง ข้าก็จะได้
ช่วยคิดหาวิธีให้เจ้าไม่ต้องเจ็บหนักถึงเพียงนั้น ครั้งนี้เป็นเพราะข้ากับเจ้า
ล้วนดวงดี เกิดคราวหน้าดวงไม่ดีขึ้นมา ชีวิตน้อยๆ ของเจ้าก็ต้องจบสิ้น
แล้ว"

ในใจเจ้าเหล็กซาบซึ่งยิ่งนัก แม้อยามปกติมันเอาใจเจ้านายไม่เป็น
ทว่าเจ้านายก็ยังคงหวงแหนชีวิตมันถึงเพียงนี้ เนื่องจากมันพูดวาจา
นำฟังไม่เป็นอีกเช่นเคย มันจึงอีกอ้ออยู่พักใหญ่กว่าจะนึกคิดถึงประโยคหนึ่ง
ที่พวกเจ้าไม่เคยกับผู้อื่นเป็นประจำ

"เขียนใจประเสริฐจะคุ้มครองพวกเราขอรับ"

ซูเพียนจื่อมองมันอย่างอ่อนใจ นี่นับว่านางล้างสมองประสบผล
เกินไป หรือเป็นเพราะสายตาในการรับลูกสมุนยาแย่งเกินไปกันแน่ สัตว์อสูร
ที่หัวที่อยู่ยังนี้ก็ยังถูกนางพบเจอเข้าได้ เจ้าหนูนี้ช่างเป็นเด็กที่มึนโดยกำเนิด
ชนิดถูกผู้อื่นจับไปขายก็ยังช่วยผู้นั้นนับเงินค่าตัวงๆ

ชีนรอกเขียนใจประเสริฐที่ถูกก่อกำขึ้นทั้งเพนั้นมาคุ้มครอง นางก็ตายไป
นานแล้ว

เจ้าไม่กลัวว่าซูเพียนจื่อจะเอาผิดเรื่องที่มันพูดขู่ยงให้เจ้าเหล็ก
ไปเป็นโล่เนื้อโดยพลการ มันจึงรีบคว้าโอกาสเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทันที

"เจ้านายขอรับ ศพอสุรทะเลตัวนั้นจะจัดการอย่างไรดี"

อันที่จริงเองถึงเรื่องนี้เจ้าโมก็หงุดหงิดยิ่งนัก เดิมทีพวกมันมุ่งหวังเต็มอก เผื่อรอที่จะล้มลงอสุรทะเลซึ่งหนักว่ามีรสชาติเช่นไร ทว่าผลสุดท้ายอสุรทะเลที่ถูกเจ้านายกำจัดอย่างยากเย็นตัวนี้กลับเป็นอาหารมีพิษ ซึ่งแฝงภัยร้ายแรงต่อสวัสดิภาพของพวกมัน

ชูเพียนจื่อจึงเอ่ยกับเจ้าครามน้อยขึ้นว่า "เจ้าระมัดระวังหน่อย ไปได้ค้นตัวมันดูว่ามีของดีอะไรแล้วหยิบออกมาให้หมด"

"ขอรับฯ" เจ้าครามน้อยรับคำพลางเลื่อยตรงไปอย่างกระตือรือร้นยิ่ง มันมีสายเลือดของมังกรวารีมารหมื่นพิษ จึงเป็นผู้เชี่ยวชาญการจำแนกพิษโดยกำเนิด บนร่างกุ่มงมีพิษตรงที่ใดบ้างและต้องหลีกเลี่ยงอย่างไร ย่อมไม่มีสัตว์อสุรตัวใดในที่นี้จะรู้กระจ่างยิ่งไปกว่าเจ้าครามน้อยแล้ว

สภาพการตายของกุ่มงอเนจอนาถยิ่ง หลังจากบรรพตห่าอเวจีถูกเจ้าทองใหญ่ฟาดจมกะโหลกของกุ่มง วัตถุประสงค์นี้ก็ยังคงจมดิ่งลงไปด้วยแรงถ่วงมหาศาลของตัวเอง ในศิระะมีวัตถุที่หนักอึ้งที่สุดจะแบกรับไหว กุ่มงจึงเสียหลักเซล้มลงพื้นตามแรงถ่วง ส่งผลให้บรรพตห่าอเวจีทะลวงหลุดออกมาระหว่างทำทอยกับลำคอ ซึ่งนั่นเท่ากับเจาะศิระะมันเป็นโพรงหนึ่งสายที่ทะลุถึงกันทั้งสองด้าน

ยังดีมารผืนเดือนให้ชูเพียนจื่อเก็บบรรพตห่าอเวจีกลับเข้าดอกชวีหมีก่อนที่นางจะรักษาเจ้าเหล็ก หาไม่รอจนนางเยียวยาอาการให้เจ้าเหล็กเสร็จจึ้น ก็ไม่รู้ว่าบรรพตห่าอเวจีจะจมลงใต้ดินไปลึกเพียงใดแล้ว

เจ้าครามน้อยเสียเวลาหลายชั่วยามกว่าจะค้นตัวกุ่มงจากศิระะ

จรวดปลายเท้ารอบหนึ่ง ของวิเศษเก็บทรัพย์ รวมทั้งอาวุธ กับข้าวของที่
พกติดตัวกุ่มห่มังล้วนถูกเจ้าครามน้อยนำออกมาส่งมอบถึงตรงหน้า
ซูเพียนจื่ออย่างระมัดระวัง

"บนสิ่งของเหล่านี้ล้วนมีพิษเปื้อนอยู่ ทางที่ดีเจ้านายควรริใช้น้ำพุที่
ชำระล้างพวกมันแล้วค่อยๆ ชมดู" เจ้าครามน้อยเอ่ยเตือนอย่างรอบคอบ

"ได้" ซูเพียนจื่อทำตามที่มีนว่า

หลักๆ สิ่งของบนตัวกุ่มห่มังคือพิษชนิดต่างๆ ส่วนอาวุธคือแส้ยาว
หนึ่งคู่กับมีดสั้นที่แสนจะคมกริบหนึ่งเล่ม นอกจากนี้ยังมีรางวัลแห่งชัยชนะ
จำนวนมากที่มันได้มาจากสนามรบเก่าแห่งนี้

มีเจ้าครามน้อยอยู่ทั้งที่ นางเก็บยาพิษไว้อาจได้ใช้ประโยชน์ในหัว
สำคัญภายนอก แต่สำหรับอาวุธอื่นๆ กับสิ่งของที่กุ่มห่มังเก็บรวบรวมจาก
สนามรบเก่าล้วนไม่ค่อยเข้าตานางสักเท่าไร

สิ่งเดียวที่ดูค่อนข้างพิเศษก็คือมุกแก้วผลึกที่วาวใสมลึกลับเงย
ขนาดเพียงเท่าลูกปิงปองบนดาวโลกหนึ่งลูก ในมุกมีรอยแตกสีน้ำเงิน
เกาะเกี่ยวกระจายตัวอยู่ทั่ว ดูคล้ายประกอบกันเป็นยันต์อาคมอันลึกลับ
พิสดาร ทว่ามองปราดแรกก็ดูคล้ายลูกบิดแก้วที่งานวิจิตรประณีตลูกหนึ่ง

ตามที่เจ้าครามน้อยเล่า สิ่งนี้ค้นพบในอุ้งมือขวาของกุ่มห่มัง ก่อนตาย
มันกำลังนี้ไว้แน่น ต้องเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งยวดแน่นอน

"มารฝัน เจ้ามาดูที นี่คืออะไร" ซูเพียนจื่อรู้สึกว่ามันกลมลูกนี้ต้อง
ไม่ธรรมดา จึงเรียกมารฝันที่หลบกลับไปออกดูกลลอนปราณของฉงฉี
ฝึกวิชาอยู่ในดาวเทียนเจี๋ยน

สิ่งของบนตัวอสูรทะเลพรคันี่มารฝันไม่เห็นเข้าตาสักนิด แม้กระทั่ง

จะเหลือบแลก็ยังดีว่าสิ้นเปลืองเวลา เขายอมหักใหม่ฝึกวิชาเกินเวลา เพื่อเร่งฟื้นฟูพลังวัตรให้ตนเองยังดีเสียกว่า

ความไม่ยินยอมพร้อมใจอัดแน่นเต็มท้องของมารฝัน กระนั้นเขาก็ได้แต่วางลูกกลอนปรมาณูวิ่งมาที่ดอกชวีหมี รอจนเพ่งตามองมุกกลมในมือชูเพียนจื่อลูกนั้นถนัดชัดเจน เขาก็พลันร้องอุทาน "เอ๋?! นี่...นี่คือ... มุกปรมาณุคลิ้นสมุทร?"

"มุกปรมาณุคลิ้นสมุทร? ที่แท้เป็นของอะไรกัน" ชูเพียนจื่อเอ่ยด้วยความสงสัยใคร่รู้

"สิ่งนี้เจ้าได้มาจากที่ใด" มารฝันจับจ้องมุกลูกนั้นพลาญเอ่ยถาม ชูเพียนจื่อตอบตามจริง "จากมือกุ่มห่มึง เจ้าครามน้อยบอกว่ามีอัมกำมุกลูกนี้ไว้แน่น ข้าคิดว่าต้องเป็นของที่ยอดเยี่ยมมากแน่ๆ"

มารฝันอ้าปากสูดลมเย็นเข้าปอดเฮือกใหญ่ หากเขายังมีร่างมารอยู่ ตอนนี้ต้องผวาจนหลังเหี่ยวเย็นโซมตัวแน่นอน

"ยังดีนะยังดี! เคราะห์ดีเหลือเกินที่มันตายเร็ว จึงไม่ทันได้ใช้ของสิ่งนี้อืม...ของนี้ยังไม่ได้ยอมรับมันเป็นเจ้าของแน่ๆ ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีทางใช้ไม่ทันหรอก...เกือบจบเห่ไปแล้ว คราวนี้นับว่าเซียนใจประเสริฐคุ้มครองจริงๆ!" มารฝันกล่าวพึมพำ

"เจ้าพูดมาให้ชัดๆ หน่อย เล็กก็มำอย่างมีดับลมคมในเสียที" ชูเพียนจื่อแค้นเสียงกล่าว

"มุกปรมาณุคลิ้นสมุทรคือวัตถุเขียนขึ้นหนึ่ง หลอมสร้างขึ้นโดยผู้แข็งแกร่งระดับบอสูรเขียนของเผ่างูทะเล สำหรับให้ชนรุ่นหลังที่ฝึกวิชาสายธาตุน้ำและยังไม่สำเร็จเป็นเซียนใช้โดยเฉพาะ วัตถุเขียนขึ้นนี้ระดับ

ไม่สูงนัก ในหมู่วัตถุเขียนด้วยกันไม่นับว่ามีอาณาภาพร้ายจากสักเท่าไร
ทว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ ขอเพียงกุ่มห่มง์ใช้งานมันสำเร็จ ต่อให้เจ้าเหล็ก
สิบตัวยอมแลกชีวิตก็ช่วยเจ้าไว้ไม่ได้"

แรกเริ่มมารฝันประหลาดใจว่าเหตุใดซู่เพียนจื่อจึงได้วัตถุเขียน
มาอีกชิ้นแล้ว แต่หลังจากนั้นก็ถึงประวัติของวัตถุเขียนชิ้นนี้ เขาก็ดีอกดีใจ
ในความโชคดีของพวกเขา

หากซู่เพียนจื่อเกิดเป็นอะไรไป ทั้งเขาและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่ผืนึก
อยู่ในกำไลแขนเจ็ดดาวาก็จะต้องถูกปิดผนึกไปชั่วกาล จวบจนกว่า
เจ้าของคนต่อไปของไรรานามจะปรากฏตัว ฟ้ำเท่านั้นที่รู้ว่าพวกเขาจะต้อง
รอดออกไปอีกนานสักเพียงใด

"มุกปราณคลื่นสมุทรสามารถทำให้ลมปราณที่ผู้ใช้ปลดปล่อย
ออกมานั้นระเบิดอาณาภาพอย่างน้อยสิบเท่าในพริบตา" มารฝันพูดเพียง
ประโยคเดียวนี้ ซู่เพียนจื่อก็เข้าใจกระจ่างถึงความน่ากลัวของมุกลูกนี้แล้ว

หากเมื่อครู่กุ่มห่มง์ใช้งานมุกลูกนี้ทัน่วงที ทำให้มันพลังอัน
นำพรันพริงนั้นมีอาณาภาพเพิ่มพูนขึ้นสิบเท่า เช่นนั้นเจ้าเหล็กย่อมถูก
บีบอัดจนแหลกกระจุยคาที่ กลายเป็นละอองเลือดเกลื่อนฟ้า ส่วนตัวนาง
ซึ่งขาดการปกป้องของผีเสื้อซ่อนฟ้ากับเจ้าเหล็กก็จะต้องเดินตามรอย
เจ้าเหล็กไปติดๆ

นั่นคือพลังที่ระเบิดออกมากกว่าสิบเท่าเสียวนะ นำพรันพริงเหลือเกิน
จริงๆ! ด้วยพลังฝีมือของกุ่มห่มง์ เท่ากับว่าอาณาภาพของกระบวนท่าสุดท้าย
นั้นจะเพิ่มสูงจนเทียบชั้นกับการโจมตีเต็มกำลังของสัตว์อสูรชั้นเจ็ด หรือ
ก็คือผู้แข็งแกร่งที่ใกล้เคียงระดับอสูรเขียน

มารผืนพรวลมหายใจยาวเหยียด ก่อนจะชี้แจงต่อ "มุกปรมาณ คลื่นสมุทรรนี้เพียงมีประโยชน์อยู่บ้างกับเผ่ามนุษย์ผู้สืบเชื้อสายเขียนเชื้อสายมาร และเผ่าอสูรที่ยังไม่สำเร็จเป็นเขียนหรือมาร หากอยู่ในมือของเขียน มารฟ้า และอสูรเขียน มุกนี้ก็จะไม่ต่างกับขยะ ดังนั้นในหมู่วัตถุเขียนด้วยกันมันจึงไม่ค่อยมีชื่อเสียงเท่าไรนัก อันดับก็ถูกจัดอยู่ท้ายมาก"

"เช่นนั้นเอง ข้าอุตสาห์คิดว่าวันหน้าจะปิดผนึกมันไว้ในกำไลแขนเจ็ดดารา ในเมื่อมันธรรมดาถึงเพียงนี้ ทั้งให้มนุษย์ปลุกชนกับพวกสัตว์อสูรใช้โดยเฉพาะ เช่นนั้นก็แล้วกันไปเถอะ จะได้ไม่มาลดชั้นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ตระกูลข้า" ชูเขียนจื๊อเก็บมุกปรมาณคลื่นสมุทรรไปอย่างเสียอารมณ์ คุณสมบัติพรสวรรค์ของนางคือสายธาดูไม้ ไม่มีทางทำให้วัตถุเขียนสายธาดูน้ำขึ้นนี้ยอมรับนางเป็นเจ้าของโดยตรง มันจึงไม่ต่างอะไรกับขยะสำหรับนาง

ระหว่างที่นางกับมารผืนสนทนากัน เจ้าครามน้อยอยู่ข้างศพกุ่มหมั่งโดยตลอด มันสองจิตสองใจอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็กัดฟันเลื้อยมาพูดตรงหน้าชูเขียนจื๊อว่า "เจ้านายขอรับ ท่านมอบศพของมันให้ข้าได้หรือไม่"

"เจ้าอยากทำอะไรหรือ" เดิมทีชูเขียนจื๊อก็ตั้งใจจะให้เจ้าครามน้อยจัดการศพกุ่มหมั่งอยู่แล้ว ดูซิว่าสุดท้ายจะสกดพิชอะไรได้บ้างหรือไม่ ทว่าฟังจากน้ำเสียงของเจ้าครามน้อย ดูเหมือนมันจะมีความคิดอื่น

"ข้า...ข้าอยากจะทำกินมัน...เพื่อใช้มันปลุกสายเลือดของมังกรวารีมารหมื่นพิชที่ยังสืบทอดอยู่ในตัวข้า กระบวนกรนี้อาจต้องเจ็ดตายทว่า...ทว่านี่คือโอกาสงามที่ข้าจะได้กลายเป็นมังกรวารี ข้าอยาก

เสียงตุ๊กตั่ง ขอเจ้านายโปรดช่วยให้ข้าสมหวังด้วยขอรับ" เจ้าครามน้อย กัดฟันเอ่ยวิงวอน

หากมันติดตามชูเพียนจื่อ ก็จะได้เลื่อนขั้นอย่างปลอดภัย ทว่าการปลุกสายเลือดของบรรพชนเพื่อคืนร่างเป็นมังกรวารีอีกครั้งก็เป็นความปรารถนาที่ฝังลึกอยู่ในกันบึ้งหัวใจมันมาช้านานแล้วเช่นกัน

หลังจากเห็นชูเพียนจื่อใช้น้ำพุซีฟิอ้อชีวิตมนุษย์และสัตว์อสูรได้ ครั้งแล้วครั้งเล่าราวปาฏิหาริย์ เจ้าครามน้อยก็เชื่อมั่นว่าขอเพียงนางยอมช่วยมัน มันจะทำได้สำเร็จได้แน่นอน

ตอนนี้มันเป็นสัตว์อสูรขั้นสี่ โอกาสที่จะกลายร่างเป็นมังกรวารียังมีมากหน่อย แต่หากเลื่อนขั้นสูงขึ้น ความยากก็จะยิ่งสูงตาม ดังนั้นมันจึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะมาขอรับชูเพียนจื่อ

ดูจากท่าทีที่นางปฏิบัติกับเจ้าเหล็ก เจ้าครามน้อยรู้สึกที่นางเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจดีไม่เลวเลย อย่างน้อยๆ นางก็ไม่เหมือนคนอื่นที่เมินเฉยต่อชีวิตของสัตว์อสูรข้างกายโดยสิ้นเชิง

"ก็ได้" ชูเพียนจื่อไม่ค่อยเข้าใจเรื่องของสัตว์อสูรนัก ทว่าเห็นเจ้าครามน้อยมีท่าทีแสนจะจริงจังและตัดสินใจแน่วแน่แล้ว นางจึงได้รับปาก

สัตว์อสูรในทะเลสาบดาวเดือนส่วนใหญ่มีสายเลือดของสัตว์เทพสัตว์มาร หรือสัตว์อสูรที่แข็งแกร่งในยุคบรรพกาล เพียงแต่ผู้ที่ปลุกสายเลือดซึ่งมีอยู่น้อยนิดนี้ขึ้นมาได้นั้นมีไม่ถึงหนึ่งในหมื่น

หากเจ้าครามน้อยกลายร่างเป็นมังกรวารีได้ ภายหน้ามันก็จะมีความหวังและความสำเร็จเหนือกว่าสัตว์อสูรขั้นสูงทั่วไป

78

เจ้าครามน้อยขอบคุณชูเพียนจื่ออย่างยินดีปรีดา ก่อนจะเลื้อยกลับไปถึงข้างศพกุ่มหมั่งแล้วสุดท้ายใจเข้าลึกๆ พอมันตัวดำตัวงออันยาวเพื่อยของตนเองหนึ่งหน ร่างก็เริ่มเบ่งพองขึ้นทีละนิด จนกลายเป็นงูสีครามยาวสิบจั้งขนาดตัวล่ำเท่าโถ่งน้ำในไม่ช้า

มารฝันริบเอ๋ยเตือนขึ้นว่า"เจ้าไปเคียวกรำตัวเองในตำหนักไท้อเป๋ยโต่วจะเป็นการดีที่สุด หาไม่ตอนที่เจ้ากินงูทะเลนี่ลงไปแล้วพิษกำเริบ พวกเราไม่มีใครคุมเจ้าอยู่หรอกระ"

เจ้าครามน้อยคิดแล้วก็เห็นจริงตามนั้น จึงขอยืมไผ่หอมของเจ้าเจ็ดจ่า มามัดศพกุ่มหมั่งแล้วลากเข้าไปเขมือบกลิ้นในตำหนักไท้อเป๋ยโต่ว

ชูเพียนจื่อรู้สึกว่ภาพจากนี้คงน่าสะอิดสะเอียนไม่เบา จึงสั่งให้เจ้าโมเป็นผู้จับตาดูเหตุการณ์ หากเห็นท่าไม่ดีก็ให้เรียกนางได้ทุกเมื่อ จากนั้นนางก็ถอนจิตออกจากดอกซวีหมี

ผ่านไปไม่นานนัก เสียงมังกรคำรามก็ดังมาจากผืนฟ้า เจิ้งเฮ้ออู้
บังคับรถศึกจักรพรรดิปรากฏกายมาพร้อมกับฉินเฉียนและปู้เจินอวี่

พอพวกเขาเห็นชูเฟียนจื่ออยู่กับคนอื่นๆ ล้วนปลอดภัยไร้เรื่องราว
ก็ต่างพรวดพราดใจอย่างโล่งอก

"เหตุใดทุกคนย้ายมาอยู่ที่นี่เล่า"/"เหตุใดพวกท่านกลับมากันแล้ว"

สองฝ่ายพอบพบหน้าก็เปล่งเสียงถามพร้อมกันอย่างห้ามไม่อยู่

"พวกเราล่าสังหารอสูรทะเล ไปเจอเจียนหลงหนึ่งในผู้แข็งแกร่ง
ชั้นหกของฝ่ายนั้น ระหว่างปะทะอาคมกัน มันอ้างว่ากู่หมั่งผู้แข็งแกร่ง
ชั้นหกอีกตัวจะมาหาเรื่องพวกเจ้า พวกเจ้าไม่เจอมันหรือ" เจิ้งเฮ้ออู้ชี้แจง
อย่างกระชับเรียบง่าย

สายตาของคนทั้งหมดล้วนสอดไปหาชูเฟียนจื่อเป็นตาเดียว

แต่ไรมหาชูเฟียนจื่อหลอกคนโดยไม่เคยหน้าแดง พอได้ยินเช่นนั้นจึง
เอ่ยอย่างเยือกเย็นว่า "เจ้าสองพร่องรอยของกู่หมั่งก่อน ข้าไม่อยากจะ
ทุกคนเสี่ยงภัย จึงพาทุกคนย้ายมาอยู่ที่นี่โดยไม่ได้ปะทะกับมัน ต่อมา
เจ้าโตบอกว่าละแวกที่พบเห็นกู่หมั่งมีศัพทศิษย์ร่วมสำนักของเราอยู่
ศพหนึ่ง..."

พูดมาถึงตรงนี้ สีหน้าของนางก็หม่นหมองลง

"อะไรนะ! มีคนถูกฆ่า? เหตุใดเมื่อครู่เจ้าถึงไม่บอก" ดิงชย่า
หน้าเปลี่ยนสีทันที

ชูเฟียนจื่อตอบเสียงแผดเผื่อน "ข้าไม่อยากจะให้ทุกคนเสียใจและวิตก
เกินไป..."

ไม่ยากเลยที่อาการกระอักกระอักของนางจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่า

เป็นเจตนาดี เห็นแก่ส่วนรวม ไม่อยากให้พวกฟ้องเสียขวัญ

พวกดิงชยาล้วนไม่อาจหักใจพูดอะไรมากอีก นึกถึงนางตัวคนเดียว ต้องปกป้องทุกคนหลบหนีการล่าสังหารของกุ่มห่ม้ง ระหว่างทางก็ยังไม่ลืมไปเก็บศพพวกฟ้อง ไม่ให้ศพคนผู้นั้นต้องถูกทิ้งกลางป่า เท่านั้นก็นำใจอันสูงส่งหาได้ยากยิ่งแล้ว

ซูเพียนจ้อมองไปทางพวกฉินเผย "ศิษย์พี่ทั้งสามคงจัดการเฉียนหลงตัวนั้นไปแล้วกระมัง กุ่มห่ม้งที่เหลืออีกตัว พวกเราก็ไม่อาจปล่อยปะละเว้น!"

สายตาของเจิ้งเฮ้ออึ้งริ่มลงทันใด "มิผิด!"

ฉินเผยแค้นเสียดใจกล่าวว่า "กุ่มห่ม้งกับบอสูรทะเลอีกยี่สิบกว่าตัวที่เหลือล้วนไม่อาจปล่อยไปสักตัวเดียว!"

ปูเจินอวี่ไม่ได้พูดอะไร เพียงกวาดสายตาด้านลุ่มลึกสุดหยั่งมองไปรอบด้าน จวบจนเจิ้งเฮ้ออึ้งเรียกเขาออกเดินทาง เขาค่อยเก็บสายตานั้นแล้วขึ้นรถศึกเตรียมจากไปอีกครั้ง

เจ้าหิมะกระโดดมาซุกใช้ลำคอของซูเพียนจื่อ ก่อนจะติดตามบุรุษทั้งสามขึ้นรถศึกเหาะจากไปอย่างอวลัยวารณ

รถจนรถศึกจักรพรรดิทะยานขึ้นกลางอากาศ ปูเจินอวี่ก็ถ่ายทอดเสียงผ่านลมปรารถนไปถึงเจิ้งเฮ้ออึ้ง "มีเรื่องหนึ่งแปลกยิ่ง"

เจิ้งเฮ้ออึ้งถามเสียงเคร่งขรึม "เรื่องอะไร" ปูเจินอวี่สนทนากับเขาด้วยวิธีนี้ เพราะต้องการจะปิดบังฉินเผย... หรือเจ้าหิมะกันแน่

ปูเจินอวี่ไม่แสดงสีหน้าอาการพลางถ่ายทอดเสียงเข้าหูเจิ้งเฮ้ออึ้งต่อ "เมื่อครู่ข้าอยู่ข้างล่างสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของบอสูรทะเลชั้นสูง เป็นไปได้

มากกว่าเป็นของก๊วยหมั่ง"

"อะไรนะ! ไฉนเจ้าไม่รีบบอก!" มือของเจ็งเฮ่าที่กุมเชือกบังเขียน อยู่เกร็งแน่นทันใด

ก๊วยหมั่งกล้ำบุกเดี่ยวมาเล่นงานเขียนหวง ต้องมีลูกไม้พิเศษอะไร เป็นแน่ มันถึงกับสะกดรอยพวกเขียนหวงมาจนถึงที่นี่ เหตุใดไม่ฉวยจังหวะ ลงมือตอนที่พวกเขาสามคนยังไม่ถึงเล่า

หรือว่ามันเองก็เพิ่งจะหาเขียนหวงพบ จึงคิดจะรอให้พวกเขา สามคนจากไปก่อนค่อยลงมือ?

ปู่เงินอวี๋ล้งเลครู่หนึ่ง ค่อยเอ่ยเน้นทีละคำ "บนตัวเขียนหวง คนอื่นๆ ทั้งหมด รวมถึงสัตว์อสูรทุกตัวที่นางส่งไปตรวจจตรารอบด้าน ล้วนเป็อน กลืนอายของอสูรทะเลขึ้นสูงตัวนี้ อย่างน้อยๆ พวกนางน่าจะเคยประจันหน้า กับก๊วยหมั่งถึงจะถูก"

แต่เมื่อครู่เขียนหวงพูดเองกับปาก พวกนางย้ายสถานที่ตั้งแต่ก่อน ก๊วยหมั่งจะรู้ดมาถึง ไม่ได้เจอหน้ากันแต่อย่างใด...

ต่อให้นางขบคิดจนหัวแตก ก็นึกไม่ถึงว่าปู่เงินอวี๋มีฝีมือในด้านนี้ นางทิ้งช่องโหว่อันใหญ่โตไว้โดยไม่ได้ตั้งใจเสียแล้ว!

หลังจากศพของก๊วยหมั่งถูกเก็บเข้าดอกชวีหมี นางก็รีบรุดออกจาก จุดเกิดเหตุ โดยไม่ได้กันแบ่งพื้นที่ในดอกชวีหมีอย่างพิถีพิถันนัก ดังนั้น ศพนี้จึงอยู่ร่วมกับสัตว์อสูรของนาง และศิษย์ร่วมสำนักอีกหลายสิบคน ที่ตอนนั้นถูกเก็บอยู่ในดอกชวีหมีเป็นเวลานานถึงชั่วยามเศษ บนร่างพวกเขา ย่อมเป็อนกลืนอายเฉพาะตัวของก๊วยหมั่งอย่างไม้อาจหลีกเลี่ยง

ปู่เงินอวี๋ว่าวุ่นใจยิ่ง "เขียนหวงอาจฆ่าก๊วยหมั่งทิ้งไปแล้ว ทว่าเหตุใด

นางไม่บอกพวกเราเล่า"

แม้เขาไม่เห็นเหตุการณ์ช่วงที่นางกำจัดกุยหมั่ง ทว่าเขากับเจ็งเฮ่าอี้ ล้วนรู้ว่านางมีของวิเศษเก็บทรัพย์ซึ่งมีพื้นที่แสนกว้างใหญ่ เพียงคิดดูคร่าวๆ ก็คาดคะเนสาเหตุที่คนทั้งหมดล้วนเปื้อนกลิ่นอายของกุยหมั่งออกแล้ว

เจ็งเฮ่าอี้เจียงบันครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยเสียงแข็งกระด้าง "เรื่องนี้อย่าได้ พูดถึงอีก เขียนหวงจะไม่ทำเรื่องที่เป็นอันตรายต่อพวกฟองคนอื่น ๆ แน่ พวกเราไปฆ่าอสูรทะเลที่เหลือก่อนค่อยว่ากันเถอะ"

ปูฉินอวีตอบรับ "รู้แล้ว..."

จากสิ่งที่พวกเขาได้เห็น แต่โรมาหิ้วเขียนหวงไม่เคยกระทำเรื่อง มุ่งร้ายผู้อื่นโดยไร้สาเหตุ หลังจากเข้าสู่พื้นที่สนามรบเก่าระหว่างเขียน กับมาร นางยิ่งห่มเทาใจกายคุ้มกันเยียวยาสมาชิกจำนวนมาก ไม่ว่าจะ ยืนมองจากแง่มุมใด พวกเขาสองคนก็ไม่ควรสงสัยอะไรในตัวนาง

แต่ว่า... เหตุใดพวกเขาถึงรู้สึกอยู่ตลอดว่าบนตัวเขียนหวงมีความลับ มากมาย ทั้งดูเหมือนนางเจตนาจะรักษาระยะห่างกับพวกเขาอยู่ร่ำไป

หัวหน้าสามตัวที่ร้ายกาจที่สุดของกองกำลังอสูรทะเลล้วนถูกกำจัด แล้ว ชีวิตของอสูรทะเลตัวที่เหลือก็ไม่ได้มีชีวิตดีมีสุข ช่วงไม่กี่วันสุดท้ายนี้ พวกมันต้องหลบหนีการล่าสังหารของเหล่ามนุษย์อย่างแทบไม่คิดชีวิต

โดยไม่รู้ว่าเนื้อตัว วันที่ทางเชื่อมสู่โลกภายนอกจะเปิดออกอีกครั้ง ก็มาถึงจนได้...

สมาชิกล่ามมนุษย์มารวมพลกันใหม่แถวปากทางเชื่อม หลังจาก ตรวจนับจำนวนก็พบว่าสมาชิกรอดชีวิตในท้ายที่สุดมีทั้งสิ้นแปดสิบสามคน หากไม่นับพวกศิษย์ที่หนานสีคนที่ถูกอสูรทะเลฆ่าตายไปตั้งแต่ต้น กับอีก

หนึ่งคนที่ต่อมายืนยันได้ว่าตายด้วยน้ำมือของกุ่มห่ม้ง ก็จะมีสิบสองคนที่ประสบเหตุร้ายระหว่างการเดินทางในครั้งสุดท้าย โดยในจำนวนนี้มีแปดคนซึ่งแม้กระทั่งศพก็ไม่อาจเสาะหาคืนมา

ในกลุ่มที่ไม่เหลือกระทั่งซากศพนี้น่าจะมีหกคนตายด้วยน้ำมือของกุ่มห่ม้งเช่นกัน ทว่าตัวกุ่มห่ม้งเองนั้นกลับคล้ายระเหยหายไปจากสนามรบเก่าแห่งนี้แล้ว ไม่ว่าจะค้นหาอย่างไรก็ไม่พบร่องรอยของมันอีกเลย

นอกจากซูเฟียนจื่อ ไม่มีใครรู้ว่ากุ่มห่ม้งไปอยู่ที่ใด... อสุรทะเลผู้เคยแข็งแกร่งดุคตินเป็นที่เลื่องลือตัวนี้ได้หนีทราอยู่ที่ห้องของเจ้าครามน้อย กลายเป็นเครื่องบำรุงและเครื่องเช่นสรวงสำหรับการปลุกสายเลือดบรรพชนของเจ้าครามน้อยไปเสียแล้ว

ตามคำบอกเล่าของเจ้าโมผู้รับหน้าที่จับตาสังเกตอาการเจ้าครามน้อย กล่าวได้ว่าครั้งนี้เจ้าครามน้อยเอาชีวิตเข้าแลกอย่างแท้จริง

เดิมที่เจ้าโมยังอิจฉาริษยาที่อีกฝ่ายมีโอกาสดีเพียงนี้ ทั้งได้อุ้มอ้อมกับอสุรทะเลชั้นหกอย่างเต็มคราบตามลำพัง ทั้งยังได้กำไรมหาศาลจากการเพิ่มพูนพลังทางสายเลือด ทว่าเมื่อมันได้เห็นกระบวนการอันแสนอเนจอนาถนั้นกับตาตนเอง มันก็กวาดล้างอารมณ์เหล่านี้ออกไปจนสิ้นช่างน่าสะพรึงเหลือเกินจริงๆ!

นับแต่ชั่วอดีตที่เจ้าครามน้อยกลืนกินกุ่มห่ม้งลงไป ก็ถูกพิษสารพัดชนิดในตัวอีกฝ่ายกัดกร่อนช่องปากกับทางเดินอาหาร ทุกแห่งที่ร่างอีกฝ่ายเคลื่อนผ่านล้วนฝากน้ำพิษหลากหลายชนิดทั้งสีดำเขียวน้ำเงินเอาไว้ เจ้าครามน้อยทุกซัทรมาณจนเกลือกกลิ้งกระเสือกกระสนอยู่ในตำหนักไท่เอีเปยโต้ว

ไม่หยุดยั้ง ปากก็กระอักฟันเลือดสีดำจวบจนลมหายใจรวยริน

ยังดีมีน้ำพุซึพที่ซู่เพียนจื่อทังไว้ให้ ทุกครั้งเมื่อเจ้าไม่เห็นมันจวนจะ
ไม่ไหวแล้ว ก็จับมันกรอกน้ำพุไปหลายคำ หาไม่อย่าว่าแต่ปลุกพลัง
ของสายเลือดเลย น่ากลัวว่าชีวิตน้อยๆ ของมันคงต้องจบเห่โดยสิ้นเชิง

เห็นเจ้าครามน้อยถูกน้ำพิษกัดกร่อนจนแทบเหลือแต่ร่างกลวง
เจ้าไม่รู้สึกขุ่นลุกขนพอง อดไม่ได้ที่จะเลื่อมใสจนน้ำนภาครามใจเด็ดตัวนี้
ขึ้นมา

เมื่อผ่านพ้นการเคียวกรำอันชวนสะพรึงชนิดขอยู่ก็ไม่ได้ขอตาย
ก็ไม่สมหวังเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดเจ้าครามน้อยก็ตกอยู่ในภาวะหลับลึก
แม้กระทั่งมารฝันก็มองไม่ออกว่าภายหลังตื่นจากการหลับลึกหนนี้มันจะ
ได้รับผลตอบแทนเช่นใด จะได้กลายเป็นมังกรวารีสมความปรารถนา
ของมันหรือไม่ แต่อย่างไรเสียก็น่าจะได้รับผลดีอยู่บ้างถึงจะถูก

ตอนนี้ซู่เพียนจื่อเห็นกลางฝันฟ้าสีเทาสดลัวเริ่มปรากฏยันต์อาคม
ขนาดยักษ์ที่ฉายรัศมีสีขาวสลบน้ำเงินแล้ว ในใจก็พลันรู้สึกแสนสะทก
สะท่อน

ในที่สุดนางก็จะได้ไปจากสถานที่บัดชบนี้เสียที หนึ่งเดือนมานี้
ไม่ได้ใช้ชีวิตเยี่ยงมนุษย์ปกติเลย นอกจากเพียงไม่กี่วันอันแสนสั้น นางก็
แทบจะออกสิ้นขวัญแขวนอยู่ตลอด ยังดีผลตอบแทนของการลุ่มระทิก
เกินควรหนนี้เป็นกอบเป็นกำเหนือกว่าที่คิดเอาไว้

ซู่เพียนจื่อตัดสินใจแล้ว ภายหลังออกไปจากสถานที่บัดชบนี้
นอกจากพากเพียรเล่าเรียนกับขยันหลอกคน ไม่ว่าเรื่องอื่นใดนางก็จะ
ไม่สนไม่ทำทั้งสิ้น นางจะพักให้เต็มที่ จากนั้นเลื่อนไปขึ้นเหนือสามัญ

ให้เร็วที่สุด

พอยันต์อาคมที่อยู่กลางอากาศระเบิดออกท่ามกลางสายตาฝ้ารอก
ของฝูงชน แสงลำหนึ่งก็ฉายจากตำแหน่งของยันต์อาคม ทอดมาก่อตัว
เป็นช่องทางทรงกลมอยู่เบื้องหน้าพวกเขาไม่ไกลนัก ตรงปากทางออกนั้น
ปกคลุมด้วยหมอกควัน ไม่อาจเห็นภาพเบื้องนอกชัดเจนตา ทว่าสามารถ
ได้ยินเสียงคนเคล้าเสียงคลื่นทะเลแว่วมาจากอีกฟากของทางเชื่อม

บนใบหน้าแต่ละดวงของสมาชิกทุกคนล้วนเผยความยินดีอย่าง
ห้ามไม่อยู่ พวกเขาทั้งแปดสืบทว่าคนต่างก็เร่งสาวเท้าเดินมุ่งไปยังปาก
ทางเชื่อมโดยมีฉิ่งแผ่นนำหน้าและเจิ้งเฮ้อ้อปิดท้าย... ในที่สุดก็จะได้
กลับบ้านกันแล้ว!

ในกลุ่มนี้ฉิ่งอิงเอาแต่กัมหน้างุด สีหน้าประเดี๋ยวยุขประเดี๋ยวยุทธ์
ยิ่งเข้าใจปากทางออก แววกระสับกระส่ายในดวงตานางก็ยิ่งทวีความ
เข้มข้น

ซู่ม่านม่านมองทะลุความคิดอีกฝ่ายได้ในปราดเดียว ฉิ่งอิงต้องกลัว
ว่าออกไปแล้วจะชี้แจงกับผู้ใหญ่ผู้น้อยในตระกูลขุนพลสวรรค์เรื่องที่
ทั้งเชิงหยางเจิบหนักอย่างไรดี

ซู่ม่านม่านจึงลอบบีบมืออีกฝ่ายแล้วพูดพลบโยนเสียงเบาขึ้นว่า
"ท่านไม่ต้องกังวลไปหรอก ข้าเตือนฮว่าเทียนแล้ว เขาจะไม่พูดจาส่งเดชแน่"

ฉิ่งอิงสะดุ้งจนตัวโยน เงยหน้าขยับมองปราดไปหาซู่ม่านม่าน
ในทันที

ซู่ม่านม่านเอ่ยปนยิ้มน้อยๆ "ใครๆ ก็รู้ว่าในพื้นที่สนามรบเก่านี้
เต็มไปด้วยยักษ์ตรราย พวกอสูรทะเลก็ทั้งเจ้าเล่ห์ทั้งมีพลังวัตรไม่อ่อนด้อย

หากพวกเราผลอผลเพียงนิดย่อมไม่แคล้วบาดเจ็บล้มตาย ศิษย์พี่ทั้ง
ถือดีว่ามีพลังฝีมือเหนือผู้อื่น อวดเก่งไปชุมนุมโจมตีอสูรทะเลถึงได้บาดเจ็บ
ผู้ใดก็ไม่อาจตำหนิมาถึงท่าน ตระกูลขุนพลสวรรค์แม้ร้ายกาจ ทว่าท่าน
ก็เป็นถึงคุณหนูแห่งตระกูลเทวโอสถ อยู่ดี ๆ พวกเขาไม่กล้าหาเรื่องท่าน
โดยไร้เหตุผลหรอก"

พอฟังอีกฝ่ายพูดจบ สีหน้าของอวินจึงอึ้งก็ค่อย ๆ เยือกเย็นขึ้น นาง
ผงกศีรษะเอ่ยเห็นพ้อง "เจ้าพูดไม่ผิด เสียวม่าน โชคดีครั้งนี้มีเจ้าคอย
เป็นเพื่อนช่วยเหลือข้า หากเจ้ามาที่วังศาสตร์เร็วกว่านี้ พวกเราได้รู้จักกัน
เร็วขึ้นจะดีสักเพียงใด"

อันที่จริงบุตรหลานตระกูลเทวโอสถที่เข้าร่วมศึกนี้เป็นขี้นตายกับ
อสูรทะเลในครั้งนี้นี้ยังมีอีกสองคน บุตรหลานตระกูลอื่นที่มีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดกับตระกูลเทวโอสถก็มีมากถึงหกเจ็ดคน เพียงแต่นางรู้สึกว่
พวกเขาารวมกันยังมีประโยชน์เทียบเสียวม่านที่มีพลังฝีมืออ่อนด้อย
หนึ่งคนไม่ได้เลย

อย่างน้อย ๆ ยามที่ผู้อื่นตำหนินาง มองนางด้วยสายตาที่แปลกไป
คนเหล่านี้กลับไม่มีสักคนเดียวที่เป็นฝ่ายก้าวออกมาพูดจาแทนนาง
เหมือนอย่างเสียวม่าน ข้ามีสามคนที่มองนางด้วยสายตาเหยียดหยาม
เคลือบแคลงเช่นเดียวกับผู้อื่นด้วย

คนเหล่านี้ไม่ได้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกับนางสักนิด! ยังดีนางมีเสียวม่าน
อยู่ด้วย ยังดีที่นางเชื่อคำพูดของเสียวม่าน ให้สาวที่เียนมาอยู่กลุ่มเดียวกับ
นางและทั้งเชิงหยาง

เรื่องที่เกิดขึ้นในพื้นที่สนามรบเก่า ขอเพียงนางกับสาวที่เียนพูด

ตรงกัน ต่อให้ทั้งเชิงหยางที่เจ็บหนักฟื้นขึ้นมาพูดอะไรก็ได้ประโยชน์แล้ว
 ในเมื่อผู้ทีล่องรู้ความจริงมีแค่นาง ฮว่าเทียน กับทั้งเชิงหยางสามคน
 ทั้งเชิงหยางปากเดียวจะพูดสู้นางกับฮว่าเทียนสองปากได้อย่างไรเล่า

อวินซิงอิงยิ่งคิดก็ยิ่งวางใจ สีหน้ากระสับกระส่ายไม่สบายใจล้วน
 หายวับไม่มีเหลือ ช่วงขณะที่เดินออกจากปากทาง นางก็เปลี่ยนเป็น
 เบิกบานภาคภูมิใจเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ยึดอกรับเสียงให้ร้องชื่นชมจาก
 ผู้คนซึ่งมาต้อนรับที่ด้านนอกด้วยกิริยาอันผ่าเผย

พอปลอบขวัญอวินซิงอิงเสร็จ ชูม่านม่านก็ผ่อนฝีเท้าช้าลงหลายก้าว
 อย่างแนบเนียน ขยับเข้าไปเอ่ยเสียงขรัมกับชูเทียนหว่าซึ่งอยู่ห่างจาก
 พวกนางไปช่วงใหญ่ว่า "เทียนหว่า เรื่องที่ข้าเคยพูดกับเจ้า เจ้าต้องจำไว้
 ให้ดี ออกไปแล้วจำวังกับคนของตระกูลขุนพลสวรรค์ต้องมาถามเจ้า
 เรื่องทั้งเชิงหยางแน่นอน เจ้าอย่าได้พูดส่งเดชเชียว"

ชูเทียนหว่านิ่งเงียบไม่ตอบคำ ด้วยการอบรมที่ได้รับในตำพินจิ้งจอก
 ตั้งแต่เล็ก การหลอกคนสำหรับเขาไม่อาจนับเป็นเรื่องลำบากใจเด็ดขาด
 ทว่าหากเขาไปเปิดตามทีชูม่านม่านร้องขอ ผู้เสียหายก็จะเป็นทั้งเชิงหยาง
 จวบจนบัดนี้เขาก็กังจำภาพเหตุการณ์ที่ทั้งเชิงหยางเสียงตาย
 ใช้ป้ายคำสั่งเคลื่อนย้ายพันหลี่ได้ติดตาม หากไม่ช่วยชีวิตเขาสักคน
 ทั้งเชิงหยางก็จะไม่เจ็บหนักถึงเพียงนั้น เขาไม่ใช่อวินซิงอิง ข้าไม่ได้
 คบหาอะไรกับทั้งเชิงหยาง ทว่าในห้วงคับขันทั้งเชิงหยางกลับแลกชีวิต
 ช่วยเขา

จะ让他หลุดรอด ผลักความรับผิดชอบทั้งหมดไปที่ตัวทั้งเชิงหยาง
 เขาทำไม่ได้หรอก

เมื่อเห็นเขาไม่พูดจารับคำใด ชูม่านม่านก็อดไม่ได้ที่จะร้อนใจ อยู่บ้าง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นางพูดเรื่องนี้กับชูเทียนหวา แต่เห็นชัดว่าเขาไม่ค่อยยินดีจะให้ความร่วมมือ นางคุยโวต่อหน้าอวี่นชิงอิงไปแล้วว่าจะให้ชูเทียนหวาช่วยปกปิด หากชูเทียนหวาไม่ร่วมมือ อวี่นชิงอิงยอมพาลโกรธนางไปด้วย นางคิดจะเข้าไปใกล้อวี่นชิงอิงเพื่อหลอกเอาศิลา ร้อยสมุนไพรมาก็ยากแล้ว

"เจ้ามาอยู่วังศาสตร์ได้พักเดียว ก็ลืมนกตำหนิกับวงศ์ตระกูลของตนเองไปแล้วหรือไร นี่เป็นเรื่องของพวกเขาตระกูลฝ่ายธรรมะ พวกเราเพียงทำงานที่เป็นประโยชน์กับตนเองก็พอ เทียนหวา แต่โรมาเจ้าก็ช่วยซ้ำยิ่งกว่าใคร ถือว่าพี่ม่านม่านขอรับรองเจ้านะ เจ้าลืมนไปแล้วหรือ เพราะพ่อของชูเทียนหวาเด็กชั้นต่ำนั้น แม่เจ้ากับอาจารย์ข้าต้องทนรับความอยู่ติธรรมมามากเท่าไร หากปล่อยให้เด็กนั้นได้เป็นประมุข เจ้าจะให้ผู้ใหญ่สองท่านของพวกเราสบายใจได้อย่างไรกัน!" ชูม่านม่านเอ่ยอย่าง รุ่มร้อนใจยิ่ง

วาจาท่านองนี้ชูม่านม่านเคยพูดซ้ำๆ ต่อหน้าชูเทียนหวา มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว ในที่สุดชูเทียนหวาก็ถอนหายใจตอบ "ข้าจะพูดว่าพวกเราถูกอสูรทะเลดักข่มระหว่างทาง ศิษย์ที่ทั้งบาดเจ็บเพื่อปกป้องพวกเรา นี่คือการจกักของข้าแล้ว ท่านให้อวี่นชิงอิงระวังตัวให้ดีก็แล้วกัน"

คำชี้แจงนี้จากเขานางก็สามารถยอมรับได้แล้ว ชูม่านม่านรู้นิสัยชูเทียนหวาดี ชื่นนางได้คืบจะเอาศอก เขาอาจไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ไม่ช่วยเลย ทั้งสองฝ่าย ถึงตอนนั้นก็ยุ่งยากยิ่งกว่าเดิม

นางจึงผงกศีรษะรับพลางเอ่ย "เช่นนั้นก็ได้ เอาตามที่เขาว่า" จบคำ

นางก็วิ่งหลายก้าว ไหลตามไปถึงข้างกายอวินซิงอิง

อาศัยลินที่ช่างเจรจาของซู่หม่านมานั้ไม่ช้าอวินซิงอิงก็วางใจยอมรับคำชี้แจงนี้ อันที่จริงอวินซิงอิงเองก็เชื่อว่าจะต้องผลักความรับผิดชอบไปที้งซึ่งหยางให้ได้ เดิมทีในใจนางกลัวตึงตึง ว่าประมุขสกุลอวินบิดาผู้คร่ำครึของนางจะเรียกร้องให้นางแต่งงานกับทั้งซึ่งหยางเพื่อตอบแทนบุญคุณที่ช่วยชีวิต ดังนั้นนางจึงอยากให้ทุกคนเชื่อมากกว่าว่าทั้งซึ่งหยางอดแก่งจะเอาหน้า จนรับกรรมจากการกระทำของตัวเอง ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้อื่นแต่อย่างใด

ทว่าฟังที่ซู่หม่านมานั้ชี้แจงแล้ว อวินซิงอิงก็เข้าใจว่าทำเช่นนี้จะส่งผลให้ตระกูลซุนพลสวรค์ไม่พอใจอย่างรุนแรง และอาจยิ่งต้องการจะสืบสาวให้ถึงที่สุดเพื่อล้างมลทินแก่งซึ่งหยางให้ได้ ดังนั้นนางจึงได้แต่ฝืนใจ ยอมให้เปิดเผยความจริงที่ทั้งซึ่งหยางช่วยชีวิตนางต่อสาธารณชน

ลมทะเลที่โชนมานั้เนื้อเอือกลิ้นเค็มคาวจางๆ กับไอน้ำอันเข้มข้น แสงตะวันเบื้องนอกทางออกสว่างสดใส แม้ปรารณวิเศษเบาบางกว่าในพื้นที่สนามรบเก่ามาก ทว่าเหล่าสมาชิกที่เห็นแต่ฝุ่นฟ้าครึ้มสลับกับทะเลทรายอันรกร้างมาตลอดหนึ่งเดือนเต็มๆ ล้วนปรารณจะอยู่ในโลกภายนอกเช่นนี้มากกว่า

อย่างน้อยๆ ที่นี้ก็คึกคักเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา มีแสงตะวันกับแมงไม้ เขียวขจี และมีทั้งครูบาอาจารย์กับญาติมิตรของพวกเขา

พอเห็นฉินเฉียนนำกองกำลังใหญ่เดินออกจากทางเชื่อม จ้าววังกับมุนุชย์ผู้แข็งแกร่งอีกหลายคนก็ร่วมทางมาด้วยกันต่างก็เผยสีหน้า

ปลาบปลื้มใจอย่างห้ามไม่อยู่

ทว่ารอจนกองกำลังเดินออกจากทางเชื่อมมาทั้งหมดแล้ว พวก
ทั้งเซ็นมองกลับไปกลับมาหลายหนก็ยังไม่เห็นเงาร่างของทั้งเซ็งหยาง
อยู่ในกลุ่มนั้น สีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นแสนไม่ชวนมอง

แต่ต่อให้ไม่ชวนมองสักเพียงใด ก็ยังไม่อาจเทียบกับราชาแห่งอสูรทะเล
ที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ซึ่งเดิมทีรอคอยอย่างขำใจ หมายถึงชมดูฝ่ายมนุษย์
เจ็บปวดหน้าถอดสี

ปากทางออกของฝ่ายอสูรทะเลที่อยู่ห่างไปหนึ่งร้อยจั้งนั้นเปิดออก
พักใหญ่แล้ว ทว่าเพิ่งจะมีอสูรทะเลสีน้ำซีดเผือดห้าตัวทยอยเดินออกมา
จากพื้นที่สนามรบเก่าในสภาพทุลักทุเล

"นี่มันเรื่องอะไรกัน! พวกเขียนหลง กุ่ยหมั่ง กับเหลยจิงเล่า!" จ้าวสมุทร
ผู้เป็นราชาแห่งอสูรทะเลพยายามไม่ให้เสียงของมันสิ้นสะท้านเพราะ
ความเดือดดาลและตื่นตระหนก ทว่ากลิ่นอายอันชวนสะพรึงที่แผ่ชาน
ออกมาจากตัวมันยังคงทำให้ 'นักรบพายศึก' ห้าตัวที่อุตสาห์รอดชีวิต
มานี้แทบจะสิ้นหวังทันใด

"จ้าวสมุทร ผลแพ้ชนะของศึกนี้น่าจะเห็นกันชัดแจ้งแล้ว โปรดรักษา
ข้อตกลง ในหนึ่งร้อยปีนี้ห้ามเผ่าอสูรทะเลรุกรานเมืองชายฝั่งบนดินแดน
พันเมฆอีก" จ้าววังเอ๋ยเสียงกังวานก้อง

เสียงของเขาแม้ไม่ดังนัก ทว่าถ่ายทอดออกไปอย่างแจ่มชัดทุกถ้อยคำ
ไม่ว่าจะเป็นทัพใหญ่ของอสูรทะเลที่ลอยตัวอยู่บนผิวน้ำนับไม่ถ้วนหรือ
นักรบฝ่ายมนุษย์ก็ล้วนได้ยินถนัดชัดเจน

ขณะที่ฝ่ายมนุษย์เปล่งเสียงโห่ร้องยินดีดังสนั่นหวั่นไหว บรรยากาศ

ของฝ่ายอสูรทะเลทางนี้กลับอึมครึมดูปกคลุมด้วยพยับเมฆอันหนาที่บ
 ราชาแห่งอสูรทะเลซึ่งตาจับจ้องจ้าววังด้วยความเคียดแค้นสู่มอก
 พักใหญ่กว่าจะเอ่ยตอบเสียงเยียบเย็น "จ้าววังศาสตร์ตัวดี ศิษย์ดีเด่น
 ที่สอนออกมา...ก็มีลูกไม่เป็นเลิศ! ช่างเถอะ กล่าวพนันย่อมกล้าแพ้ อีก
 หนึ่งร้อยปีให้หลังเผ่าอสูรทะเลของข้าจะให้พวกเจ้าชดใช้! หนี้เลือดนี้
 ต้องล้างด้วยเลือด! หวังว่าเจ้ากับศิษย์ของเจ้าจะยังมีปัญญารักษาสีวิด
 รจนถึงวันนั้น!"

มันไม่เข้าใจว่าเหตุใดผู้แข็งแกร่งรุ่นหนุ่มสาวของเผ่าอสูรทะเลจึง
 ปราศัยยับเยินเช่นนี้ ทั้งที่ฝ่ายมนุษย์ส่วนใหญ่เดิมทีควรเจ็บตายสาหัส แต่กลับ
 แคล้วคลาดคว่ำชัยออกมาเสียอย่างนั้น มันต้องกลับไปถามจนกระจ่าง
 ให้จงได้!

ไต่ถามมันไม่อยากจะซักข้อตกลงแล้วล้างแค้นทันที เพียงแต่มนุษย์
 ผู้แข็งแกร่งที่มาช่วยเสริมทัพครั้งนี้มีจำนวนไม่น้อย ขึ้นเข้าปะทะก็รังแต่จะ
 เสียหายทั้งสองฝ่าย

อีกอย่างผู้แข็งแกร่งรุ่นหนุ่มสาวที่โดดเด่นที่สุดของเผ่าอสูรทะเลก็
 ถูกฆ่าล้างเกือบหมดสิ้นแล้ว หนึ่งร้อยปีถัดจากนี้ชุมกำลังชั้นยอดของ
 เผ่าอสูรทะเลยอมตกอยู่ในภาวะขาดแคลน 'คลื่นลูกใหม่' ขึ้นมีเรื่องทำให้
 พวกมันเหล่าผู้เผ่าเจ็บตายสาหัสอีก ระยะเวลาที่เผ่าอสูรทะเลเสื่อมถอย
 ก็จะมีไต่แค่หนึ่งร้อยปีสั้นๆ เช่นนั้นแล้ว

เมื่อเห็นทางเชื่อมสู่พื้นที่สนามรบเก่าระหว่างเขีนกับมารปิดลงอีกครั้ง
 และเห็นราชาแห่งอสูรทะเลนำพาทัพใหญ่เรือล้านค่อยๆ อันตระหนานไปสู่
 ส่วนลึกของท้องทะเล ในที่สุดทั้งเขีนก็ทนไม่ไหวบุกไปถามเสียงหนัก

ตรงหน้าฉันเผยผู้นำกลุ่ม "อาหยางละ!"

แม้ฉันเผยไม่ได้รู้สึกดีอะไรกับประมุขของหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ แต่เมื่อนึกถึงอาการของทั้งเซ็งหยางที่ได้ฟังจากชูเพียนจื่อฉันเผยก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเห็นใจอยู่บ้าง

จึงเฝ้าอีกกลัวว่าฉันเผยจะกล่าววาทะคายหุอะไรไปทิ่มแทงจิตใจทั้งเซิน จึงรีบชิงขึ้นหน้ามาเอ่ยตอบ "อาหยางเจ็บหนักขอรับ เซียนหวงจึงให้เขาพักอยู่ในของวิเศษเก็บทรัพย์และคอยให้การดูแล ไม่มีอันตรายถึงชีวิตแต่อย่างใด"

ทั้งเซินเอ่ยถามอย่างรุ่มร้อนใจต่อ "รีบให้ข้าดูหน่อยว่าอาการเขาเป็นอย่างไรกันแน่" เขาพูดพลางเดินไปหาชูเพียนจื่อ

ชูเพียนจื่อตอบอย่างลำบากใจอยู่บ้าง "ประมุขทั้ง อาการของศิษย์ที่ทั้งหนักหนายิ่ง หากย้ายเขาออกมาโดยไม่มีการเตรียมการที่เพียงพอ เกรงว่าจะกระทบต่ออาการของเขาได้... ถ้าอย่างไรกลับเมืองเทียนโปไปเตรียมการให้พร้อมก่อนจะได้หรือไม่เจ้าคะ"

แม้ทั้งเซินไม่เคยติดต่อกับนางโดยตรง แต่ก็มี ความประทับใจในตัวนางดีเยี่ยม ทั้งนางก็มาจากตระกูลแพทย์และเป็นเจ้าของน้ำพุชีพไม่ว่าอย่างไรยอมเสียสละได้มากกว่าหมอบททั่วไป

ดังนั้นต่อไปให้เขาร้อนอกร้อนใจสักเพียงใด ก็ยังฝันชมไว้แล้ว ผงกศีระชะตอบรับ

เมื่อเห็นการศึกครั้งนี้ นับได้ว่ามีบทสรุปอันสมบูรณ์แบบแล้ว ทั้งพื้นที่สนามรบเก่าก็จะไม่เปิดออกอีกในเร็ววันนี้ จำวังกับผู้แข็งแกร่งคนอื่น ๆ ที่เดินทางมาช่วยสนับสนุนจึงไม่อยากจะรั้งอยู่ที่นี้ต่อไป ต่างพากันขึ้นขี่

อาซาเทพพาหนะของตนเองจากไป

ซูเพียนจื่อปล่อยผู้วีนที่นอนหมดสติหนึ่งเดือนเต็มออกมาจากดอกซีวีหมี่ นางสงบใจรอคอยจนมันได้สติ ค่อยๆ มันเหาะตามคนกลุ่มใหญ่ มุ่งสู่เมืองเทียนปอซึ่งเป็นเมืองชายฝั่ง

ระหว่างทางนางเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ผู้วีนฟังคร่าวๆ รอบหนึ่งผู้วีนฟังจบก็พยักหน้าหงึกๆ ก่อนกล่าว "ไม่เลวๆ ผลตอบแทนของท่านครั้งนี้เกินที่คาดคิดไว้มากทีเดียว ได้วัตถุชิ้นกับวัตถุมารอย่างละหนึ่งชิ้นไม่พอ ยังมีตำหนักไปซื้อเป่ย์โต้ว โครงกระดูกฟ่งลูกกลอนปราบของฉงฉีกับของวิเศษฝ่ายมารที่มากพอจะฟื้นฟูพลังฝีมือส่วนใหญ่ของมารผันได้ฮ่าๆ กำโหมหาศาลเลยนะนี่! หากเจ้าครามน้อยนั่นมีวาสนาได้กลายเป็นมังกรวารีจริงๆ เช่นนั้นต่อไปกองทัพสัตว์อสูรในมือท่านก็สามารถเดินกร่างเกือบครึ่งดินแดนพันเมฆาแล้ว"

ซูเพียนจื่อเอ่ยกลับหัวเราะอย่างล่ำพอง "ข้านี้กว่าอย่างน้อยจะเดินกร่างได้เกินครึ่งดินแดนพันเมฆาเสียอีก!"

หนึ่งคนกับหนึ่งม้าหัวเราะอย่างหัวเราะอยู่พักหนึ่ง ซูเพียนจื่อก็พลันเงยบไป ครู่ใหญ่ถึงได้เอ่ยปาก "ผู้วีน พลังฝีมือของข้าในตอนนี้นั้นแม้ยังไม่พอจะต่อกรกับคนที่ทำร้ายท่านพ่อท่านแม่ข้า แต่ก็สามารถเอาตัวรอดได้แล้ว เจ้าจะบอกเรื่องเกี่ยวกับท่านพ่อท่านแม่ข้าและศัตรูของพวกเขาท่านมากขึ้นอีกหน่อยได้หรือไม่"

ผู้วีนพ่นลมขึ้นจุมุกก่อนจะโคลงศีรษะตอบ "รอไว้ท่านเลื่อนไปชั้นเหนือสามัญ และปิดผนึกบรรพตห้าอเวจีเข้าสู่กำไลแขนเจ็ดดาราแล้วข้าจะบอกท่านทุกสิ่งทีข้ารู้"

"ตกลง! ถึงตอนนั้นห้ามเจ้าบิดพลั่วเขียว" นางกอดคอมันพลาง
คลอเคลีย

ฉินเฉย เจิ้งเฮ้ออ๊ กับปู่เงินอวีสามคนคอยจับตาดูซูเฟียนจื่ออยู่ไกลๆ
โดยตลอด พอเห็นนางสนิทสนมกับผู้อาวุโสถึงเพียงนี้ รสชาติอันเปรี้ยวฝาด
ก็ผุดขึ้นในใจบุรุษทั้งสามแทบจะพร้อมกัน การปฏิบัติที่อาซาเทพตัวนี้
ได้รับช่างทำให้พวกเขาอิจฉาริษยาและชังน้ำหน้ามันเหลือเกิน

จากที่พวกเขาได้เห็น ยามอยู่ต่อหน้าผู้อาวุโสนางแทบไม่เคยระวังตัว
หรือปิดบังอำพรางใดๆ บางครั้งที่เห็นนางเผยท่าที่ไร้เดียงสาชวนเอ็นดู
ของสาวน้อย ฝ่ายตรงข้ามก็ล้วนแต่เป็นผู้อาวุโส!

ผิดกับยามที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา ศิษย์น้องหญิงผู้นี้คล้ายถูกคั่นกลาง
ด้วยหมอกควันซึ่งไม่อาจพัดให้สลายหายไปได้ ต่อให้พวกเขาคิดลื่น
ทุกวิถีทาง ก็ยังคงไม่อาจมองนางได้ชัดเจนอย่างแท้จริง

น่าสงสารผู้แข็งแกร่งหนุ่มแถวหน้าที่ลือเลื่องดินแดนพันเมฆาอย่าง
พวกเขาสามคน ทั้งที่ต้องการความสามารถพวกเขาก็ ต้องการชาติตระกูล
พวกเขาก็มี ทว่ายามอยู่ต่อหน้านางในดวงใจ การปฏิบัติที่พวกเขาได้รับนั้น
กลับด้อยกว่าอาซาเทพตัวหนึ่งลิบลับ

เมื่อใดที่นางเผยท่าที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับข้าโดยไม่อำพรางทุกอารมณ์
ความรู้สึกของนางเช่นนี้บ้าง ถึงจะนับได้ว่าข้าเดินเข้าไปอยู่ในหัวใจนาง
กระมัง...

ชายหนุ่มทั้งสามต่างก็ทอดถอนใจเสียบๆ

อีกด้านหนึ่งบนเกาะเล็กที่อยู่ไกลออกไป หลังจากอินกู่กับหยางเหริน

ได้เห็นภาพที่นักบวชสุทธะเลหนึ่งร้อยตัวถูกบดขยี้เกือบทั้งกองทัพ ทว่าผู้แข็งแกร่งรุ่นหนุ่มสาวของฝ่ายมนุษยย์กลับรอดปลอดภัยออกมาได้เป็นส่วนใหญ่ สองสามีภรรยาที่ตั้งใจรอดมาชมเรื่องสนุกก็แทบจะไม่กล้าเชื่อสายตาตนเอง

"เป็นไปได้อย่างไรกัน! เหตุใดพวกเขาถึงไม่เป็นอะไร! อสุทธะเลเหล่านั้นช่างไร้สามารถนัก! ข้าโมโหจะตายอยู่แล้ว!" อินุกุยกะที่บ่ทำอย่างเด็ดขาด

หยางเหรินเองก็แสนจะโกรธเกรี้ยว เอ่ยอย่างขุ่นแค้นยิ่งว่า "พวกเราออกมาเที่ยวนี้ ทุกเรื่องล้วนไม่ราบรื่น ไม่รู้เจออาถรรพ์อะไรเข้า! ศิษย์มารหาไม่เจอ มารฟ้าที่สมควรตายนั้นก็ไม่รู้หนีหายไปไหน กระทบคิดจะยืมมืออสุทธะเลเอาชีวิตพวกเด็กเมื่อก่อนของวังศาสตร์ก็ยังไม่ยอมยื่นถึงเพียงนี้! ไม่รู้ตาเฒ่าเหวินเงินหรานดวงดีอะไรกันหนา! ที่น่าตายที่สุดก็คือเจ้าอู๋สิงนั้น ไม่เพียงพันภัยรอดตาย ยังช่วยจิ้งหะวะกลับไปพบท่านมารบรรพชนตอนที่พวกเราออกมาทำงาน ขึ้นคราวนี้พวกเราคว้าน้ำเหลวกลับไป..."

พูดมาถึงตรงนี้หยางเหรินก็หนาวสั่นอย่างห้ามไม่อยู่ นางเคยเห็นฝีมือของมารบรรพชนต้นตระกูลตนเองมาหลายครั้งแล้ว ยิ่งตอนนี้เป็นช่วงที่ต้องใช้คน มารบรรพชนน่าจะไม่ถึงขั้นลงมืออำมหิตฆ่านางกับอินุกุยกะ ทว่าเรื่องเคียวกรำทารุณคงหนีไม่พ้นแน่ บรรดาวิธีการอันชวนสะพรึงของมารบรรพชนนั้นแค่คิดนางก็รู้สึกผวาแล้ว

อินุกุยกะกระสับกระส่ายไม่แพ้กัน เขาคิดหน้าคิดหลังก่อนกล่าว "พวกเราไปหาราชษาแห่งอสุทธะเลนนั้นกันเถอะ ไปถามดูให้กระจ่างว่าที่แท้

พวกมันเล่นลวดลายอะไรกันแน่ หรือว่าเหวินเงินหวนกับศิษย์สายตรงสามคนนั้นมีลูกไม้ร้ายกาจอะไรที่พวกเราไม่รู้"

"ถามกระจ่างแล้วมีประโยชน์อะไรเล่า!" หยางเหรินเอ่ยอย่างหัวเสีย

"หากพอจะสืบได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ อาจช่วยลดโทษให้พวกเราได้บ้าง" อินกู่ยตอบอย่างจืดจาง

หยางเหรินขมวดหัวคิ้ว ก่อนจะคลี่ยิ้มกล่าวทันใด "พูดถึงลดโทษข้าก็พลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ บางทีพวกเราอาจแลกสิ่งล้ำค่าชิ้นหนึ่งของราชาแห่งอสูรทะเลกลับไปได้ ท่านมารบรรพชนเห็นแล้วครั้งนี้ก็น่าจะละเว้นพวกเรา"

"เจ้าหมายถึงพลังปราณมหรณพ?!" อินกู่ยสองตาลูกวาว ทว่าไม่ซ้าก็ส่ายหน้ากล่าว "นี่คือสมบัติล้ำค่าที่สุดของเผ่าอสูรทะเลเขี้ยวนะ พวกมันมีหรือจะมอบให้พวกเราง่ายๆ โดยเฉพาะครั้งนี้พวกมันเสียหายสาหัส อาจตำหนิเรื่องทั้งหมดมาบนศีรษะของคนนอกอย่างพวกเราสองคนก็เป็นได้"

ราชาแห่งอสูรทะเลแม้เป็นผู้แข็งแกร่งในเผ่า ทว่าสมาธิในเผ่ามีมากมายมหาศาล เอ่ยถึงจำนวนแล้วไม่แพ้มนุษย์สักนิด พวกมันมีผู้แข็งแกร่งขึ้นเจ็ดอยู่นับไม่ถ้วน ราชาแห่งอสูรทะเลเพียงได้รับการสนับสนุนจากเหล่าผู้แข็งแกร่งมากกว่าผู้อื่น จึงได้กุมอำนาจเผ่าในฐานะตัวแทนของเหล่าผู้แข็งแกร่ง

ครั้งนี้อัจฉริยะรุ่นหนุ่มสาวของเผ่าถูกฆ่าล้างเกือบสิ้นในคราวเดียว ย่อมมีผู้แข็งแกร่งที่หมายตาบัลลังก์ราชาจำนวนไม่น้อยมาเอาเรื่องกับราชาแห่งอสูรทะเล

พวกเขาสองคนที่เป็น 'คนนอก' ย่อมไม่แคล้วต้องกลายเป็น
แพะรับบาป

ขั้นตอนนี้พวกเขาวิ่งโร่ไปขอพบราชาแห่งอสุรทะเลถึงที่รังของ
พวกมัน อย่าว่าแต่จะเรียกร้อยสมบัติล้ำค่าที่สุดของพวกมันจากราชาแห่ง
อสุรทะเลเลย แค่ไม่ลงไม้ลงมือกันก็นับว่าไม่เลวแล้ว

หยางเหรินแค้นเสียงกล่าว "เรื่องมาถึงขั้นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรพวกเรา
ก็ต้องทดลองดู ต่อให้พวกมันงัดล้าลงมือกับพวกเราจริง พวกเรากันไม่ไหว
ก็เอาตัวรอดปลอดภัยได้อยู่แล้ว อีกอย่างข้าไม่เชื่อหรือกว่าราชาแห่งอสุรทะเล
จะยินยอมพ่ายแพ้แก่เหวินจินหราน ทนเสียเปรียบใหญ่หลวงเยี่ยงนี้
เรื่องบางอย่างพวกเราสามารถเจรจากับมันเป็นการส่วนตัวได้แน่นอน"

"ดี เช่นนั้นตกลงตามนี้!" อินกู่ยงกศิระชะตอบรับ ก่อนจะเหาะมุ่งสู่
ส่วนลึกของท้องทะเลไปพร้อมกับหยางเหริน

เมื่อจ้าววังนำพาคนทั้งหมดกลับไปถึงเมืองเทียนปออย่างยิ่งใหญ่
เกรียงไกร เขาก็ประกาศต่อเจ้าเมือง ทหารรักษาเมือง และชาวบ้าน
ทั่วเมืองถึงผลการศึกกับเผ่าอสุรทะเลในครั้งนี้ รวมถึงเรื่องที่ราชาแห่ง
อสุรทะเลให้คำมั่นว่าในหนึ่งร้อยปีนี้จะควบคุมบริวารมิให้รุกราน
เมืองชายฝั่งอีก ทั้งเมืองจึงก็ก้องไปด้วยเสียงให้ร้องยินดี เปรียบกับ
ยามฉลองเทศกาลใหญ่ยังครึกครื้นรื่นเริงกว่าหลายเท่า

สำหรับเหล่านักรบหนุ่มสาวที่ลี้มเลือนความเป็นความตาย เสียสละ
ไปศึกกวาดล้างอสุรทะเลเกือบทั้งกองทัพเพื่อชาวเมือง ยิ่งได้รับการ
ต้อนรับและความซาบซึ้งจากพวกเขาด้วยใจจริง

หลังจากเจ้าเมืองเพียรวิ่งสุดความสามารถ จ้าววังจึงรับปากจะพำนักที่เมืองเทียนปออีกหลายวัน ค่อยพาเหล่าศิษย์กลับวังศาสตร์ในทะเลสาบดาวเดือน

มีคนเบิกบาน ก็มีคนทุกข์ตรม ครั้งนี้ตระกูลที่มีบุตรหลานพลีชีพในสนามรบเก่าล้วนสลดห่อเหี่ยวยิ่ง แม้ตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะและฝ่ายเป็นกลางหลายตระกูลแสดงออกว่ายินดีจะมอบความช่วยเหลือมากมายปลอบขวัญพวกเขา ก็ยังคงไม่อาจลบล้างความเจ็บปวดที่พวกเขาต้องสูญเสียญาติและเสาหลักในอนาคตได้

ทว่าความอันตรายของเรื่องนี้เจ้าวังได้แจ้งชัดแต่แรกแล้ว ทั้งตอนที่อยู่ในสนามรบเก่า หลิวเซียนหวงศิษย์คนที่สามของเจ้าวังก็ยินดีทุ่มสุดกำลังให้การคุ้มครองศิษย์ทุกคนที่ไม่ปรารถนาจะเสี่ยงภัยในสนามรบต่อ เป็นพวกเขาเองที่เลือกจะไปผจญภัย ไม่ว่าจะเกิดผลลัพธ์โดยอ้อมไม่อาจโทษผู้อื่นได้

ในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะไม่ต้องสงสัยเลยว่าอารมณ์ของผู้คนตระกูลขุนพลสวรรค์ก็แสนจะหนักอึ้งเช่นกัน ตั้งแต่พวกเขาเพิ่งกลับถึงเมืองเทียนปอ ชูเพียนจื่อก็เป็นฝ่ายมาชี้แจงอาการของทั้งเชิงหยางกับพวกเขาอย่างละเอียดแล้ว

โจวซู่เวินท่านครุวิชาแพทย์ซึ่งรอดจากวังศาสตร์มาคอยทำอยู่ที่นี้กับบอวินผิงให้ประมุขตระกูลเทวโอสถที่ร่วมเดินทางมาเสริมทัพ ต่างก็ช่วยเตรียมอุปกรณ์รักษาแผลกับโอสถลูกกลอนสำหรับเหตุฉุกเฉินทั้งหมดตามคำบอกเล่าของชูเพียนจื่อ จากนั้นนางจึงได้ย้ายทั้งเชิงหยางออกจากดอกชวีหมีมาอย่างระมัดระวัง

บาดแผลภายนอกของเขานางได้ช่วยเยียวยาจนหายดีแต่แรกแล้ว ตรงนี้มีทั้งโจวซู่เวินและอวินมิงไห่ เขาจึงได้รับการรักษาที่ดีที่สุดแทบจะทันทีที่ออกมาจากดอกชวีหมี่

เพียงแต่จุดที่บอบช้ำหนักหนาที่สุดคือฐานรากพลังวัตรเซียนวนะ จุดนี้พวกทั้งเซิน โจวซู่เวิน และอวินมิงไห่ขบคิดจนเส้นผมหงอกขาวก็ยังไม่อาจคิดหาวิธีที่มั่นใจได้ว่าเขาจะฟื้นฟูดังเดิม

วิธีการที่ซู่เฟียนจื่อเคยเอ่ยกับพวกเถี่ยฉางคงนั้นโจวซู่เวินก็มีเอ่ยถึง ทว่าปัญหาคือจะไปหาผู้ฝึกวิชาสายธาตุไฟที่มีพลังวัตรไล่เกี่ยวกับทั้งเชิงหยาง และมีคุณสมบัติพรสวรรค์ไม่ด้อยไปกว่าเขาได้จากที่ใดกันเล่า

จ้าววังเอ๋ยปลอบใจตอนที่มาเยี่ยมอาการ "เล่าขานกันว่าผู้มี ห้ายอดกายทิพย์จะปรากฏตัว ตอนนี้เจ้าของกายทิพย์เพลิงแท้ยังหา ไม่พบ ไม่แนเขาอาจเป็นผู้ที่จะช่วยเชิงหยางได้"

หากไม่ได้จริงๆ ก็ยังมีเตียวเสวียเยียนเป็นตัวเลือกอีกคนหนึ่ง

เพียงแต่ตระกูลขุนพลสวรรค์กับตระกูลนักรบมีความสัมพันธ์ ค่อนข้างเลวร้ายมาแต่ไหนแต่ไร สองฝ่ายพบหน้าไม่สู้จะฆ่าแกงกันก็ ดีเท่าไรแล้ว เรื่องจะให้เตียวเสวียเยียนไปช่วยรักษาทั้งเชิงหยางนี้ลำบาก อยู่บ้างจริงๆ

อีกอย่างผู้ที่จะช่วยรักษาทั้งเชิงหยางหากมีคุณสมบัติยิ่งดี ก็จะต้อง เป็นประโยชน์ต่อการฟื้นตัวของเขาในภายหน้า แม้จ้าววังไม่ได้รับทั้งเชิงหยาง เป็นศิษย์สายตรง ทว่าก็ชื่นชอบหนุ่มน้อยผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจ้าววังจึง หวังว่าเขาจะได้รับการรักษาที่ดีที่สุดเช่นกัน

ภายใต้การร่วมแรงกันของยอดฝีมือด้านต่างๆ ในที่สุดอาการของ

ทั้งเชิงหยางก็คงที่ เพียงแต่ก่อนที่จะเสาะพบเจ้าของกายทิพย์เพลิงแท้
อย่างมากทั้งเชิงหยางก็เป็นได้แค่คนธรรมดาเท่านั้น

ซูเพียนจื่อเห็นว่าไม่มีอะไรที่นางพอจะช่วยให้แล้วจึงลุกขึ้นขอตัว
จากมา

ตั้งแต่ต้นจนจบ นอกจากชี้แจงว่าทั้งเชิงหยางเคยกินลูกกลอน
รักษาแผลที่อวิ้นชิงอิ่งมอบให้ ซูเพียนจื่อก็ไม่ได้เอ่ยถ้อยคำใดๆ พาดพิง
ถึงอวิ้นชิงอิ่งอีกเลย กระทั่งซูเพียนหวานางก็ไม่ได้เอ่ยถึงสักคำ

แน่นอนว่านางไม่ได้ใจดีถึงขั้นจะช่วยอวิ้นชิงอิ่งกลับเกลื่อน เพียงแต่
รู้สึกว่่าเรื่องนี้พูดออกจากปากของเจิ้งเฮ้อก็กับปูเงินอวีประจักษ์พยานอีก
สองคนจะมีพลังทำลายล้างยิ่งกว่า

นอกจากสมาชิกสิบกว่าคนที่เคราะห์ร้ายพลีชีพ ทั้งเชิงหยางคือผู้
บาดเจ็บสาหัสกว่าใคร ทั้งเซินมีบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนนี้เพียงคนเดียว
ทั้งความหวังส่วนใหญ่กับอนาคตของตระกูลขุนพลสวรรค์ก็ล้วนฝากอยู่ที่
ตัวบุตรชายคนนี้ ในฐานะบิดาและประมุขตระกูล ทั้งเซินไม่มีทางยอมให้
บุตรชายบาดเจ็บโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุหรอก เรื่องนี้ไม่จบเท่านั้นแน่
ซูเพียนจื่อรู้สึกว่่าตนเองแค่รอชมเรื่องสนุกก็พอแล้ว

เพียงหวังว่่าซูเพียนหวานางจะได้เลอะเลือนไปช่วยซูมาน่่านกับ
อวิ้นชิงอิ่งก็แล้วกัน

เจ้าเมืองจัดให้หนุ่มสาวทุกคนที่ออกศึกในครั้งนี้พักอาศัยใน
จวนเจ้าเมือง ให้การต้อนรับขับสู้อย่างสมเกียรติที่สุด

ซูเพียนจื่อเป็นถึงหนึ่งในสามศิษย์สายตรงของจ้าววัง ทั้งศึกนี้นาง
ยังคุ้มกันศิษย์จำนวนมาก เป็นผู้มีควมดีควมชอบสูงสุด นางจึงยิ่ง

ได้รับการปฏิบัติดูแลอย่างดีไม่มีที่ติ

เจ้าเมืองจัดห้องของบุตรสาวสุดที่รักเพียงคนเดียวของเขามาให้
ชูเพียนจื่อพำนักชั่วคราว ทั้งส่งสาวใช้สองคนมาปรนนิบัตินางด้วย

ชูเพียนจื่อมาถึงห้องค่อยรู้สึกเหนื่อยล้าทั้งใจกาย หลังจากอาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าและกินอาหารเย็นเสร็จ นางก็ล้มตัวเข้านอน หลับสนิท
ไร้ฝันตลอดคืนจนจบจันทรา

นางได้ใช้ชีวิตแบบกินอิ่มแล้วนอน นอนอิ่มแล้วกินเช่นนี้ก็ให้
ความรู้สึกไม่เลวทีเดียว ระหว่างนั้นหากไม่นับเดี๋ยวเสวี่ยเยียนที่เคยมา
เข้าชี้เพื่อซักถามอาการของทั้งเซ็งหยาง ทุกสิ่งก็แสนจะเงียบสงบ...
เงียบสงบเช่นก่อนที่มรสุมจะมาเยือน

สำหรับเรื่องราวต่อจากกรณีทั้งเซ็งหยางได้รับบาดเจ็บนั้น ชูเพียนจื่อ
ไม่ได้ไปสืบข่าวแต่อย่างใด ให้คนที่ควรกลัดกลุ้มไปกลัดกลุ้มก็พอแล้ว

เนื่องจากนางพำนักอยู่ในเขตเรือนสตรี ต่อให้พวกจีนเฉี่ยหมายจะ
มากวนใจ พอถูกสาวใช้ที่ด้านนอกขวางด้วยข้ออ้างว่านางกำลังพักผ่อน
พวกเขาก็ไม่สะดวกใจจะฝืนบุกรุกเข้ามาอีก

ชีวิตที่ต้องออกสู้ขวัญแวงน หินหัวซุกหัวซุนจากการไล่ล่าของ
สัตว์อสูรในพื้นที่สนามรบเก่าถึงหนึ่งเดือนเต็มนั้น ทำให้จิตใจตึงเครียด
มากเหลือเกิน หากนางต้องการพักผ่อนสงบใจ ทุกคนก็เข้าใจได้

กระนั้นการที่นางสร้างคุณความชอบใหญ่หลวง แต่กลับเก็บเนื้อ
เก็บตัวแทบจะไม่ออกจากประตูเลยเช่นนี้ ก็ทำให้ผู้คนไม่น้อยยิ่งเลื่อมใส
ในตัวนางมากขึ้น

พริบตาเดียวชีวิตอันเงียบสงบสบายใจก็ผ่านพ้นไปสามวันแล้ว

วันนี้ขณะหลับถึงกลางดึก ชูเพียนจื่อก็พลันถูกปลุกตื่นด้วยเสียงที่ดังสนั่นปานสายฟ้าฟาด พอลุกขึ้นคลุมเสื้อเดินไปถึงริมหน้าต่าง นางก็สะดุ้งได้กลิ่นอันแสนพิกลทันที แรกตมคล้ายเป็นกลิ่นหอม ทว่าเมื่อดมละเอียดขึ้นกลับเปลี่ยนเป็นเหม็นฉุนราวกลิ่นที่คั่งค้างออกจากศพเน่าเนื้อและสาวน้อยสั่นสะท้านไปทั้งร่าง ตื่นเต็มตาในฉับพลัน นางกลั้นหายใจเบิกตาโตมองไปเบื้องนอก ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่ด้านนอกถูกปกคลุมด้วยควันดำชั้นบางๆ ย่อมแสงจันทร์อันสูงสกาวจนดูมืดมึนขึ้นหลายส่วน นางรีบเรียกมารผั้นในกำไลแขนเจ็ดดารา ให้เขาดูที่นั่นคือสิ่งใดกันแน่ มารผั้นแม้พลั้งฝีมือไม่เอาไหน ทว่าด้านความรอบรู้กลับเหนือกว่า มนุษย์ยอดฝีมือผู้ทรงภูมิส่วนใหญ่

ชูเพียนจื่อรู้สึกว่ควันดำเหล่านี้ น่าจะเป็นพิษชนิดหนึ่ง แต่ตอนนี้เจ้าครามน้อยยังหมดสติอยู่ ไม่อาจช่วยนางจำแนก จึงได้แต่ฝากความหวังไว้ที่มารผั้นเท่านั้น

"คือพิษภูโรคระบาด จุๆ แค่นี้ทำร้ายเจ้าไม่ได้หรอก ไม่ว่าจะสูมซี่ผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนกระดูกคนใด ขอเพียงเขามีการป้องกันก็จะเป็นไรเช่นกัน ด้วยพลังวัตรของเจ้าในตอนนี่ ต่อให้ไม่ป้องกันเลยก็ไม่มีทางเกิดเรื่อง" มารผั้นตรวจสัมผัสอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วโพล่งคำตอบฉบับมาตรฐานออกมา จากนั้นเขาก็หัดตัวกลับไปทอดลูกกลอนปราณของฉยงฉีผู้ฝึกวิชาต่อ

ขอเพียงชูเพียนจื่อไม่เป็นไร เขาก็จะไม่เป็นไรเช่นกัน แล้วจะยุ่งยามมากความไปเพื่ออะไร

ทว่าพอชูเพียนจื่อได้ยินคำตอบของเขากลับหน้าเปลี่ยนสีอย่าง

รุนแรง

ผู้ฝึกวิชาชั้นเบ็ลียนกระดุกด้านทานไหว? เช่นนั้นชาวบ้านธรรมดาที่ไม่เคยฝึกวิชายุทธ์เล่า!

นางนึกถึงคำบรรยายเกี่ยวกับพิษงูโรคระบาดที่เคยอ่านจากตำราต่างๆ ของอูลิง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดของพิษงูชนิดนี้คือแพร่ติดต่อกันได้อย่างแสนง่ายตายเช่นเดียวกับโรคระบาด ทว่ารักษาหายยากยิ่งกว่า คนธรรมดาขอเพียงสัมผัสสลูกเล็กน้อย ต่อให้ยามปกติร่างกายแข็งแรงเพียงใดก็ทนได้ไม่พ้นสามวัน!

ดังเช่นที่มารฝันบอก พิษงูโรคระบาดนี้มีพลังทำลายล้างจำกัดสำหรับผู้ฝึกวิชายุทธ์ ดังนั้นแต่ไรมาผู้ฝึกวิชายุทธ์จึงให้ความสำคัญกับมันน้อยยิ่ง

ตอนนี้เองเสียงตวาดกึกก้องของจ้าววังก็ดังมาจากกลางฝันฟ้า "อินก่วย หยางเหริน พวกเจ้าชั่วช้าอำมหิตยิ่งนัก! ชาวบ้านทั่วเมืองนี้มีความแค้นอะไรกับพวกเจ้า เหตุใดต้องใช้พิษงูทำร้ายพวกเขาด้วย!"

อินก่วย? หยางเหริน? เรื่องดีฝีมือตระกูลไสยเวทอีกแล้วหรือนี่!

ซูเพียนจื่อขมวดหัวคิ้วมุ่น เขาชีวิตชาวเมืองไม่มีผลดีใดๆ กับพวกเขาตระกูลไสยเวทเสียหน่อย ไยพวกเขาต้องทำเช่นนี้ด้วย

"หึๆ จะโทษก็ต้องโทษพวกเขาที่ดวงไม่ดี พวกเราอยากฆ่าก็จะฆ่า มีอะไรหรือไม่!" เสียงระคายหูของอินก่วยดังมา

"ไม่มีอะไร เพียงแต่คืนนี้พวกเจ้าสองมารร้ายต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ก็เท่านั้น!" เสียงตวาดตอบของบุรุษผู้หนึ่งดังกระหึ่มปานอสึนิบาต

"ที่แท้ใครดวงไม่ดีก็ยังไม่แน่เลย" ลุ่มเสียงของบุรุษอีกผู้หนึ่ง

ราบเรียบ ทว่าในน้ำคำเปี่ยมล้นด้วยความอหังการเช่นผู้ที่นั่งตำแหน่งสูง
มาช้านาน

"เจ้จิ้งรุ้ว ทั้งจ้อชาน พวกเจ้าปีศาจเผ่าหนึ่งเหี่ยวสองคนมาอยู่ที่นี้
ได้อย่างไร!" เสียงแหบห้าวไม่ชวนฟังของหยางเหรินเจือความหวาดหวั่น

เสียงหัวเราะเยาะอย่างเย็นชาดังมาจากกลางอากาศไม่กี่หน ก็ตามติด
ด้วยเสียงกัมปนาตดุจฟ้าคำรามระลอกหนึ่ง รังสีอาคมชนิดต่างๆ ที่เกิดขึ้น
ขณะผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาปะทะเดือดพล้นสลบกันปรากฏขึ้นเหนือ
ผืนฟ้าสูง แม้ชูเพียนจ้ออยู่ไกลจากพวกเขามาก ทั้งไม่อาจเห็นภาพ
การต่อสู้ของพวกเขาชัดเจน แต่นางก็สัมผัสได้ว่ามีพลังอันแสนกล้าแข็ง
อย่างน้อยห้าสายสลับเปลี่ยนตำแหน่งกันอย่างฉับไวอยู่กลางอากาศ ทั้งที่
นางยืนอยู่บนพื้นก็ยังรู้สึกกดดันยิ่งนัก

ในเมื่อจ้าววังอาจารย์นางเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ทั้งมีผู้แข็งแกร่ง
ชั้นทรงฤทธาอย่างน้อยอีกสองคนช่วยเหลือ เช่นนั้นอินกู่กับหยางเหริน
สองคนต้องเคราะห์ร้ายแน่นอน

เพียงแต่พลังวัตรของสามภรรยาคุณี้คล้ายมิได้อยู่แค่ชั้นพื้นโลกิยะ
แล้ว พวกเขาก้าวกระโดดถึงระดับที่เกือบจะทัดเทียมกับอาจารย์นาง
ตั้งแต่เมื่อไรกันนี้

ขณะที่ชูเพียนจ้อคิดหน้าคิดหลังอยู่นั้น การต่อสู้กลางผืนฟ้าของ
เหล่าผู้แข็งแกร่งก็เห็นผลแพ้ชนะแล้ว

อินกู่กับหยางเหรินต่างแผ่ร่องโหยหวนกันคนละหน จากนั้น
ชูเพียนจ้อก็รู้สึกได้ว่าบนผืนฟ้าสูงมีพลังสองสายพลันอ่อนโทรมลงแล้ว
เหาะหนีไปทางทิศตะวันตกอย่างรวดเร็ว

"จะหนีไปที่ใด!" เสียงตวาดก้องดังขึ้นกลางอากาศ ก่อนที่จ้าววังกับผู้แข่งแกร่งอีกสองคนนามเจิ้งร่วและทังจื่อซานจะไล่หลังไปอย่างกระชั้นชิด

ตอนนี้เองซูเฟียนจื่อถึงพลันได้สตินึกถึงเรื่องพิษภูโรคระบาด นางรีบจัดเสื้อกับกระโปรงของตนเองให้เข้าที่แล้วพุ่งตัวจะไปหาพวกท่านครูโจวซู่เวิน

เรื่องนี้มิใช่เล็กน้อย หากไม่รีบสะสางโดยด่วน ต้องมีคนตายเท่าไรก็สุดจะรู้ได้

ทว่านางยังไม่ทันเดินไปถึงหน้าประตูลาน เงาม่วงของเตียวเสวี่ยเยียนก็โผล่พรวดออกมาจากหอเล็กอีกหลังที่อยู่ด้านข้าง ใช้มือข้างหนึ่งยุคนางไว้แล้วเอ่ยอย่างตื่นเต็น "เมื่อครูเจ้าได้เห็นจ้าววังกับผู้แข่งแกร่งชั้นทรงฤทธาที่เหลือต่อสู้อยู่ข้างบนนั่นหรือไม่!"

"เห็นแล้ว" ซูเฟียนจื่อไม่มีอารมณ์จะแบ่งปันข้อคิดเห็นที่ได้จากการชมศึกเมื่อครู่กับจอมคลังยุทธ์นี้หรอก นางเพียงอยากจะรีบไปหาผู้ใหญ่ทุกท่านเพื่อคลี่คลายพิษภูโรคระบาดที่น่าตายนี้

"นี่ๆ เจ้าจะรีบไปไหนนะ" เตียวเสวี่ยเยียนมีความกระตือรือร้นอัดแน่นอยู่เต็มท้อง คิดแต่จะหายอดฝีมือมาวิเคราะห์การศึก จึงตามติดซูเฟียนจื่อราวกับหางน้อยๆ ที่ห้อยอยู่ข้างหลังไม่ยอมจากไปไหน

"เจ้าไม่สังเกตเห็นควันดำเหล่านี้เลยหรือไร เหล่านี้คือหมอกควันจากพิษภูโรคระบาด หากไม่รีบสะสางโดยด่วน ที่นั่นจะมีคนตายเป็นเบือ! เจ้าจงไปแจ้งเจ้าเมืองกับคนอื่นๆ แม้แต่ศิษย์ชั้นถอดรูปกับชั้นเปลี่ยนกระดุกก็ต้องเตือนด้วยว่าหมอกควันนี้เป็นอันตรายต่อพวกเขาเช่นกัน!" ซูเฟียนจื่อ

ผู้มันหนึ่งในโถงแล้ว... ตีห้าผู้ถึง 6

เดินไปพลงพุดเสียงดังไปพลง

นางไม่คาดหวังว่าเตียวเสี่ยวเยียนจะเชื่อฟัง ทว่านางพุดเสียงดังถึงเพียงนี้ รอบข้างก็ต้องมีใครได้ยินบ้าง หากมีสักคนสองคนคิดได้และไปบอกต่อ เท่านั้นก็นับว่าเพียงพอแล้ว

79

เตียวเสวี่ยเยียนแค้นเสียงกล่าว "ควันพิชชอกกริตแค่นี้มีอะไรน่ากลัว หากพวกเขาถูกพิชชตาย นั่นก็เป็นเพราะพวกเขาไม่ระวังเอง หรือไม่ก็ อ่อนแอเกินทน! เจ้าหวังดีจอมปลอมมละสิ ที่นี้ตายก็คนมีอะไรเกี่ยวกับเจ้า เล่า"

ไฟโทสะซึ่งไม่รู้ที่มาลุกฟุ้งขึ้นทันใด ชูเพียนจื่อโยนประโยคหนึ่ง ใส่อีกฝ่ายอย่างเย็นชา "เห็นที่ระยะเวลาที่เจ้าใช้ชีวิตเป็นคนธรรมดา คง สิ้นเกินไป เจ้าถึงได้มีความคิดที่ไร้ยางอายเยี่ยงนี้!"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร! เตียวเสวี่ยเยียนทั้งตระกูลทั้งเด็อดดาด... สตรีลวงโลกผู้นี้เตรียมจะไปใส่ไฟพวกจ้าววังให้ปิดผนึกพลังวัตรของข้า อีกแล้วใช่หรือไม่!

ชูเพียนจื่อไม่ได้สนใจอีกฝ่าย ยิ่งเดินมุ่งออกไปเบื้องนอก หัวใจนาง ก็ยิ่งหล่นลงไปเรื่อยๆ ห้องพักของนางอยู่ที่สวนลึกของจวนเจ้าเมือง

ควันทิวซึ่งล่อยไปถึงแถวนั้นเบาบางลงมากแล้ว ผิดกับสถานการณ์ด้านนอกที่ร้ายแรงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

พอนางเดินไปถึงละแวกโถงใหญ่ของจวนเจ้าเมือง ควันทิวก็เข้มข้นจนมองสิ่งที่อยู่ห่างไปสามจั้งไม่ค่อยชัดแล้ว

ตอนที่ซู่เพียนจื่อวิ่งเข้าไปในโถงใหญ่ พวกโจวซู่เวินเองก็เพิ่งจะรู้มาถึง ไบหน้าแต่ละคนล้วนเปี่ยมด้วยความวิตกกังวล

ทันทีที่เห็นนาง โจวซู่เวินก็กวักมือเรียกให้นางไปหา ข้างกายเขายังมีศิษย์ฝีมือดีจากฝ่ายวิชาแพทย์ของวังศาสตร์ยืนอยู่อีกเจ็ดแปดคน หลิวมู่กับหลิวเวินก็อยู่ตรงนั้นด้วย ทว่าไม่เห็นเงินหลิง

"ท่านครูโจว ตอนนี้สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ" ซู่เพียนจื่อรีบสอบถาม

โจวซู่เวินสิ้นศรัทธาพร้อมสีหน้าอันหม่นหมอง "เจ้าเมืองกับยอดฝีมือคนอื่น ๆ ออกไปข้างนอกเพื่อหาทางสลายควันทิวแล้ว แต่ข้าว่า...น่าจะสลายเกินการณ์"

เสียงพูดของเขาเพิ่งจะขาดคำ ซู่เพียนจื่อก็รู้สึกได้ว่าข้างนอกเกิดลมกระโชกแรง โจวซู่เวินกล่าวต่อทันทีว่า "พวกเขาคงลงมือกันแล้วอย่างมากสองถึงสามชั่วยามควันทิวในเมืองก็จะถูกพัดสลายไปจนหมด ทว่าในเมืองมีชาวบ้านจำนวนมากสุดควันทิวเข้าไปแล้ว คนตระกูลไสยเวทช่างเสียสติไร้จิตสำนึกจริงๆ!"

หลิวเวินปลอบใจเสียงเบา "ท่านครู พวกเราจะทุ่มเทสุดความสามารถช่วยชีวิตคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ขอรับ"

ระหว่างสนทนา เงินหลิงก็วิ่งหน้าซัดเข้ามาจากด้านนอก ข้างหลังเขา

ยังมีศิษย์ตระกูลเทวโสดอีกไม่น้อยทยอยปรากฏตัว สีหน้าของทุกคน
ล้วนแสนจะไม่ชวนมอง

"เป็นอย่างไร!" โจวซู่เวินลุกพรวดเดินปราดสองก้าวไปจับจ้องเงินหลัง

"สมุนไพรในห้องเก็บยาของร้านยาทั่วเมืองล้วนถูกรมด้วยควันพิษ
ตัวยาก็ยังไม่ถูกแปรรูปส่วนใหญ่ล้วนใช้ไม่ได้แล้วขอรับ" เงินหลังก้มหน้า
ตอบ

เมื่อครู่พอโจวซู่เวินพบความผิดปกติก็ไปหาอวิ้นผิงให้ประมุขตระกูล
เทวโสดเป็นอันดับแรก เขาขอให้อีกฝ่ายเร่งส่งศิษย์ไปตรวจสอบตัวยา
ของร้านยาสกุลอวิ้นในเมืองนี้และพยายามป้องกันไม่ให้ตัวยาเปื้อนควันพิษ
ขณะเดียวกันเขาก็ส่งเงินหลังไปตรวจสอบสถานการณ์ของห้องเก็บยา
ในร้านยาขนาดเล็กแห่งอื่นๆ

ร้านยาขนาดเล็กมีเงินทุนจำกัด ตัวยาจำนวนมากไม่ได้เก็บรักษา
มิดชิด พอถูกควันพิษรม สมุนไพรแปดเก้าส่วนในห้องเก็บยาจึงเสียหาย
ทั้งหมด

ศิษย์ตระกูลเทวโสดกลุ่มนั้นก็รู้ว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงส่วนรวม จึง
ไม่กล้าประลองทิวักกับคนตระกูลแพทย์ในเวลาเช่นนี้ ศิษย์ที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม
ชี้แจงอย่างจุนใจว่า "โดยรวมโสดถูกลอนในร้านยาสกุลอวิ้นล้วน
ไม่เสียหาย ทว่าตัวยาก็ยังไม่ได้แปรรูปมีถึงหกส่วนใช้การไม่ได้แล้ว
ที่ย่ำแย่ที่สุดคือตัวยาที่เปื้อนควันพิษส่วนใหญ่ล้วนเป็นสมุนไพรสามัญ
ที่ปกติใช้รักษาโรคระบาด"

ร้านยาสกุลอวิ้นทำการค้าชั้นสูง กลุ่มลูกค้าหลักก็คือผู้ฝึกวิทยุทธ์
แม้มีปรุ่งยารักษาอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของคนธรรมดาเช่นกัน ทว่าไม่ค่อย

ให้ความสำคัญนัก ประกอบกับโดยทั่วไปสมุนไพรเหล่านั้นก็มีมูลค่าไม่สูง การเก็บรักษาย่อมไม่ได้เอาใจใส่มาก

โจวซู่เวินยังคงกอดความหวังพลางถามต่อ "หากรวบรวมสมุนไพรจากร้านยาในเมืองซำงเคียง ต้องใช้เวลาประมาณเท่าใด"

ศิษย์ตระกูลเทวโอสถผู้นั้นขบคิดชั่วครู่ก่อนตอบ "สองเมืองที่อยู่ละแวกนี้มีขนาดเล็กเหลือเกิน คาดว่าต่อให้รวบรวมสมุนไพรมาก็ช่วยได้แค่มกี้คน หากไปถึงเมืองเทียนหลันอาจมีสมุนไพรมากหน่อย ทว่าไปกลับต้องใช้เวลาอย่างน้อยถึงสามวัน" พวกเขาสามารถซื้ออาซาเทพรุดไปได้ ทว่าการรวบรวมตัวยาทันหมดที่เหมาะสมจากร้านยาแต่ละแห่งในเมืองนั้น ลำพังคัดเลือกและแยกบรรจุตัวยาก็ต้องเสียเวลามีใช้น้อยแล้ว

ปัญหาเหล่านี้โจวซู่เวินล้วนเข้าใจได้ ทว่าไปกลับตั้งสามวัน น่ากลัวว่าผู้คนส่วนใหญ่ในเมืองนี้คงล้มตายด้วยพิษภูโรคระบาดกันหมดแล้ว กระมัง

"พวกเจ้าไปรายงานประมุขอวินแล้วออกเดินทางโดยด่วนเถอะ ตอนนีพวกเราก็ได้แต่พยายามเต็มที่แล้วฟังลิขิตฟ้าเท่านั้น" โจวซู่เวินเอ่ยอย่างจวนใจ

ศิษย์ตระกูลเทวโอสถกลุ่มนั้นผงกศีรษะรับก่อนเร่งจากไป พวกเขาเปิดกิจการอยู่ในเมืองเทียนปอนี้มานานปี ย่อมไม่ปรารถนาให้ที่นี่กลายเป็นเมืองร้างเช่นกัน

ช่วงครึ่งคืนหลัง จ้าววัง เจิ้งร่ว และทั้งจ้อซานที่ไปไล่ล่าอินกู่กับ

หยางเหรินสองมาร่ำยากก็กลับมาถึงเมืองเทียนปอ มีพวกเขาสามคน ออกโรง ไม่ช้าวันพิษทั้งหมดในเมืองก็ถูกพัดสลายจนสิ้น น่าเสียดาย ที่พบเห็นควันพิษเข้าไป ชาวเมืองอย่างน้อยเจ็ดแปดส่วนจึงถูกพิษก่อโรคระบาดและเริ่มมีอาการระบัดร้อนระบัดหนาวกันแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เฒ่า ผู้เยาว์ และสตรีที่อ่อนแอบางส่วนยิ่งมีอาการรุนแรง

อินกู่กับหยางเหรินสองตัวการใหญ่มีพลังวัตรรุดหน้ารวดเร็วเกินคาด แม้ถูกผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธารุ่นเก่าสามคนรุมไล่ล่า ทำยี่ที่สุดก็ยังคงเสียดายหนีรอดไปจนได้ ทว่าสามภรรยาคนนี้ก็ต่างก็บาดเจ็บสาหัส หากไม่ได้พักผ่อนสักสองสามปีก็ยากจะฟื้นตัวดังเดิม ดังนั้นอย่างน้อยจึงไม่ต้องกังวลว่าพวกเขาจะใช้วิธีที่น่ากลัวอย่างพิษก่อโรคระบาดมาฆ่าล้างชาวบ้านผู้บริสุทธิ์อีก

จ้าววังกับเจ้าเมืองเทียนปอเรียกคนตระกูลแพทย์กับตระกูลเทวโอสถที่เกี่ยวข้องมาหารือวิธีรับมือร่วมกัน คนทั้งหมดรวมถึงซูเฟียนจื่อล้วนมาถึงแล้ว ชาติก็แต่อวินชิงอิง

พอจ้าววังสอบถามดู ถึงรู้ว่าอวินชิงอิงกับบุตรหลานตระกูลเทวโอสถกลุ่มหนึ่งเดินทางไปยังสวนโอสถบนภูเขาเสียนอวินที่อยู่ห่างไปพันหลี่ ตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนแล้ว คาดว่านางน่าจะเดินทางจากที่นั่นตรงกลับวังศาสตร์เลย ต่อให้ตอนนี้คิดจะเรียกตัวนางกลับมา ก็สายเกินการณ์

เรื่องนี้บังเอิญจริงๆ ทุกคนต่างก็อับจนหนทาง

ทว่าทั้งเซินซิ่งนั่งอยู่อีกด้านหนึ่งกลับแค่นเสียดายฮือออกมาหนักๆ แม้แต่ทั้งจื่อซานผู้อาวุโสสูงของสกุลทั้งที่รุดมาเพื่อตั้งเชิงหยางโดยเฉพาะก็มีสีหน้าไม่ค่อยขวนมอมง

ดวงตาของอวินฝังให้ฉายความจนใจ ยิ้มเฝื่อนไม่พูดจา

เรื่องที่ทั้งเชิงหยางเจ็บหนักเพื่อช่วยชีวิตอวินชิงอิงกับฮว่าเทียนนั้น ผู้ใหญ่เหล่านี้ล้วนรับรู้แล้ว สองคนที่ได้รับการช่วยชีวิตก็เคยมากล่าวขอบคุณต่อหน้าแล้วเช่นกัน เดิมทีคนสกุลทั้งไม่ได้ตั้งใจเรื่องนี้สักเท่าไร ทว่าพริบตาเดียวอวินชิงอิงกลับรีบร้อนจากไปเสียอย่างนั้น จะไม่ให้พวกเขาคิดมากก็คงยาก

อวินฝังให้รู้แก่ใจดี เหตุใดอวินชิงอิงไม่ยอมรั้งอยู่ที่นี้รอลับวังศาสตร์พร้อมคนส่วนใหญ่ นั่นก็เพราะนางกลัวว่าหากทั้งเชิงหยางฟื้นแล้วเรียกร้องให้นางอยู่เคียงข้าง ไม่ว่าจะด้านเหตุผลหรือความสัมพันธ์ นางก็ไม่มีหนทางให้ปฏิเสธ งานมงคลระหว่างสองตระกูลอาจถูกกำหนดเดี๋ยวนั้นเลยก็เป็นได้

ตลอดมาบุตรสาวไม่อยากแต่งงานกับทั้งเชิงหยาง ยิ่งตอนนี้เขาแทบกลายเป็นคนไร้ค่าที่ไม่รู้จะฟื้นตัวได้เมื่อไรและจะฟื้นตัวได้ถึงระดับใด นางยอมไม่เต็มใจยิ่งกว่าเดิม

แม้อวินฝังให้รู้สึกว่าการปฏิบัติกับผู้ที่ช่วยชีวิตนางเช่นนี้ไร้คุณธรรมเกินไป แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่อยากบังคับบุตรสาวในเรื่องสำคัญอย่างการแต่งงาน ดังนั้นจึงหลับตาข้างหนึ่งปล่อยไปตามใจนาง

ซูเพียนจื่อเห็นสีหน้าของคนเหล่านี้ ในใจก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว อันที่จริงไม่ว่าทั้งเชิงหยางจะทุ้มเทและมงบายในรักสักเพียงใด หากอวินชิงอิงไม่ชอบเขาจริงๆ ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ มิอาจกล่าวว่อวินชิงอิงทำผิด เรื่องของความรู้สึกต้องยินยอมพร้อมใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย

เพียงแต่สิ่งที่ทำให้ซูเพียนจื่อเห็นอวินชิงอิงชด้นยันตาเป็นที่สุด

ก็คือ...ทั้งที่วันชิงอิงรู้ดีว่าตนเองไม่ได้ชอบพอทั้งเชิงหยาง กลับยังทำตัวคล้ายใกล้ชิดคล้ายห่างเหิน ยามที่รู้สึกว่ามีคุณค่าให้ใช้สอยก็ทำตัวแสนจะสนิทสนม แต่พอมีทางเลือกที่ดีกว่าก็รีบสลัดทิ้งดูจรวงเท้าเก่า กระนั้น

นี่เรียกว่าอะไรกัน ต้องหลอกใช้คนที่จริงใจกับตนเองจนถึงแก่เน่เยียงนี้ด้วยหรือ

ในเมื่อไม่ชอบเขา เหตุใดไม่รวบรัดตัดความให้ชัดแจ้งเล่า

บุญคุณช่วยชีวิตมีวิธีตอบแทนตั้งมากมาย ต่อให้ไม่เป็นภรรยาของทั้งเชิงหยางก็ไม่เกิดเรื่องใหญ่โตอะไรหรอก ชูเพียนจื่อเชื่อว่าอุปนิสัยของทั้งเชิงหยางจะไม่เอาบุญคุณมาบีบบังคับให้อวันชิงอิงแต่งงานกับเขาเด็ดขาด ตรงข้ามเขาน่าจะเป็นฝ่ายดีตัวออกหากจากนาง เพราะตนเองบาดเจ็บเป็นคนไร้ค่าแล้วเสียมากกว่า

จากที่ชูเพียนจื่อสังเกตดู คนที่หัวใจตระหงายอย่างทั้งเชิงหยางมีความเป็นไปได้ที่จะทำเช่นนี้เกินก้ำในสิบส่วน

ทว่าอวันชิงอิงกลับหมุนตัววิ่งหนีโดยไม่ชี้แจงใดๆ

ว่ากันถึงที่สุดแล้วก็เพราะคุณหนูใหญ่ผู้นี้ถูกตามใจจนเสียคน จึงรู้จักแต่เสพรับผลประโยชน์ที่ผู้อื่นนำมาให้ โดยไม่ยอมแบกรับความเสี่ยงและความรับผิดชอบสักนิดเดียว

ทว่าอวันชิงอิงจะทำตัวเช่นไรมิใช่ธุระกงการของชูเพียนจื่อ เรื่องที่นางเป็นห่วงมากกว่าคือไม่รู้สตรีที่ไร้สมองผู้นี้ร่วมทางไปกับชูมาน่่าน ไช่หรือไม่ หากว่าไช่ ขอเพียงระหว่างทางเกิดเหตุอะไรแม้เพียงเล็กน้อย... ก็เป็นไปได้สูงที่ศิลาร้อยสมุนไพรมะจะถูกชูมาน่่านคว้าเอาไป

ซูเพียนจื่อถอนหายใจ พุดไปพุดมาก็เป็นเพราะตัวนางเองที่ไม่อาจ
ทำใจให้ยอมได้อย่างแท้จริง

ตอนที่อยู่ในสนามรบเก่าระหว่างเซียนกับมาร ไซ่ว่านางไม่มีโอกาส
จะลงมือกับซูมันมันและอวี่นซิงอิงเลย แต่นางกลับทำเพียงคิดไป
อย่างนั้นเอง สุดท้ายก็ไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น

ส่วนลึกในใจนางยังคงไม่อยากจะเป็นผู้ลงมือฆ่าคนอื่นกระมัง

นางสามารถปลิดชีพสัตว์อสูรและอสูรทะเลได้อย่างเฉียบขาดจับใจ
แต่เมื่อคิดว่าจะต้องฆ่าพวกพ้องที่เป็นมนุษย์ด้วยกันกับมือตนเอง ต่อให้
เป็นพวกพ้องสองคนที่มุ่งร้ายหมายชีวิตนางก็ตาม นางก็ยังคงอดไม่ได้
ที่จะใจอ่อนลงเลย

นางใช้ชีวิตอยู่ในสังคมของดาวโลกมาสิบกว่าปี เรื่องบางอย่าง
ได้หยั่งรากลึกอยู่ในหัวสมองนางแล้ว แม้แต่เผชิญหน้ากับหลัวซาที่มา
ล่าสังหารนางในวันนั้น นางก็ยังเลือกช่วยยุสต์วีอสูรแห่งทิวเขาขวงโซว
ให้มาล้อมฆ่าเขา ไม่ได้เลือกสังหารเขาเองกับมือ

นี่มิใช่เพียงเพราะสองฝ่ายมีพลังฝีมือห่างชั้นกัน สาเหตุที่ลึกซึ้ง
ยิ่งกว่านั้น...คือนางไม่ยอมให้มือของตนต้องเปื้อนเลือดมนุษย์คนอื่น

"เซียนหวง!"

ยามนี้เองแขนนางพลันถูกผู้อื่นตีเบาๆ หนึ่งที ทำให้นางสะดุ้งตื่น
จากภวังค์ความคิดของตนเองทันใด พอเงยหน้าขึ้นนางก็เห็นโจวชู่เวิน
มองมาพลางกล่าว "เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่จิตใจลอยเช่นนั้น อาจารย์เจ้า
พุดด้วยก็ไม่ได้ยิน"

ซูเพียนจื่อรีบหันหน้าไปมองอาจารย์ตรงที่นั่งข้างลำคอก

โถงใหญ่

จำววังไม่มีที่ท่าจะตำหนินางแต่อย่างใด เพียงทวนคำถามซ้ำอีกรอบ อย่างนุ่มนวล "ด้วยพลังวัตรของเจ้าในตอนนี สามารถเรียกใช้น้ำพุซีฟโดย ไม่บอบซ้ำถึงฐานรากพลังวัตรได้มากที่สุดเท่าไร แล้วแต่ละครั้งเจ้าต้อง ใช้เวลานานเท่าใดกว่าจะฟื้นตัว"

ซูเพียนจื่อรู้แต่แรกว่าสถานการณ์เช่นนี้จะต้องให้นางเรียกน้ำพุซีฟ ออกมาช่วยคน ก่อนหน้านั้นนางจึงคิดแผนหนึ่งไว้คร่าวๆ แล้ว หากทำได้ อาจสามารถช่วยชีวิตชาวเมืองทั้งหมดในคราวเดียว พร้อมทั้งวางรากฐาน อันมั่นคงที่สุดสำหรับการเพิ่มสาวกที่นี่ในวันหน้าด้วย

สาวน้อยขบคิดวิธีการอย่างจริงจังอีกรอบ ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปกล่าว เบื้องหน้าจำววัง "อาจารย์ ข้ามีอยู่วิธีหนึ่ง ไม่รู้จะใช้งานได้หรือไม่ เชิญท่าน กับผู้มีอาวุโสทั้งหลายโปรดดูสิ่งนี้ก่อน"

นางพูดพลางยื่นมุกปราณคลื่นสมุทรที่ค้นได้จากร่างกุ่มห่มังออกไป มือของจำววังเพิ่งจะแตะะกุกมุกลูกนี้ สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นแสนตื่นเต้น เจ็กรัวกับทั้งจื่อซานซึ่งนั่งอยู่ข้างกายเขาคลายรับรู้ได้ จึงเบิกตาโตมองมา ทันทึ

"นี่คือสิ่งที่ข้าหาพบในพื้นที่สนามรบเก่าเจ้าคะ ข้างกายข้ามีงูน้ำ นภาครามอยู่หนึ่งตัว ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากสัตว์มารบรรพกาลที่เป็น สัตว์น้ำ ตามคำกล่าวของม้น สิ่งนี้มีนามว่ามุกปราณคลื่นสมุทร เป็น วัตถุเซียนระดับต่ำขั้นหนึ่ง สามารถทำให้ลมปราณที่ผู้ใช้ปลดปล่อยออกมา นั้นระเบิดอานุภาพอย่างน้อยสิบเท่าในพริบตา" ซูเพียนจื่อชี้แจงเสียง เจ็อยแจ้ว โดยอ้างชื่อเจ้าครามน้อยที่เปิดเผยตัวได้มากกว่ามาเป็นผู้รับ

คุณความชอบแทนมารผืน

แม้ทุกคนร้อนใจอยากช่วยชีวิตชาวเมือง ทว่าจู่ๆ ได้เห็นวัตถุเขียนขึ้นหนึ่งมาปรากฏตรงหน้า ทั้งมีคุณสมบัติอันน่าเหลือเชื่อเพียงนี้ ทุกคนก็อดไม่ได้ที่จะชำเลื่องมอง

เพียงคิดว่าของวิเศษที่อยู่สายธาดุน้ำอย่างเห็นได้ชัดชิ้นนี้ หากอยู่ในมือจ้าววังผู้มีพรสวรรค์สายธาดุน้ำเช่นกัน... อานุภาพที่ระเบิดออกอย่างน้อยสิบเท่ามิกล่อมแกลัมทำสู้กับเทียนบรรพกาลได้เลยหรือ!

ฑูเทียนจ้อเผยสีหน้าอันบริสุทธิสูงส่งน่าเลื่อมใสตามแบบฉบับของผู้วิเศษกำมะลอ ก่อนจะเอ่ยเรียบๆ ต่อ "เดิมทีข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขียนใจประเสริฐจึงชักนำให้ข้าค้นพบของวิเศษสายธาดุน้ำชิ้นนี้ นี่มิใช่สิ่งที่ข้าจะสามารถใช้งานได้สักหน่อย จวบจนเกิดเหตุการณ์เมื่อกลางดึกในที่สุดข้าถึงเข้าใจกระจ่าง... ต้องเป็นเพราะเขียนใจประเสริฐหยั่งรู้ว่าชาวเมืองเทียนปอจะประสบภัยจากพิษภูโรคระบาด ดังนั้นจึงให้ข้านำมุกวิเศษมายังเมืองเทียนปอเพื่อช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์เหล่านี้"

ผู้คนในโถงต่างก็มองหน้ากันไปมา จ้าววังกับพวกโจรชู้เหินล้วนเคยได้ยินชื่อของเขียนใจประเสริฐ แม้แต่ทั้งเขินก็เคยได้ยินมาบ้าง ทว่านอกจากโจรชู้เหินแล้ว คนอื่นๆ ล้วนทำเพียงคลี่ยิ้มไม่ใส่ใจ

แจ้งรู้กับทั้งจ้อซานผู้อาวุโสสูงชันทรงฤทธาของสกุลเจิ้งกับสกุลทั้งที่เพิ่งจะมาที่นี่ได้ไม่นานนั้นยิ่งจับต้นชนปลายไม่ถูก

ทว่านี่ไม่สำคัญหรอก สิ่งสำคัญคือหิ้วเขียนหวงบอกว่าของวิเศษชิ้นนี้ช่วยรักษาผู้คนทั้งเมืองได้!

จ้าววังเอ่ยถามด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม "ความหมายของเจ้าคือ?"

"ข้าจะเรียกน้ำพุที่พอกออกมาเต็มกำลัง จากนั้นอาจารย์โปรดอาศัยของวิเศษชิ้นนี้กระตุ้นลมปราณ ทำให้น้ำพุที่พอกกลายเป็นละอองฝอยครอบคลุมทั่วเมืองเจ้าคะ" ชูเพียนจื่อตอบ

ด้วยพลังวัตรสายธาตุน้ำขั้นทรงฤทธาของจ้าววัง ประกอบกับมุกปราณคลื่นสมุทรลูกนี้ ย่อมสามารถเพิ่มพูนพลังชีวิตในน้ำพุที่พอก ทำให้สรรพคุณในการเยียวยาดียิ่งขึ้นไปอีก

พลังวัตรของชูเพียนจื่อในตอนนี้อาจมากก็เรียกน้ำพุที่พอกออกมาได้หนึ่งถึงป๋มสุราใบใหญ่ ซึ่งไม่พอจะแบ่งให้ชาวเมืองหลายแสนคนเด็ดขาดอีกอย่างลมปราณของนางก็ไม่อาจฟื้นฟูด้วยการดูดซับปราณวิเศษจากในศิลาวิเศษหรือจากสื่ออื่น ๆ นางต้องหลับสนิทอย่างน้อยครึ่งค่อนวันถึงจะฟื้นฟูเอง เช่นนี้ภายในสามวันย่อมเรียกน้ำพุที่พอกได้ไม่เกินสองสามครั้ง ซึ่งนั่นยังห่างไกลจากคำว่า 'เพียงพอ' นัก

แต่เมื่อมีลมปราณของจ้าววังผนวกกับมุกปราณคลื่นสมุทร ส่งผลให้น้ำพุที่พอกแปรเป็นละอองฝอยและมีสรรพคุณเพิ่มพูน ต่อให้ไม่อาจเยียวยาผู้คนทั้งเมืองจนหายสนิท ก็ทำให้อาการทุเลาได้เป็นส่วนใหญ่อย่างน้อยก็ชะลออาการจวบจนตัวยาจากเมืองอื่นๆ ล้าเลียงมาถึงได้อย่างไม่มีปัญหา

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือวันพิษถูกเหล่ายอดฝีมือในเมืองรวมแรงกันพัดสลายไปแล้วก็จริง แต่ก็ยังมีพิษไม่น้อยตกค้างอยู่บนข้าวของเครื่องใช้บางส่วน ไม่เพียงพืชและสัตว์ได้รับผลกระทบ กระทั่งแหล่งน้ำก็อาจปนเปื้อน

ต่อให้ชาวเมืองผ่านด่านนี้ไปได้ เมืองนี้ก็ไม้อาจอยู่อาศัยได้อีก

ชาวเมืองเพิ่งจะประสบเคราะห์คอบาดตายก็ต้องพลัดที่นาคาที่อยู่
ชีวิตจะต้องลำบากยากแค้นอย่างยิ่ง

แต่เมื่อมีน้ำพุชี้ฟ้าที่แปรเป็นละอองฝอย พืชที่ตกค้างทั่วเมืองก็จะถูก
ชำระล้างไปพร้อมกัน นี่ย่อมเป็นผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจมากที่สุด

ดังนั้นชูเทียนจื่อเพียงเอ่ยคร่าวๆ คนอื่นๆ ก็เข้าใจกระจ่างทันที

ตอนนี้ความกังวลเพียงหนึ่งเดียวของทุกคนคือ... ชูเทียนจื่อจะเรียก
น้ำพุชี้ฟ้าออกมาได้เท่าใดกันแน่ หนึ่งถึงตักน้ำ? หรือหนึ่งโองน้ำ? หาก
ปริมาณน้อยเกินไป ผลลัพธ์ก็จะลดทอนลงอย่างมาก

เรื่องนี้ไม่มีใครบอกได้แน่ชัด สุดท้ายเจ้าเมืองเทียนปอจึงตัดสินใจ
จะให้ชาวเมืองมารวมตัวกันที่ลานใหญ่กลางเมือง แล้วให้จ้าววังกระจาย
ละอองฝอยครอบคลุมแถบนั้นเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อยขจัดพิษกู่
โรคระบาดในตัวคนเป็นๆ ได้บางส่วนก่อน หากมีกำลังเหลือค่อยกระจาย
ละอองฝอยไปยังจุดอื่น

ว่ากันถึงที่สุดแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกรู้ว่าต่อให้ชูเทียนจื่อทุ่มสุดตัว
เพียงใด น้ำพุชี้ฟ้าก็มีจำกัดอยู่ดี ไม่มีทางจะเรียกออกมาปริมาณมาก
ในคราวเดียว สำหรับวิธีที่นางเสนอ ทุกคนจึงเพียงแต่ยอมรับไว้ด้วยความ
ความคิดจะรักษาฆ่าตายเยี่ยงฆ่าเป็น

ในสายตาของพวกเขา เพียงชะลออาการของชาวเมืองได้เล็กน้อย
ก็นับเป็นโชคดีสุดแสนแล้ว

ในเมื่อตัดสินใจจะใช้วิธีของชูเทียนจื่อ เจ้าเมืองกับจ้าววังจึงรีบ
ส่งคนแยกย้ายไปประกาศข่าวสำคัญนี้ทั่วเมือง

ยามที่พวกเขากำหนดรายละเอียดเสร็จจะเริ่มปฏิบัติการก็คือ

ยามเที่ยงถัดจากคืนที่พิษณุแพร่ระบาด ในเมืองมีผู้เฒ่า ผู้เยาว์ และสตรีที่อ่อนแอจำนวนมากเริ่มสลับร้อนสลับหนาว มือเท้ากระตุกเกร็ง กระทั่งคนหนุ่มสาวจำนวนไม่น้อยที่ยังฝืนเดินไหวต่างก็ตัวสั่นไม่หยุด

ชาวเมืองมิใช่คนหูหนวก ย่อมได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเมื่อคืนแล้ว อารมณ์หวาดหวั่นจึงลุกลามไปทั่วเมือง ยามนี้พอได้ยินว่ามีทางรอดแต่ละคนก็พลันมีขวัญกำลังใจ พยุงกันและกันเดินมุ่งไปยังลานกลางเมือง

พอซู่เพียนจื่อเดินตามพวกจ้าววังกับโจวซู่เวินออกมาจากโถงใหญ่ของจวนเจ้าเมือง เจิ้งเฮ้ออี้ ฉินเผย ปู่เจินอวี๋ รวมทั้งพวกฟองที่ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันในพื้นที่สนามรบเก่าเมื่อหลายวันก่อนต่างก็ห้อมล้อมเข้ามา

จ้าววังชี้แจงแผนรักษาชาวเมืองคร่าวๆ รอบหนึ่ง ก่อนจะทำซ้ำให้พวกเขาเร่งออกตรวจตราทั่วเมือง พยายามรับส่งคนไว้ที่ฝั่งซึ่งเจ็บหนักจนไม่อาจเดินไปรับการรักษาที่ลานกลางเมืองให้ได้มากที่สุด เหล่าศิษย์พร้อมใจกันขานรับคำสั่งเสียงกังวาน แล้วเริ่มแบ่งเขตรับผิดชอบของแต่ละคนทันที

ตอนนี้ผู้ฝึกวิชายุทธ์ที่ไม่เจ็บไข้จากพิษภูโรคระบาดมีทั้งสิ้นเพียงสองร้อยกว่าคน เฉพาะผู้ที่ไปศึกษัดดลिनกับอสูรทะเลมีเกือบเจ็ดสิบคนที่ยังอยู่ในเมือง จึงนับได้ว่าพวกเขาคือกำลังหลักในภารกิจนี้

ฉินเผยวิ่งปราดมาเอ่ยตรงหน้าซู่เพียนจื่อด้วยสีหน้ารุ่มร้อนใจกลางเอ่ยถามนางขึ้นว่า "เจ้าเตรียมจะเรียกใช้น้ำพุสี่ฟองแล้วใช่หรือไม่ ช่วยคนสำคัญก็จริง แต่เจ้าอย่าได้ทุ่มสุดตัวจนไม่หวังใยตนเองเสียว!"

ซู่เพียนจื่อคลี่ยิ้มตอบ "ท่านวางใจเถอะ เซียนใจประเสริฐจะคุ้มครองข้า"

ข้าไม่เป็นไรหรอก"

เจิ้งเฮ่าอีกกล่าว "ไม่ว่าจะทำอะไร เจ้ารู้จักขอบเขตของตนเองเสมอ ข้าจึงได้แต่ขอร้อง ให้เจ้าถนอมตนเองให้ดีๆ"

ถ้อยคำของเขาแฝงอารมณ์เศร้าหมองจนใจซึ่งยากจะสังเกตเห็น สว่น้อยที่อยู่ตรงหน้าตี๋ฮ่ามันยึดมั่นในความคิดตนเองมาแต่ไหนแต่ไร ทำให้เขาอยากจะช่วยนางแต่กลับไม่รู้ควรยื่นมือออกไปเช่นไรดี

ปู่เฉินอวี่อ้าปากหมายจะพูดบ้าง ทว่าถูกชูเฟียนจื่อชิงเอ่ยขึ้นก่อน "ศิษย์ที่ปู่ เหตุการณ์คับขัน เรื่องอื่นก็อย่าเพิ่งพูดเลย ท่านจะรั้งอยู่กับข้า ได้หรือไม่ ข้ามีเรื่องจะขอให้ท่านช่วย"

นางเซ็ดชยาดปากอึกกาของปู่เฉินอวี่ไม่น้อย โดยเฉพาะในเวลาเช่นนี้ ขึ้นเขาพูดคำทำนายอะไรที่ไม่ค่อยเป็นมงคลออกมาก็เท่ากับเอาชีวิตผู้อื่น ชัดๆ

"ได้สิ" ภายใต้การจ้องเขม็งจากดวงตาดำทึบข้างของคนสามคน ปู่เฉินอวี่ยอมรู้กาลเทศะไม่กล้าพูดอะไรมากอีก

เจิ้งเฮ่าอึ้งเอ๋อพลางตั้งตัวฉินเฉยที่เห็นชัดว่าอยากจะรั้งอยู่เช่นกัน "ไปกันเถอะ พวกเราไม่อาจทำให้ความพยายามของศิษย์น้องหญิง ต้องสูญเปล่า"

การที่ปู่เฉินอวี่ถูกรั้งตัวและ 'ได้รับภารกิจสำคัญ' นั้น ในใจเจิ้งเฮ่าอึ้งเอง ก็รู้สึกไม่ค่อยพอใจนัก แต่เขาเชื่อว่าเขียนหงงทำเช่นนี้ต้องมีเหตุผล ของนางเป็นแน่

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาไปเข้าซีให้นางซีแจ่ง สิ่งที่พวกเขาสมควรทำที่สุด ก็คือรับรองว่าทุกคนในเมืองจะได้ไปรวมตัวกันที่ลาน

ฉินเผยตอบอย่างหัวเสีย "ไซ่สิ เจ้ามันค้ำนึ่งถึงส่วนรวม! ไปก็ได้!"

รอนมองส่งคนทั้งหมดจากไปแล้ว ชูเพียนจื่อก็หันหน้ามามีมตาหยาให้ปูเจินอวี่ "ศิษย์พี่ปูเชี่ยวชาญเรื่องทำให้ผู้อื่นเชื่อถือท่านกระมัง"

นางอยากดั่งตัวผู้วิเศษกำมะลอมีอาชีพอันนี้เข้ากลุ่มตั้งนานแล้ว! แม้ธรรมะกับอธรรมจะกำหนดให้สองคนที่มีชาติกำเนิดอยู่คนละฝ่าย ยากจะร่วมมือกันอย่างเปิดเผย ทว่าการยึดความชำนาญของคนผู้นี้ มาช่วยนางหลอกสาวกเพิ่มเป็นครั้งคราวก็ไม่เลวเลยจริงๆ

"เรียกศิษย์พี่เจินอวี่สิ" ปูเจินอวี่ฉวยโอกาสแก้ไขคำเรียกหาเสียใหม่ ว่าแต่ไฉนรอยยิ้มของศิษย์น้องเขียนหวงที่รักแลดูร้ายลึกอย่างไรขอบอกเขาต้องตาผัดไปเองแน่!

"ก็ได้ ศิษย์พี่เจินอวี่ หากข้าจะเรียกน้ำพุชี่พอกออกมามากขึ้น ก็ต้องได้พลังของเขียนใจประเสริฐเกือบหนุ่ เขียนใจประเสริฐมีอิทธิฤทธิ์ไร้ขอบเขต ทว่าความสามารถของข้ามีอยู่จำกัด ทำได้เพียงปลุกเร้าแรงศรัทธาที่ชาวบ้านมีต่อท่านเขียนเท่านั้น" ชูเพียนจื่อเริ่มงานที่แจ่มใมน้ำวอีกฝ่ายทันที

"แรงศรัทธา?" คำกล่าวนี้แปลกใหม่ยิ่ง ในฐานะผู้วิเศษกำมะลอที่โดดเด่นเปี่ยมความสามารถแม้ปูเจินอวี่ไม่เชื่อสักนิดเรื่องเขียนใจประเสริฐอะไรนั้น ทว่าเขาก็ยังคงสนองสนใจในคำกล่าวของนางยิ่งนัก

เพื่อให้ได้จับเข่าสนทนากับนางในดวงใจที่ตนหลงรักมาเนิ่นนาน เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่เขาจะไม่สนใจ

"ไซ่ กลางง่าย ๆ ก็คือ...ยังมีคนนับถือเขียนใจประเสริฐมากเท่าไร พลังที่ข้าจะใช้งานได้ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น" ชูเพียนจื่อกล่าว

"เจ้าอยากให้ข้าช่วยคิดหาวิธี ทำให้อีกสักครู่ผู้คนในลานกลางเมือง เชื่อถือเขียนใจประเสริฐสินะ" ปู่เงินอวีตระหนักได้ทันที

ชาวเมืองเขียนปออย่างน้อยๆ ก็มีหลายแสนคนแล้ว เป็นจำนวนที่ มากใช้ได้ที่เดียว

สนทนากับคนฉลาดก็ประหยัดแรงเช่นนี้เอง! ซูเขียนจื่อพยักหน้า แรงๆ

เพื่อตามเกี่ยวนาง ปู่เงินอวีถึงกับเคยศึกษา 'คำสอนใจประเสริฐ' ที่นางแต่งขึ้นมั่วซั่วเล่มนั้นอย่างละเอียดลออ ทั้งเคยถกเนื้อหาในนั้นกับ เจิ้งเฮ้ออู้ด้วย

แม้พวกเขาสองคนไม่เชื่อสิ่งที่เขียนในหนังสือเล่มนั้น แต่ก็รู้สึก ว่า คนทั่วไปเชื่อคำสอนนี้ไม่มีโทษใดๆ ทั้งจิตใจอาจได้รับการปลอบประโลม และความสงบจริงๆ ก็เป็นได้

ในเมื่อมีเซ่เรื่องเลวร้าย ปู่เงินอวีจึงรับปากช่วยนางทำงานนี้โดยมิได้ วุ่นวายใจนัก

หากเขียนใจประเสริฐเก่งกาจเช่นที่ศิษย์น้องเขียนหวงบอกจริง ครั้งนี้ก็ขอให้เขาได้ประจักษ์สักหน่อย

ในที่สุดผู้วิเศษกำมะลอกับสิบแปดมงกุฎที่ยอดเยี่ยมและอ่อนเยาว์ ที่สุดบนดินแดนพันเมฆาก็เริ่มงานร่วมกันเป็นครั้งแรก เปิดหน้าคักราชใหม่ อันรุ่งเรืองเฟื่องฟูให้กับลัทธิเขียนใจประเสริฐบนดินแดนพันเมฆา

ซึ่งต่อมาจากเหตุการณ์มหัศจรรย์ที่พวกเขาร่วมมือกันแสดงออกมานี้ ได้ถูกจารึกไว้ในคัมภีร์ลัทธิเขียนใจประเสริฐอย่างไม่มีตกหล่น เป็น อภินิหารเขียนครั้งสำคัญที่ถูกกล่าวขวัญตราบชั่วลูกชั่วหลานถึงความ

เมตดาของเขี่ยนใจประเสริฐผู้กอบกู้สรรพชีวิต เมืองเทียนปอเองก็กลายเป็นหนึ่งใน 'เมืองศักดิ์สิทธิ์' ที่มีกิตติศัพท์เลื่องลือ

จารึกนั้นระบุชัดเจนว่าในเหตุการณ์ขจัดพิษภัยโรคระบาดมีชาวบ้านเกือบสิบล้านคนได้รับชีวิตใหม่

ทั้งที่จริงเมืองเทียนปอในขณะนั้นเป็นเมืองสำคัญของแนวป้องกันชายฝั่งทะเลทักษิณ ถูกอสูรทะเลรุกกรานมาช้านาน นับเต็มทีชาวเมืองกับทหารประจำการก็มีอยู่ราวสองแสนคนเท่านั้นเอง

ทว่าอภินิหารเขี่ยน...ก็มีไว้ดีไซ่ใส่ลืออยู่แล้วมิใช่หรือ

ในที่สุดก่อนยามอาทิตย์อัสดง ทุกคนในเมืองเทียนปอที่ยังขยับตัวไหวก็ถูกเรียกมาชุมนุมกันในตลาดใหญ่ที่สุดของเมืองกันพร้อมหน้า

ผู้คนเกือบหนึ่งในสามส่วนถูกพิษไข้เคี้ยวกรำจนนอนจมกับพื้น แม้แต่สองในสามส่วนที่เหลือก็มีผู้ที่ยังผิยยืนได้น้อยยิ่ง คนส่วนใหญ่ล้วนนั่งพิงกันอยู่บนพื้น รอคอยการรักษาด้วยสีหน้าอันแว้งคว้างเลื่อนลอย

พวกเขายังมีทางรอดจริงๆ นะหรือ เห็นญาติมิตรที่อยู่ข้างกายแต่ละคนลมหายใจรวยริน อารมณ์ทั้งหวั่นหวาดทั้งกระหายที่จะอยู่รอดก็ขยายตัวถึงขีดสุด หากมิใช่เค้นเรียวแรงไม่ไหวแล้วจริงๆ พวกเขาก็คงจะไปถึงข้างแท่นสูงกลางลานแล้วตีโพยตีพายตั้งแต่แรก

เห็นสีทองฟ้ามีดสลัวลงทุกที ผุ่ชนที่ยิ่งหวั่นวิตกก็เริ่มส่งเสียงเซ็งแซ่ พวกเขาบางส่วนมารออยู่ที่นี้เกือบสองชั่วยามแล้ว ไฉนการรักษาที่เจ้าเมืองบอกจึงไม่เห็นวีแววเสียทีเล่า!

ขณะที่ทุกคนจวนจะรอคอยต่อไปไม่ไหวแล้วนั้น เสียงคำรามยาวอันก้องกังวานหนหนึ่งก็ดังมาจากทิศทางของจวนเจ้าเมือง ไม่ช้าทุกคน

ก็เห็นอาซาเทพที่เปล่งประกายสีทองอ่อนๆ สองตัวปรากฏกายกลางผืนฟ้า ค่อยๆ เหาะมุ่งมาทางนี้อย่างสง่างาม

ไม่รู้พยับเมฆบนผืนฟ้าอันอึมครึมกระจายตัวไปตั้งแต่เมื่อใด จันทรแจ่ม สุกสกาวพอเผยโฉม ฟ้าดินก็คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นใสกระจ่างขึ้นใน พริบตา

เนื่องจากเมืองเทียนปอมีผู้ฝึกวิชายุทธ์มาช่วยนำทัพรบพุ่งกับ อสูรทะเลบ่อยครั้ง อาซาเทพจึงไม่แปลกตาสำหรับชาวเมืองแต่อย่างใด ทว่าอาซาเทพที่งามสง่าฟุ้งฟี่ถึงเพียงนี้พวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย จริงๆ

เมื่อเปรียบกับสองตัวที่อยู่บนฟ้ายามนี้ อาซาเทพที่เคยเห็นในอดีต ก็เหมือนนกกระเจอกเทียบกับกระเรียนเขียน มิเพียงแต่รูปลักษณ์ แม้กระทั่งราศีก็ห่างชั้นกันหนึ่งแสนแปดพันหลี่!

นี่ต่างหากอาซาเทพขนานแท้! ความจริงแล้วพวกที่เคยเห็นเมื่อก่อนนี้ ต้องเรียกว่าม้าชั้นเลขที่บังเอิญมีปีกถึงจะถูก

ปู่เฉินอวีมองดูอาซาเทพพาหนะของตนซึ่งมีรูปโฉมเข้าคู่กับปู่อวี่น ไม่เบา ในใจก็ให้ปลื้มปริ่มเสียนี้กระไร!

มิเสียแรงที่เขาสู้อุตสาหะเสาะหาอาซาเทพชั้นดีที่ดูภูมิฐานมีระดับ ตัวนี้มา เพียงเขานั่งอยู่บนหลังของมันเหาะเคียงคู่กับศิษย์น้องเขียนหวง ก็เห็นชัดว่าเขากับนางคือคู่รักเทพเขียนที่สวรรค์บรรจงสรรค์สร้าง!

จินฝ่ายยืนอยู่ข้างลาน ตรากตรำมาหลายชั่วยามจนแม้แต่ดวงตาดอกท้อก็เริ่มผุดเส้นเลือดสีแดงแล้ว พอมาเห็นภาพฉากนี้เขาจึงหวัดจะ ระเบิดโทสะ ผ่นเสียงด่ากราดทันใด "สมควรตายนัก เจ้าดูหน้าตาลามก

เห็นกามของมันสิ เขียนหวงไปอยู่กับมันได้อย่างไรกัน!"

ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกายจินเฉียนก็คือเจิ้งเฮ่าอี้ในสภาพทุลักทุเลไม่แพ้กัน ไม่เหลือภาพลักษณ์อันพิถีพิถันของคุณชายผู้สูงศักดิ์แล้ว ในใจเจิ้งเฮ่าอี้เห็นด้วยเสียบๆ เขาเองก็ไม่เคยรู้สึกว่ไบหน้าของปูเจินอวี้น่าห่มมันได้ถึงเพียงนี้มาก่อน

รอนจนาซาเทพเหาะเข้ามาใกล้ ชาวบ้านในลานซึ่งไม่มีพลังวัตร ค่อยเห็นชัดถนัดตาว่าบนม้าคือหนึ่งบุรุษกับหนึ่งสตรีในชุดแขนยาวสีขาวยุติมา หิมะพัดพลิวล้อลม

พวกเขาไม่รู้สึกลึกลับคิดว่าไบหน้าของปูเจินอวี 'ลามกเห็นกามน่าห่มมันได้' ตรงที่ใด พวกเขาเพียงรู้สึกว่ตนเองกำลังยลโฉมเทพเขียนในตำนานอยู่เป็นแน่แท้!

หากมิใช่เทพเขียน ทั้งคู่จะดูหล่อเหลาดงาม บริสุทธิสูงส่งเหนือโลกีย์เช่นนี้ได้อย่างไรกัน ต่อให้จิตรกรที่เก่งกาจที่สุดก็ไม่อาจวาดเขียนที่ชวนมองเพียงนี้ออกมาได้

หรือว่าท่านเขียนทั้งสองนี้จะมาช่วยชีวิตพวกเขา?!

ชาวบ้านในลานเพียงเห็นภาพการปรากฏตัวคู่กันของซูเฟียนจื่อกับปูเจินอวีที่ดูงดงามดุจห้วงฝันมาตา ในใจก็อดไม่ได้ที่จะบังเกิดความหวังไม่สิ้นสุด...ท่านเขียนมาแล้ว พวกเขามีทางรอดแล้ว!

ผู้อาวุโสมองไม่พอใจยิ่งนักที่ข้างกายมีอาซาเทพอีกตัวมาแย่งความโดดเด่นกับมัน ทว่ามันไม่เต็มใจให้ปูเจินอวีมาซึ่มันร่วมกับซูเฟียนจื่อจึงได้แต่ต้องข่มใจทน

ยากนักที่มารฝันในกำไลแขนเจ็ดดาราจะเจียดเวลามาสนใจความ

เคลื่อนไหวด้านนอก เขาดูเพียงครู่เดียวก็อดไม่ได้ต้องจุกอกูทาน "เจ้าหนูนี้ใช้ทายาทของเซียนลิขิตชะตาแน่หรือ ไม่เหมือนเลย! อายูเท่านี้ก็รู้จักบุกเบิกวิถีทางของตนเอง ใช้ลมปราณผนวกกับกระแสจิตสร้างผลลัพธ์ที่คล้ายคลึงกับอาคมมายาได้เช่นนี้ บอกว่าเป็นทายาทของพวกเราเหล่ามารฝันผู้ยิ่งใหญ่ยังจะใกล้เคียงกว่า"

ซูเพียนจื่อฟังคำประเมินของเขาจบก็ไม่รู้ว่าจะขบขันหรือโมโหใดแต่ที่แน่ๆ ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่า การเรียกปู่เฉินอวีมาช่วยงานครั้งนี้ นางเรียกมาได้ถูกต้องจริงๆ

คนผู้นี้คืออัจฉริยะที่หาตัวจับยากของวงการผู้วิเศษกำมะลอโดยแท้ ไม่เพียงเวลาที่นางกับเขาปรากฏตัวคือช่วงขณะที่ดวงจันทร์เยี่ยมหน้าโผล่พ้นเมฆพอดิบพอดี แม้แต่ตำแหน่งมุมของแสงจันทร์กับสายลมยามหัวค่ำที่โบกพัดอาภรณ์หวนส่งให้อิริยาบถอันพลิ้วไหวดุจเซียนของพวกนางยิ่งสมบูรณแบบ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นผลจากการคำนวณอันพิถีพิถันของปู่เฉินอวี

ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงรัศมีอันแสนชวนฝันที่รายล้อมรอบตัวพวกนางอยู่ตลอดจนทักษะการใช้กระแสจิตปลุกเร้าอารมณ์ผู้อื่น ทักษะที่คล้ายคลึงกับการโจมตีจิตวิญญาณระดับเบานี้ แม้แต่มารฝันยังเอ่ยชมเชยอย่างหาได้ยาก เหล่าชาวบ้านในลานเบื้องล่างที่จวนจะสิ้นหวังแล้วย่อมหลงเชื่อสนิทใจอย่างง่ายดาย

นางไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้น ชาวบ้านสามัญเหล่านี้ก็เผยแพร่ข่าวทั้งเลื่อมใส ไว้วางใจ และหลงเชื่อในตัวนางแล้ว

ซูเพียนจื่อพลันนึกถึงวันที่นางเพิ่งมาถึงดินแดนพันเมฆา ผู้่อวินก็

แบกนางเช่นนี้ มันเหาะพานางเข้าไปในอำเภอเล็กๆ ที่อยู่ห่างไกล พอชาวบ้านที่ไม่เคยเห็นโลกกว้างเหล่านั้มองเห็นนางก็มีสีหน้าไม่ต่างจากนี้

"นี่ถึงเรื่องเมื่อก่อนหรือ" ฝูอวินส่งกระแสดใจมา

ซูเพียนจื่อคลี่ยิ้มน้อยๆ ลูบได้ขนแผงคอสีทองอ่อนๆ ของมัน ก่อนตอบโดยไร้เสียง "ใช่แล้ว"

นั่นคือครั้งแรกที่นางหลอกคนมากมายเพียงนั้น...

วันนี้...นางจะต้องหลอกคนมากกว่าเดิม! ทว่านางมิได้ประหม่า ลนลาน ร้อนตัวกระสับกระส่ายเช่นวันนั้นอีกแล้ว

ฝูอวินนำพาซูเพียนจื่อร่อนลงไปบนแท่นสูงที่อยู่กลางลานพร้อมกับปูเจินอวี่

นางสบมองดวงตาที่เอ๋อล้นด้วยความหวังแต่ละคู่เบื้องล่างแท่นสูง พลังเอ่ยปากพูดอย่างจริงใจและเปี่ยมด้วยความสงสาร "ข้าคือทูตที่เขียนใจประเสริฐส่งมายังโลกมนุษย์เพื่อช่วยเหลือพวกท่าน ข้ารู้ว่าพวกท่านได้รับความเดือดร้อนโดยมิได้เป็นผู้ก่อ ในใจต้องรู้สึกไร้ที่พึ่งและเป็นทุกข์อย่างยิ่ง พวกท่านมีต้องกลัวไป ในเมื่อเขียนใจประเสริฐชักพาข้ามาที่นี่ ข้าก็จะรักษาพวกท่านสุดกำลังอย่างแน่นอนทั้งจะทำให้เมืองเทียนปอกลับมาใช้ชีวิตชีวาดังเดิม ทำให้พวกท่านได้ใช้ชีวิตร่มเย็นเป็นสุขที่บ้านเกิดของตนเองต่อไป!"

ลุ่มเสียงของนางนุ่มนวลหวานหู แต่ก็มีน้ำหนักแน่นและมั่นใจ ในตนเองอย่างเต็มเปี่ยม ภายใต้อาคมปลุกเร้าของปูเจินอวี่ เสียงนี้ก็ยิ่งถ่ายทอดเข้าสู่หูของชาวบ้านทุกคนในลานอย่างชัดถ้อยชัดคำ

ชาวบ้านไม่น้อยตื่นตื่นจนหลังน้ำตานองหน้าในทันที เหล่าผู้เฒ่า ผู้เยาว์ และสตรีที่อ่อนแอหลายคนเดิมทีที่ว่างไร้เรี่ยวแรง นอนซมกับพื้น อย่างสิ้นหวังไร้ที่พึ่ง ทว่าพอได้ยินวาทจานี้ ไม่รู้พวกเขาพลันเค้นเรี่ยวแรง มาจากที่ใด ดันรณคลานลุกขึ้นมา ปากก็พึมพำว่า "เซียนใจประเสริฐ? เซียนใจประเสริฐส่งทูตมาช่วยชีวิตพวกเราแล้ว"

ทั้งที่พวกเขาไม่เคยได้ยินชื่อเซียนใจประเสริฐมาก่อน แต่กลับรู้สึก มีความหวังที่จะอยู่รอดต่อไป

"อีกเดี๋ยวจะเริ่มร่ายอาคม ทุกท่านโปรดจำไว้ให้มัน ในใจต้องพำ ท่องนามของเซียนใจประเสริฐ ทั้งเปิดใจเชื่อมั่นพึ่งพาท่านเซียน ท่านเซียน มีอิทธิฤทธิ์ไร้ขอบเขต ย่อมเห็นใจในความทุกข์ยากของพวกท่าน ช่วย พวกท่านขจัดเคราะห์ปัดเป่าโรครภัย ฟื้นฟูใจกายให้แข็งแรงดังเดิม ตามลำดับอย่างแน่นอน"

ระหว่างที่ชูเพียนจื่อพูดอยู่บนแท่น ชาวบ้านไม่น้อยที่อยู่เบื้องล่าง ก็เริ่มท่องนามของ 'เซียนใจประเสริฐ' กันไม่หยุดแล้ว นางรู้สึกได้อย่าง ชัดเจนว่าลมปราณเริ่มเพิ่มพูนอย่างบ้าระห่ำสุดจะควบคุม ก่อนพุ่งพรวด ไปถึงเจ็ดแรงมังกรเทพจะในพริบตา

ผลลัพธ์ไม่ต้องรุนแรงเพียงนี้ก็ได้กระมัง!

ในใจชูเพียนจื่อลอบร้องทุกข์ขณะที่ใบหน้าเพียรรักษาความเยือกเย็น ไว้ รอจนนางพูดบทอีกไม่กี่ประโยคที่เหลือจบก็ส่งสายตาให้ปู่เงินอวี เป็นความหมายว่า 'เริ่มได้'

ปู่เงินอวีพยักหน้ารับอย่างรู้ใจ

ชูเพียนจื่อแหงนหน้ามองฟ้า สองฝ่ามือหงายชิดกัน ก่อนจะเอ่ยเสียง

ก้องกังวานด้วยความเคารพบูชาหาใดเปรียบ "ขอเขียนใจประเสริฐโปรดสำแดงฤทธิ์ ประทานพลังอาคมอันไม่สิ้นสุดแก่ข้า แปรน้ำพุซึฟเป็นละอองฝนทิพย์ ช่วยสรรพชีวิตให้พ้นจากโรคภัยและความทุกข์ยากด้วยเทอญ!"

สิ้นเสียงนางก็เลิกสะกดข่มลมปราณที่กำลังเพิ่มพูนเป็นบ้าเป็นหลังของตน เรียกน้ำพุซึฟที่ผนึกอยู่ในดาวเทียนจีของกำไลแขนเจ็ดดาราออกมาสูดกำลัง

แสงสีขาวสายหนึ่งฉายออกจากร่างนางพุ่งขึ้นสู่ฟ้า ร่างเงาอันเลื่อนรางของเขียนแพทย์คมชัดขึ้นกว่าเดิมไม่ต่ำกว่าหนึ่งเท่า รัศมีนวลตาสีขาวสุกใสนั้นถึงกับทำให้แสงจันทร์ลึนสับสน

จากนั้นน้ำพุซึฟที่เรื่องราวด้วยประกายสีเงินยวงสายหนึ่งก็ไหลทะลักออกมาจากแฉกกันแก้วผลึกที่พลันปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของนาง

แม้แต่ปูฉินอวี่ก็คาดไม่ถึงว่าหนี่งการเรียกน้ำพุซึฟของนางจะมีพลังอำนาจผิดธรรมดาถึงเพียงนี้ ยังดีเขาตอบสนองว่องไวพอรีบประกบสองมือท่ามูทรา ชักพาน้ำพุให้เห็นขึ้นสู่กลางอากาศอันสูงลิ่ว

ท่ามกลางสายตาของผู้คนทั้งลาน เพียงเห็นเสาน้ำสีเงินยวงลำหนึ่งทะยานขึ้นฟ้าดุจมังกรวารี ก่อนจะแปรสภาพเป็นเมฆหมอกสีขาวสะอาดกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าลอยกระจายตัวลงสู่เบื้องล่าง เมื่อมองดู 'ทูตของท่านเขียน' ที่อยู่บนแท่นสูงคู้้นั้นอีกครั้งก็เห็นพวกเขาช่วยอาคมด้วยท่วงท่าอันงามสง่า โดยเฉพาะเบื้องหลังของสาวน้อยผู้ดงามนำหลงไหลนางนั้นถึงกับปรากฏรูปโฉมที่แท้จริงของท่านเขียนผู้หนึ่ง ภาพเหตุการณ์นี้ช่างตื่นตาตื่นใจอย่างยิ่งจริงๆ

แม้แต่ผู้ที่เดิมที่ยังแคลงใจอยู่ก็อดไม่ได้ที่จะเชื่อถือแล้ว พวกเขาต่างพากันท่องคำว่า 'เขื่อนใจประเสริฐ' อยู่ในใจ คนไม่น้อยถึงกับเปล่งเสียงท่องออกมา

การกระทำนี้แพร่ติดต่อกันด้วยความเร็วอันน่าตระหนกเสียยิ่งกว่าพิษกุโรครบาด ไม่ช้าเสียงท่องคำว่า 'เขื่อนใจประเสริฐ' ก็ดังเซ็งแซ่ไปทั่วลาน จากเสียงอันแสนสับสนก็ค่อยๆ ประสานพร้อมเพรียงกันเป็นหนึ่งเดียว จากที่พร่าท่องไปอย่างนั้นเองก็เปลี่ยนเป็นเปี่ยมล้นด้วยความนับถือและเทิดทูน

ชูเพียนจื่อปลุกเร้าน้ำพุที่สุดกำลัง น้ำพุเองก็คล้ายไม่มีวันหมดสิ้น นางไม่รู้เลยว่าที่แท้ตนเองปล่อยน้ำพุให้ไหลออกไปมากเท่าใดแล้ว และไม่รู้ด้วยว่าเหตุใดตนเองจึงคล้ายไม่รู้สึกอ่อนล้าแม้สักนิด จวบจนมารฝันใช้กำลังบุกเข้าไปในทะเลญานของนาง นางถึงพลันได้สติหยุดยั้งน้ำพุ

ระหว่างที่นางเรียกใช้น้ำพุชิวอย่างบ้าระห่ำไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยนั้น บนผืนฟ้าสูงจ้าววังที่เร่กระจายและเสริมอาณาภาพของละอองน้ำพุด้วยมุกปราณคลื่นสมุทรถึงขั้นถูกนางทำให้เหนื่อยหนักเอาการ

คนทั้งหมดรวมทั้งชูเพียนจื่อเองล้วนนี้ไม่ถึงว่านางจะเรียกน้ำพุชิวออกมาได้มากเพียงนี้ แทบไม่ต่างกับมีฝนตกปรอยๆ ลงมาในลานบนเสื้อผ้าและเส้นผมของคนส่วนใหญ่ล้วนเปียกชื้น ทั่วเมืองเทียนปอ ล้วนปกคลุมไปด้วยไอหมอกสีขาวบริสุทธิ์

จวบจนผู้อรวิกับอาชาเทพอีกตัวแบกชูเพียนจื่อกับปูฉินอวี่เหาะออกจากแท่นสูงแล้วหายลับไปท่ามกลางหมอกขาวที่แผ่ไพศาล เหล่ายอดฝีมืออาวุโสกับคนใหญ่คนโตของตระกูลโบราณต่างๆ ที่ชมดูอยู่

ด้านข้างถึงพลันได้สติคืนมา

อภินิหารเชียน!

นี่คืออภินิหารเชียนอย่างแน่นอน!

สิ่งที่พวกเขามองเห็นจากแววตาของกันและกันนั้นอัดแน่นด้วยความตื่นตะลึงไม่อยากจะเชื่อ

หากมิใช่เห็นกับตาตนเอง ต่อให้วาดฝันพวกเขาก็นึกไม่ถึง น้ำพุซีฟซึ่งล้ำค่ายิ่งกว่าสมุนไพรรักษาโรคและเล่าขานกันว่าเรียกออกมาได้เพียงน้อยนิดอย่างยากเย็นแสนเข็ญนั้น เมื่ออยู่ในมือของหลิวเชียนหวง ถึงกับนำมาสาธิตโปรยได้ตั้งใจกรวบน้ำจากลำธารธรรมชาติอย่างโรยโรยนั้น

ด้วยพลังฝีมือของพวกเขา ไม่มีทางจะแยกไม่ออกว่านั่นคือน้ำพุซีฟจริงหรือเท็จ น้ำทุกหยดนั้นล้วนเป็นน้ำพุซีฟจริงแท้แน่นอน!

พวกเขาก็อยู่ใกล้ๆ ลานนี้เอง ยามที่ละอองน้ำกระเซ็นมาสัมผัสตัวทั่วร่างทั้งเบื้องบนเบื้องล่างพลันปลดปล่อยสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก รอยแผลที่เคยมีอยู่บนร่างล้วนถูกละอองน้ำปล้างไปที่ละน้อย กระทั่งร่องรอยของกาลเวลาที่ฝากกริ้วเหี่ยวยุบไ้บนใบหน้าก็ยังเลือนจางไปอย่างเงิบเสีบบยามที่พวกเขามองดูกันและกันต่างก็พบว่าอีกฝ่ายถึงกับดูอ่อนวัยขึ้นมาก

ช่างอัศจรรย์เหลือเกิน!

พวกเขาต่างนึกไม่ถึงว่าการมาเยือนเมืองเทียนปอจะได้รับผลตอบแทนเกินคาดเช่นนี้ ไม่เพียงได้เปิดหูเปิดตาครั้งใหญ่ แม้แต่ร่างกายก็คล้ายได้ชำระล้างจากภายในสู่ภายนอกอย่างหมดจดไปรอบหนึ่ง

ตระกูลแพทย์ดวงดีอะไรกันนักกันหนา หลังจากเสื่อมถอยเสียบกริบ

มานานปี ถึงกับให้กำเนิดอัจฉริยะแห่งยุคผู้หนึ่งซึ่งเพียงพอจะทำให้ ยอดฝีมือทั่วหล้าสิ้นรัศมี

เดิมทีพวกเขาแสนจะเคลือบแคลงและไม่พอใจกับการแสดงออก บนแท่นสูงของซูเฟียนจือกับปูเจินอวี่ รู้สึกว่าในเวลาเช่นนี้ทั้งสองยังจะ ปลุกปั่นมอมเมาชาวเมือง มีเจตนาใดเคลือบแฝงกันแน่

ทว่าภายหลังได้ประจักษ์กับอภินิหารเซียนเช่นนี้ หลายคนจึงอดไม่ได้ เริ่มสงสัยว่าเซียนใจประเสริฐมีตัวตนอยู่จริงๆ ใช่หรือไม่ สิ่งที่หลิวเซียนหวง พุดมาเป็นความจริงทั้งหมดดอย่างนั้นหรือ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านหลังหลิวเซียนหวงปรากฏร่างเงาของชายชรา ผู้มีบุคลิกวิเศษดุจเซียนในเครื่องแต่งกายสมัยบรรพกาล พวกเขาหลายคน ลองใช้จิตหยั่งเชิงดูแล้ว นั้นมิใช่สิ่งแปลกปลอมแปลงขึ้นด้วยลูกไม้ตื่นๆ จำพวกอาคมมายาเด็ดขาด

ตอนที่จิตของพวกเขาสัมผัสถึงร่างเงา ล้วนรู้สึกได้ถึงพลังชนิดหนึ่ง ซึ่งจะสัมผัสได้จากสุดยอดวัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูลเท่านั้น พลังศักดิ์สิทธิ์ หรืออาจเรียกว่าปราณเซียนนี้ทำให้พวกเขาอดไม่ได้ต้องก้มศีรษะ ศิโรราบและละอายใจที่ด้อยกว่า

ร่างเงานั้นแลดูอ่อนโยนไร้พิษภัย ทว่าเมื่อจิตของพวกเขาสัมผัส ถูกเพียงเล็กน้อยกลับถูกตีออกมาเบาๆ และไม่อาจเข้าใกล้อีกเลย

ในกลุ่มของพวกเขา มีเจิ้งร่วกับทั้งจือซานซึ่งเป็นถึงผู้แข็งแกร่ง ชั้นทรงฤทธิ์รุ่นเก่าแก่ หลิวเซียนหวงที่อยู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณมีหรือ จะสามารถตบตาพวกเขาสองคน ยิ่งไม่มีทางจะจับต้นจิตของพวกเขา สองคนออกห่างได้อย่างง่ายดาย

เรื่องนี้ช่างพิสดารเหลือเกิน

อวินผิงไห้ประมุขตระกูลเทวโอสถมีสีหน้าหม่นหมอง มองไปทางจวนเจ้าเมืองพลางถอนใจยาวโดยไร้เสียง ตระกูลแพทย์มีหิวเขียนหวง ทายาทสายหลักที่เป็นเช่นนี้ วันที่จะก้าวสู่ความรุ่งโรจน์ย่อมมองเห็นได้ล่วงหน้าแล้ว หากตระกูลของเขายังไม่ปรับเปลี่ยนท่าทีและวิธีการทำงานเสียใหม่ รากฐานและเกียรติภูมิที่คนรุ่นก่อนสั่งสมมาอย่างยากเย็น แส่นเทียนก็จะเริ่มเสื่อมถอยในรุ่นของเขาเป็นแน่แท้

พอเห็นบุตรหลานผู้อื่นสร้างชื่อแกว่งศ์ตระกูลเช่นนี้ อวินผิงไห้ก็นึกถึงอวินซิงอิ่ง และยิ่งรู้สึกว่หลายปีที่ผ่านมาตนเองมัวแต่ดูแลงานในตระกูล จนบกพร่องละเลยการอบรมบุตรสาวมากเกินไปจริงๆ

หลังจากกลับไปหนนี้ บางทีเขาควรคิดให้ดูว่าจะขัดเกลาอุปนิสัยของนางอย่างไร หาไม้สักวันข้างหน้านางต้องเสียเปรียบผู้อื่นใหญ่หลวง ฝ่ายจ้าววังกลับไปพักผ่อนที่จวนเจ้าเมืองโดยมีเจิ้งรู่กับทั้งจื่อซานเป็นเพื่อนร่วมทาง แม้ครั้งนี้เขาเป็นวีรบุรุษนิรนาม แต่ด้วยฐานะของเขาก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจสิ่งเหล่านี้มานานแล้ว เมื่อนึกถึงการแสดงออกที่เกินคาดโดยสิ้นเชิงของหิวเขียนหวงศิษย์คนเล็ก เขาก็ตัดสินใจว่าอีกเดี๋ยวดึงเรียกนางมาสนทนาเรื่องเขียนใจประเสริฐอย่างละเอียดสักครั้ง

เมื่อก่อนเขาไม่ค่อยได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจนัก ทว่าการแสดงออกของหิวเขียนหวงทำให้ผู้อื่นตื่นตะลึงครั้งแล้วครั้งเล่า หากนางถือกำเนิดในตระกูลแถวหน้าที่มีรากฐานยิ่งใหญ่เพียงพอล่วงหน้าตระกูลนักปกครองนางมีผลงานเช่นนี้ได้ก็ไม่นับว่าแปลกมากมาย

ทว่าตระกูลแพทย์ตกต่ำมานานปี หากเอ่ยถึงเฉพาะขุมกำลังโดยรวม

ก็ไม่ต่างอะไรกับตระกูลชั้นสองชั้นสามนานแล้ว สิ่งเดียวที่คู่ควรให้พะนางตน ก็มีแต่น้ำพุชี่พที่อยู่ในเขตหวงห้ามบนภูเขาชิงหลิน

ถึงกระนั้นหากสำรวจบันทึกทั้งหมดเกี่ยวกับผู้แข็งแกร่งแต่ละรุ่นที่ ผ่านมาของตระกูลแพทย์ ล้วนไม่เคยมีใครเรียกน้ำพุชี่พออกมาได้มาก เพียงนี้มาก่อน ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาก็ตามที

ผิดกับหลิวเซียนหวงที่ตอนนี้เพิ่งอายุราวสิบเจ็ดและมีพลังวัตร ขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณเท่านั้น ผลงานของนางจึงกล่าวได้ว่าสะเทือน ใต้หล้าอย่างแน่นอน

ขณะนี้ชาวบ้านในลานที่ได้รับการชะล้างด้วยละอองน้ำพุชี่พมิเพียง หายจากพิษภูโรคระบาด ยังรู้สึกกระปรี้กระเปร่ายิ่งกว่าก่อนที่จะถูกพิษ เสียอีก โดยเฉพาะผู้เฒ่าอ่อนแอหลายคนซึ่งเดิมที่มีสารพัดโรครุมเร้า ก็ถึงกับหายขาดจากโรคเรื้อรังในคราวเดียว

ทุกคนมองดูญาติมิตรข้างกายที่คล้ายเปลี่ยนเป็นคนใหม่ เมื่อ ได้เห็นแววตาคะลึ่งยินดีปานคลุ้มคลั่งในดวงตาของอีกฝ่าย แต่ละคนก็ รู้ได้ว่าตนเองหายดีแล้วเช่นกัน ทั้งยังแข็งแรงยิ่งกว่าเมื่อก่อนด้วย

พวกเขาพากันแหงนมองไปยังแท่นสูงที่อยู่กึ่งกลางลาน พบว่าทูต ของท่านเซียนที่อยู่ด้านบนทั้งสองคนลี้วจากไปไม่เห็นร่องรอยนานแล้ว ด้วยความตื่นเต้นระคนตื่นตันใจ พวกเขาจึงพากันคุกเข่ากับพื้นโขกศีรษะ ขอบคุนต่อฟ้า ปากก็ตะโกนถ้อยคำยกย่องสดุดีเซียนใจประเสริฐต่างๆ นานา

จวบจนยามฟ้าสาง ชาวบ้านผู้ตื่นเต้นยินดีเหล่านั้นถึงค่อยๆ แยกย้าย กันกลับบ้านเรือนของตนเองไป

อีกด้านหนึ่งฝู่อวี่นแบกซูเพียนจื่อที่อยู่ในภาวะกึ่งสลบไสลเร่งเหาะกลับจวนเจ้าเมือง ทำของมันเพียงจะสัมผัสพื้นก็วิ่งเหยาะต่อไปเบื้องหน้า อีกหลายก้าว เพื่อคลายแรงเฉื่อยไม่ให้สวาน้อยที่หมดสติอยู่บนหลังของมันเซล้มไปเบื้องหน้า

ตั้งแต่เมื่อครู่ปู่เงินอวี่ก็รู้สึกได้ว่าอาการของซูเพียนจื่อไม่ค่อยถูกต้องนัก เขาจึงไม่รอจนอากาศเทพหยุดสนิทก็กระโดดปราดเดียวไปถึงตรงหน้าฝู่อวี่น แล้วรีบประคองอุ้มซูเพียนจื่อที่ไม่รู้สึกตัวลงมา

"รีบส่งนางกลับห้องไปพักผ่อน" แม้ฝู่อวี่นแสนจะไม่เต็มใจให้บรรดาเจ้าหนูที่ 'คิดไม่ซื่อ' มาแตะต้องนาง ทว่าในสถานการณ์เช่นนี้มันก็ไม่อาจคำนึงถึงเรื่องอื่นได้อีก

ด้วยในใจเป็นห่วงอาการของซูเพียนจื่อ ยากนักที่ปู่เงินอวี่จะไม่มัวพะวงอิริยาบถ รีบอุ้มนางวิ่งตะบึงสุดฝีเท้าไปที่ห้องของนาง

เนื่องจากทุกคนในเมืองไปรวมตัวกันที่ลานแล้ว แม้แต่ผู้ฝึกวิชายุทธ์ที่ไม่ถูกพิษภูโรคระบาดก็ไปรักษาความสงบแถวลานกลางเมืองกันเป็นส่วนใหญ่เพื่อป้องกันคนตระกูลไสยเวทมาก่อวุ่นวาย ดังนั้นในจวนเจ้าเมืองทางนี้จึงเงียบเชียบ ตลอดทางแทบไม่เห็นใครสักเท่าไร

ปู่เงินอวี่เพียงจะวางซูเพียนจื่อลงบนเตียง ก็ถูกฝู่อวี่นจับคอเสื้อกระซอกตัวออกไปแล้ว

"เออละ นางจำเป็นต้องพักผ่อนอย่างสงบ ท่านไปได้แล้ว" ท่าที่ตีบหัวเรือส่งของฝู่อวี่นไม่ได้ปิดบังอำพรางแม้แต่บ่อย

80

"เขียนหอนางเป็นอะไรไป เจ้าให้ข้าดูนางหน่อยเถอะ"

ผู้⁺วีนคืออาษาเทพที่นางในดวงใจให้มีความสำคัญเป็นที่สุด แม้
ปู่⁺ฉินอวี่ทั้งเป็นห่วงทั้งไม่พอใจ แต่ก็ไม่กล้าอาละวาดใส่มันสังเดช

หาไม่ชายหนุ่มเปี่ยมความสามารถถึงขั้นติดทำเนียบผู้แข็งแกร่ง
ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณอย่างเขาไม่มีทางถูกผู้⁺วีน 'คาบ' ออกมาอย่าง
ไม่เกรงใจเช่นนี้หรอก

"นางสูญเสียมปราณเกินควร ท่านดูไปก็ไร้ประโยชน์ รอท่านครุโจว
มาถึงก่อนค่อยว่ากันเถอะ" ผู้⁺วีนเอาตัวขวางอยู่หน้าประตูห้องอย่าง
วางโต

ตอนนี้เจิ้งเฮ้ออีกกับฉินเผยก็รู้ตมาถึงแล้ว ปรากฏว่าพวกเขาล้วนถูก
ผู้⁺วีนขวางไว้เช่นกัน ชายหนุ่มทั้งสามจึงได้แต่มองดูอาษาเทพที่ 'ป่าเถื่อน
ไร้เหตุผล' และ 'ใจดำผิดมนุษยมนา' ตัวนี้โดยไม่มีหนทางอื่นสักนิดเดียว

ใจชูเวินมาถึงช้ากว่าพวกเขาเพียงครึ่งก้าว ผู้วินรีบเปิดทางให้โดยไม่พูดพล่ามอะไรทั้งสิ้น การปฏิบัติที่แตกต่างอย่างเด่นชัดนี้ทำให้ชายหนุ่มทั้งสามแสนจะอัดอั้นตันใจ ทว่าก็ได้แต่จำทน

ผลการตรวจวินิจฉัยทำให้ใจชูเวินตกตะลึงสุดจะบรรยาย

เห็นกันอยู่ว่าอาการเมื่อครู่ของชูเพียนจืดเหมือนนครวาก่อนตอนช่วยชีวิตขุนเจ็ยน...คือสูญเสียลมปราณจนหมดสิ้น ทว่ายามที่ใจชูเวินตรวจอาการให้นางกลับพบว่าลมปราณในร่างนางกำลังฟื้นฟูด้วยความเร็วสุดจะคาดคิด

ผู้ฝึกวิทยุยุทธ์ทั่วๆ ไปหลังจากสูญเสียลมปราณจำนวนมาก หากจะฟื้นฟูโดยไวก็มีแต่เพียงการดูดซับปราณวิเศษที่อยู่ในศิลาวิเศษระดับสูงหรือไม่ก็กินสมุนไพรวิเศษที่แผ่พลังอันกล้าแข็ง หาไม่ก็ต้องมีของวิเศษหรือวิชาพิเศษบางอย่างมาดึงดูดปราณวิเศษในฟ้าดินอย่างบ้ำระห่ำ

ทว่าชูเพียนจืดหมดสติอย่างลึกล้ำไปนานแล้ว ไม่มีปัญญาจะไปทำอะไรได้อีก เช่นนั้นลมปราณที่เพิ่มพรวดพราดอยู่ในร่างนางตอนนี้อย่างไรมาจากที่ใดกันเล่า

สิ่งที่เกินจริงยิ่งกว่านั้นคือ...ทั้งที่นางสูญเสียลมปราณทั้งหมดเพื่อเรียกน้ำพุชีพริมาณมหาศาล ทว่าฐานรากพลังวัตรกลับมีเพียงไม่บอบช้ำดูจากสภาพร่างกายแล้ว หลังจากนางฟื้นตัว พลังวัตรอาจเข้าสู่ขั้นเปลี่ยนแปลงลมปราณช่วงปลายในทันที หรือแม้แต่ทะลวงสู่ขั้นเหนือสามัญก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้

ใจชูเวินตรวจซ้ำหลายครั้งอย่างละเอียด จนแน่ใจว่าความรู้สึกของตนไม่มีข้อผิดพลาด ในที่สุดก็วางข้อมือของชูเพียนจืดกลับเข้าไป

ใต้ฝ่าหมัดดั้งเดิม แล้วอุทานออกมาอย่างจริงจัง "เซียนใจประเสริฐผู้มีอิทธิฤทธิ์
ไร้ขอบเขตจริงเสียด้วย"

"เป็นอย่างไบบ้าง" ผู้กวีนชะงักคีรชะเข้ามาถามจากนอกประตูห้อง

"เซียนหญิงนางไม่เป็นไร เพียงรอจนนางพักผ่อนเต็มอิ่มตื่นขึ้นมา
ก็พอ" ใบหน้าที่เคร่งขรึมเสมอมาของโจวชูเวินเฉยรอยยิ้มอย่างหาได้ยาก

สิ่งที่ชูเพียนจื่อแสดงออกในลานโจวชูเวินก็ได้เห็นมากับตาตนเอง
เขาจึงเลิกกลางแคลงใดๆ ในอิทธิฤทธิ์ของเซียนใจประเสริฐ และยังไมู้สึก
ถือสากับคำกล่าวเหล่านั้นของนางอีก ตรงข้ามกลับรู้สึกว่าเป็นบุตรหลานใน
ตระกูลยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ เขาเองก็ได้หันามีสงาราศีขึ้นไม่น้อย

ถัดจากนั้นยังมีชูป้อวีน ชูเทียนหวา เปี้ยหยวนหมิง หานอวี่จื่อ และ
ศิษย์ร่วมสำนักอีกหลายคนทยอยมาเฝ้าอยู่นอกประตูห้องนาง พอพวกเขา
ได้ยีนว่านางไม่เป็นไรถึงค่อยวางศิลาอัษีในใจลงได้

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว การกระทำอันดั่งามต่างๆ ที่ชูเพียนจื่อ 'สละตนเอง
เพื่อส่งเสริมส่วนรวม' ก็ทำให้นางได้รับการสนับสนุนและความนับถือ
จากใจจริงของเหล่าศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดในวังศาสตร์กลุ่มนี้ ความนิยม
มีแนวโน้มจะแซงหน้าเจิ้งเฮ้ออ้ออยู่แล้ว

ชูเพียนจื่อเป็นสตรี ดังนั้นจึงให้ศิษย์ที่หญิงแซมผู้หนึ่งของวังศาสตร์
รั้งอยู่ดูแลนาง ส่วนคนอื่นๆ ล้วนถูกไล่ไปจนหมด ฉินฝ่าย เจิ้งเฮ้ออ้อ ปู่เจินอวี่
และพวกชูป้อวีนแทบจะเดินหนึ่งก้าวเหยียวลหลังหนึ่งหนขณะถูกผู้กวีน
ผลักดันออกนอกบริเวณไปอย่าง 'เกรงใจ'

ฉินฝ่าย เจิ้งเฮ้ออ้อ และปู่เจินอวี่สามคนยืนอยู่นอกลานเรือน เจ้ามองข้า
ข้ามองเจ้า ก่อนที่ฉินฝ่ายจะเป็นผู้เอ่ยปากขึ้นอย่างมีน้ำใจ

"แค่อาซาเทพตัวเดียวจุ้นจ้านมากเพียงนั้นเพื่ออะไร มันเห็นตัวเอง เป็นบิดาของเซียนหวงไปแล้วหรือไรกัน ป้องกันพวกเรารวกับป้องกันโจร ต้องทำถึงขั้นนี้ด้วยหรือ!"

"รบกวนเจ้าตัดคำว่า 'พวก' ออกไป เห็นชัดว่าผู้อาวุ้นป้องกันเจ้า รวกับป้องกันโจรต่างหาก ใครใช้ให้เจ้าหน้าตาทำทางเหมือนโจร ปล้นสวาทเล่า" แม้ปู่เงินอวีเห็นพ้องกับคำพูดของจินเผยเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะฉวยโอกาสโจมตีศัตรูหัวใจ

"ดูย! หรือน้ำหน้าอย่างเจ้าใช้สุภาพบุรุษ? เจ้าก็แค่หมอนบั๊กลาย* ชั้นต่ำที่เปลือกนอกใส่ชื่อแต่ในใจคิดอกุศลไม่ใช่หรือไร! เซียนหวงเห็นเจ้า เข้าตานะสิแปลก!" จินเผยถากถางกลับ

"เซียนหวงต้องพักผ่อน พวกเจ้าก็อย่าอะอะอยู่ที่นี่อีกเลย รอจนนาง หายดีแล้วค่อยมาเยี่ยมใหม่ก็ไม่สาย" เจิ้งเฮ้ออึ้งสองมืออุดตึงข้างละคน ก่อนจะกดเสียงพูดให้เบาลง "ซินพวกเจ้าทำหนวहुจนผู้อาวุ้นโกรธขึ้นมา คราวนี้ก็ยังไม่ได้พบเซียนหวงแล้ว"

พอจินเผยกับปู่เงินอวีถูกเขาเตือนสติ นึกได้ถึงใบหน้าม้าที่ยาวแสนยาว ของผู้อาวุ้น กับแววตาแกมจับผิดยามที่มันมองประเมินพวกเขา ทั้งสองก็ พลันหุบปากอย่างรู้ความ เพียงแค่นเสียงฮีใส่กันหนึ่งหนก็แยกย้ายกัน เดินจากไป

รอจนพวกเขาสองคนเดินไปไกลแล้ว เจิ้งเฮ้ออึ้งขบคิดเล็กน้อยก็ ไม่ได้กลับห้องไปพักผ่อน ทว่าเข้าเมืองไปเสาะหารวบรวมดอกไม้สดจาก ที่ต่างๆ มาสามตะกร้าใหญ่

* หมอนบั๊กลาย เป็นคำเปรียบเปรยถึงผู้ที่ผิดแต่เลือกทว่าปราศจากความรู้ความสามารถ

จากนั้นก็ขอให้ศิษย์พี่ผู้ทำหน้าที่ดูแลชุมชนคือชั่วคราวช่วยนำดอกไม้เหล่านี้ไปไว้ในเรือนที่ชุมชนคือพำนัก

ศิษย์พี่ประทับใจยิ่งนัก คิดในใจว่าปกติศิษย์น้องเจ้งไม่ไว้หน้าใครนี่ไม่ถึงเลยยามที่หัวใจหวั่นไหวก็อ่อนโยนและมีความชื่นชอบที่ดีถึงเพียงนี้ น่าเสียดายศิษย์น้องหลวยยังหลับลึกไม่ตื่น รอจนนางตื่นขึ้นมา ดอกไม้ที่งดงามเหล่านี้ก็คงโรยราเสียแล้ว

ไม่ช้าผู้อาวุโสก็พบว่าบนขอบหน้าต่างห้องชุมชนคือมีดอกไม้สดที่งามหยดย่อยเพิ่มมาสามตะกร้าใหญ่ สองตาของมันลุกวาวทันใดรีบเสนอตัวเป็นผู้เก็บรักษาแทนศิษย์พี่ผู้ด้วยไมตรีอันร่าร้อน ศิษย์พี่ผู้ไม่สงสัยเป็นอื่นจึงตกลงตามที่มีเสนอ

ผู้อาวุโสเสาะหาตำแหน่งที่ไม่มีใครสังเกตตรงมุมหนึ่งของลานเรือนหลังจากสวามิภักดิ์อย่างเอร็ดอระยจนอิมหันไปหนึ่งมือ มันก็ยกเท้าถีบตะกร้าที่เหลือแต่เศษใบไม้กับกิ่งหักๆ สามใบนั้นไปหมกไว้หลังภูเขาจำลอง จากนั้นก็หัวเราะหึๆ สองหนอย่างคนโหด "เจ้าหนูสกุลเจ้งรู้กาลเทศะไม่เลวนี่! รู้จักมาติดสินบนข้าเสียด้วย แค่งดอกไม้ติดมือมาไม่กี่ตะกร้าก็คิดหมายจะกอดหญิงงามกลับไป มันไม่ตายตายเช่นนั้นหรอก..."

แต่มันก็ต้องยอมรับว่าของกำนัลของเจ้งเข้าอ้อมอบมาได้ถูกต้องยิ่งอัศจรรย์ะหนุ่มตระกูลนักปกครองผู้นี้มีได้เคร่งขรึมชื่อตรงอย่างที่เห็น ส่วนลึกในใจก็เจ้าเล่ห์มิใช่เบา

ไม่รู้เขาค้นพบว่ามันชอบกินดอกไม้ตั้งแต่เมื่อไร เจ้าหนูนี้ละเสียดอ่อนมากทีเดียว

เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน ฉินเฝยกับปูเงินอวีต่างก็มาป่วนเบี่ยนอยู่
แถวเรือนทุกวันเพื่อสืบข่าวจากศิษย์พี่มู่ที่ออกมาข้างนอกเป็นครั้งคราว
ผิดกับเจ้งเฮ้อที่ส่งบุปผาหลากสีเข้าไปสามตะกร้าใหญ่อย่างเงียบเรียบ
ทุกรุ่งอรุณ

แม้ฉินเฝยกับปูเงินอวีล้วนรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าทำที่ที่ฝูอวินมีต่อ
เจ้งเฮ้ออันนั้นนุ่มนวลขึ้น ทว่าทั้งสองขบคิดร้อยตลบแล้วก็ยังคงไม่กระจ่าง
เสียที

ในที่สุดหลังจากซูเพียนจื่อหมดสติไปเจ็ดวันเต็มๆ นางก็ฟื้นจนได้
ทั้งมีพลังเกือบเก้าแรงมังกร เลื่อนไปชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงปลาย
แล้วจริงเสียด้วย

หากยึดตามความเร็วนี้ อีกไม่ช้านางก็เตรียมเลื่อนสู่ชั้นเหนือสามัญ
ได้แล้ว

กล่าวโดยรวม ระดับการหลอกลวงชาวเมืองเทียนปอของซูเพียนจื่อ
ในครั้งนี้อย่างไม่นับว่าลึกซึ้งนัก นางเพียงทำให้พวกเขา รวมถึงผู้ฝึกวิชายุทธ์
หลายคนเชื่อในการดำรงอยู่ของเซียนใจประเสริฐ ทว่าตัวกลอุบายนี้มีได้
สร้างผลกระทบใหญ่หลวงอันใดต่อพวกเขา

ด้วยวิธีคำนวณของกำไลแขนเจ็ดดาราที่นับทั้งจำนวนผู้ถูกลอก
กับระดับการหลอกลวง เช่นนี้การหลอกคนหกเจ็ดคนก็จะได้พลังวัตร
เพิ่มมาพอๆ กับการเพิ่มสาวกผู้ภักดีหนึ่งคน

ครั้งนี้ที่พลังวัตรของนางรุดหน้าก้าวใหญ่ล้วนอาศัยจำนวนคนแลกมา
นางหลอกคนไปเกือบสองแสนเต็มๆ ในคราวเดียว พลังวัตรจึงเพิ่มพูนมา
ตั้งเกือบสามแรงมังกร

เมื่อมีเหตุการณ์ช่วยชีวิตทหารและชาวเมืองกว่าสองแสนคนพร้อมกัน
ในครั้งนี้ หากชูเทียนคือคิดจะเพิ่มจำนวนสาวกผู้ภักดีที่นี้ ความเร็วต้องสูง
อย่างน่าตื่นตะลึงเป็นแน่

ขอเพียงนางรั้งอยู่ที่เมืองเทียนปออีกสักหลายวัน เรียกฝูงชนมา
รวมตัวรับฟังคำบรรยายอันซาบซึ้งตราตรึงใจไม่กี่รอบ จากนั้นเน้นตัมตุ่น
กำลังหลักไม่กี่คน ให้พวกเขาช่วยเผยแผ่คำสอนของเซียนใจประเสริฐ
แทนนางต่อ ทหารและชาวเมืองทั้งสองแสนคนนี้ก็ห็นไม่พ้นเงื้อมมือมาร
ของนางอย่างแน่นอน...เฮ้! ไม่ถูกสิ ควรบอกว่าส่วนลึกในใจพวกเขาจะต้อง
สัมผัสได้ถึงรังสีแห่งความเมตตาการุณย์อันอบอุ่นของเซียนใจประเสริฐ
ถึงจะถูก

ชูเทียนคือตื่นมาก็ตรวจนับผลตอบแทนจากปฏิบัติการในครั้งนี้
รอบหนึ่ง ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณค่าต่างสว่างสดใสเสียจริง

ที่ว่ามารผันกลับมาฆ่าชาวที่ไม่ค่อยดีนักมาบอกนาง "คราวนี้เจ้าสูบ
ใช้น้ำพุซีฟไปปริมาณมหาศาล ในเวลาอันใกล้นี้ห้ามเรียกใช้น้ำพุซีฟ
ส่งเดชอีกเชียวย หามาตาน้ำพุอาจแห้งเหือดโดยสมบูรณ์ก็เป็นได้ หากมีใ
ตอนที่เจ้าร้ายอาคมพลันมีลมปราณทะลักพรุ้งพรุ่งเป็นบ้าเป็นหลังไม่ขาดสาย
เจ้าเล่นใช้งานไม่บันยะบันยังเยี่ยงนี้ ออย่าว่าแต่น้ำพุซีฟจะถูกเจ้าถลุงจน
สิ้นสภาพ แม้แต่ชีวิตของเจ้าเองก็จะพลอยจบเห่ไปด้วย"

ชูเทียนคือหวนนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น ก่อนตอบมารผันด้วยความ
ความจริงใจ "ขอบคุณเจ้ายิ่งนักที่เตือนข้าทันทั่วทั้งที่หาไม่ช้าคงแย่นั่นแล้ว"

มารผันแค่นเสียงกล่าว "เจ้าไม่ต้องเกรงใจเช่นนี้หรอก ข้าเพียงแต่
ไม่อยากจะระหว่าร้ายเป็นเพื่อนเจ้า หากหมดเรื่องแล้วก็รีบกลับทะเลสาบ

ดาวเดือนโดยด่วนจะดีกว่า ที่นั่นก็เป็นสนามรบเก่าระหว่างเซียนกับมาร น้ำทะเลสาบมีปรากฏวิเศษเจือปนอยู่ค่อนข้างมาก เหมาะที่จะใช้บำรุงน้ำพุซีฟ

"ได้" ชูเพียนจื่อคล้อยตามคำเสนอแนะอันมีค่านี้ทันที

น้ำพุซีฟมิเพียงเป็นของวิเศษคุ้มซีฟนาง หากยังเป็นสุดยอดวัตถุศักดิ์สิทธิ์ของตระกูลแพทย์สกุลหลิว หากน้ำพุซีฟเสียหายในมือนาง นางยังมีหน้าอะไรไปพบมารดา ท่านตาน้อยหลิวถั่ว กับผู้ใหญ่และญาติมิตรจำนวนมากบนภูเขาซึ่งหลินที่แสนดีกับนางเล่า

เนื่องจากนางสลบไสลไม่ฟื้น จึงส่งผลให้คนของวังศาสตร์วังอยู่ที่เมืองเทียนปออีกหลายวัน จำวังค้ำนั่งถึงการเรียนของพวกเขา ประกอบกับแน่ใจแล้วว่าชูเพียนจื่อไม่เป็นไร ชาวเมืองเองก็ได้รับการขจัดพิษภูโรคระบาดจนสิ้นแล้ว จำวังจึงสั่งการให้ออกเดินทางกลับเกาะเดือนเพ็ญกันในวันรุ่งขึ้น

ก่อนจากชูเพียนจื่อเรียกพบผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีฐานะบารมีในเมืองหลายคน ตลอดจนครอบครัวของพวกเขาเป็นกรณีพิเศษ ภายใต้การช่วยเหลือจากอาคมมายาของมารผืน นางสนทนากับพวกเขาตามลำพังด้วยน้ำใสใจจริงไปรอบหนึ่ง

นอกจากทำการล้างสมองพวกเขา และทิ้ง 'คำสอนใจประเสริฐ' หนึ่งเล่มไว้ให้พวกเขาอ่านประกอบ นางยังแต่งตั้งพวกเขาเป็น 'ทูตตรวจการ' ของเซียนใจประเสริฐประจำท้องถิ่นด้วย

ผลสำเร็จจากอาคมมายาของมารผืนนั้นปูเงินอวี่แทบไม่ติดโดยสิ้นเชิง เมื่อด่านข้างไม่มีผู้แข็งแกร่งทรงฤทธิ์อย่างจำววังคอยจับจ้อง มารผืนเพียงร้ายอาคมอย่างเต็มที่ไปรอบเดียว หลายสิบคนนี้ก็กลายเป็นสาวก

ผู้ภักดีของเขื่อนใจประเสริฐเต็มตัวแล้ว

ซูเพียนจื่อไม่ได้ให้พวกเขาเริ่มเผยแพร่ลัทธิในทันที เพียงเตือนอย่างจริงจังให้พวกเขาระวังจับตาอย่าได้ปล่อยให้คนโหดฉวยโอกาสหลอกลวงชาวบ้านในนามของเขื่อนใจประเสริฐเป็นอันขาด

เรื่องของความเชื่อนี้...หากปรับใช้ได้เหมาะสมก็จะทำให้ผู้คนมีจิตใจที่สงบมั่นคง ทั้งมอบกำลังใจและแรงสนับสนุนอันยิ่งใหญ่ที่สุดให้แก่มนุษย์ได้ ทว่าหากถูกคนใจคดบางคนนำไปแสวงหาประโยชน์ มันก็จะกลายเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งยวด และเปี่ยมด้วยพลังทำลายล้าง

ถงอ๋หมิงเคยเล่าว่า...ตอนที่เขาเผยแพร่ลัทธิอยู่ที่เซิงเขาซึ่งหลิน ก็มีคนใช้ประโยชน์จากนามของเขื่อนใจประเสริฐไปฉ้อโกงทรัพย์สินทำร้ายผู้อื่น ยิ่งดีเขาพบเห็นทันเวลา หากไม่มีผู้เสียหายมากเท่าไรก็สุดจะรู้

ดังนั้นตอนนี้ซูเพียนจื่อจึงรอบคอบอย่างยิ่ง หากมิใช่ผู้ที่เชื่อใจได้ นางจะไม่บ่มบ่ามให้พวกเขาไปเผยแพร่ลัทธิเด็ดขาด

เพื่อเร่งฟื้นฟูน้ำพุซุ่ย นางต้องรีบออกเดินทางกลับวังศาสตร์ นางมิได้คาดหวังว่าจะทำให้ทหารและชาวบ้านทั้งเมืองกลายมาเป็นสาวก ลัทธิในคราวเดียว ทว่าอย่างน้อยๆ ทั้งเมล็ดพันธุ์ไว้ ขอเพียงวันหน้ามีโอกาสรดน้ำอย่างเหมาะสม มันก็จะงอกเงยเป็นไม้ใหญ่ที่สูงเทียมฟ้าจนได้

ทว่าก่อนจะถึงวันนั้น อันดับแรกต้องป้องกันแมลงร้ายที่จะมาบ่อนทำลายเสียก่อน นี่ต่างหากคือจุดประสงค์สำคัญที่สุดที่นางเรียกประชุมคนเหล่านี้

หลังจากจัดการงานส่วนสุดท้ายนี้เสร็จสิ้น ซูเพียนจื่อก็ติดตาม

คนกลุ่มใหญ่กลับเกาะเดือนเพ็ญไปอย่างสบายใจ

ตลอดทางไร้คำพูดใดเป็นพิเศษ ไม่กี่วันให้หลังทุกคนก็กลับถึง
วังศาสตร์อย่างปลอดภัย

ซูเพียนจื่อไปพบจ้าววังเป็นการส่วนตัว นอกจากชี้แจงเรื่องของ
เขียนใจประเสริฐ นางยังออกปากกำนัลมุกปรมาณคลื่นสมุทรแก่จ้าววัง
รวมทั้งมอบตำหนักไท่เอีเปยโต่วเพื่อให้จ้าววังจัดสรรแก่สมาชิกทุกคนที่
เข้าร่วมศึกชี้ขาดกับอสูรทะเล โดยเฉพาะเน้นบำรุงขวัญแก่ครอบครัว
ของเหล่าผู้พลีชีพ

เกี่ยวกับเรื่องของตำหนักไท่เอีเปยโต่ว นางได้ขอความเห็นจาก
ฉินเผยและเจิ้งเฮ้อแล้ว เนื่องจากตำหนักทองเหล็กกล้าที่มีค่าควรเมือง
หลังนี้เป็นสิ่งที่ทั้งสามค้นพบร่วมกัน แม้อาศัยว่าดอกชวีหมีของนางมีพื้นที่
ใหญ่โตโอฬารพอ ถึงสามารถเก็บทั้งตำหนักจากมาได้ แต่ซูเพียนจื่อ
รู้ตัวว่าสุบบรรพตห้าอเวจีไว้คนเดียว จึงไม่อยากจะเอากำไรเกินควร

ในเมื่อศิษย์น้องหญิงใจกว้างถึงเพียงนี้ ผู้เป็นศิษย์พี่ทั้งสองย่อมจะ
ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ต่างก็ตอบตกลงในทันที

สมาชิกส่วนใหญ่ที่ร่วมศึกชี้เป็นชี้ตายกับเผ่าอสูรทะเลในครั้งนี้นี้ล้วน
ได้ผลตอบแทนแสนจำกัด ข้ามีบางคนต้องตายอนาถอยู่ในสนามรบนั้น
แม้ตระกูลใหญ่หลายตระกูลยินดีออกเงินออกแรงตกรางวัลบำรุงขวัญ
ทว่าเมื่อแบ่งส่วนเป็นรายคนกลับไม่แคล้วน้อยนิดเกินกว่าจะมอง แต่หาก
รวมตำหนักไท่เอีเปยโต่วหลังนี้เข้าไปด้วยก็ยอมไม่เหมือนกันแล้ว

เจ้าครามน้อยซึ่งเดิมทีหลับลึกกักตนอยู่ในตำหนักมีอาคารคงที่
จึงถูกย้ายออกจากตำหนักมาเป็นที่เรียบง่าย ซูเพียนจื่อกำชับเหล่า

ลัทธิหรือสุริให้ทำความสะอาดทั้งในและนอกตัวต่าหนักอย่างละเอียด จน
แน่ใจว่าไม่มีร่องรอยใดๆ หลงเหลือถึงส่งมอบให้จ้าววังอย่างเป็นทางการ

เมื่อเห็นศิษย์คนเล็กค่านึงถึงส่วนรวม ใจกว้างไม่เห็นแก่ตัวเช่นนี้
จ้าววังย่อมซาบซึ้งใจไม่หาย ยิ่งได้เห็นว่าเป็น 'คำสอนใจประเสริฐ' เล่มนั้น
ล้วนเป็นคำพูดที่ชักนำให้ผู้อื่นใฝ่ดี สอนคนให้ใจคอกว้างขวาง เขาก็ยิ่ง
วางใจขึ้นเรื่องที่นางตระเวนเผยแผ่ลัทธิ

ศิษย์ที่เป็นเช่นนี้...หากบอกว่านางจะทำเรื่องใดที่เป็นภัยต่อดินแดน
พันเมฆา เขาก็คือคนแรกที่ยากจะทำใจเชื่อได้!

ทว่าสำหรับมุกปราณคลิ่นสมุท...จ้าววังกลับไม่ยอมรับไว้

"พูดตามตรง ของวิเศษชิ้นนี้มีประโยชน์กับข้าอย่างยิ่งยวด ข้าเอง
ถูกใจมาก แต่ข้าไม่อาจทำให้มันยอมรับเป็นเจ้าของ ย่อมสำแดงอานุภาพ
สูงสุดของมันออกมาไม่ได้ หากเก็บไว้ในมือข้าก็น่าเสียดายอยู่บ้าง" จ้าววัง
ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะหยิบมุกปราณคลิ่นสมุทยื่นคืนแก่ชูเพียนจื่อ

นางไม่ยอมรับคืน "อาจารย์ยังต้องออกไปข้างนอกเสาะหาผู้มี
กายทิพย์อีกสองคน 'ไม่รู้' เบื้องหลังคนตระกูลไสยเวทใช้วิธีการใดจึง
เร่งสร้างผู้แข็งแกร่งขึ้นทรงฤทธาออกมาได้อย่างรวดเร็ว มุกลูกนี้อาจารย์
ยังคงพกติดตัวไว้ดีกว่า หากพบเจาศัตรู ท่านก็จะรับมือพวกเขาอย่าง
มั่นใจขึ้นอีกส่วน"

สาวน้อยล้มผัสได้ถึงความจริงใจที่อาจารย์มีต่อนาง ดังนั้นของวิเศษ
เพียงเท่านี้นางย่อมไม่ตระหนี่

ในที่สุดจ้าววังก็ฟังคำโน้มน้าวของนางรับมุกลูกนี้ไว้

ชูเพียนจื่อได้พิสูจน์ความสามารถของตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า จ้าววัง

จึงวางใจบอกเรื่องที่เป็นความลับกับนาง

"คราวนี้ข้าจะไปถ้าพันจิ้งจอกอีกสักเที่ยว" จ้าววังกล่าวขึ้น

ในใจซูเฟียนจึงอปลันหนาววูบทว่าเปลือกนออกยังคงเอ่ยถามหน้าตาเฉย
"เพราะเหตุใดเจ้าคะ ก่อนหน้านี้อาจารย์ก็ไปมาแล้วมิใช่หรือไร"

"มีคนพบเบาะแสบางอย่าง ช่วงหนึ่งเดือนที่พวกเขาเข้าไปใน
สนามรบเก่าระหว่างเซียนกับมาร อินกู่กับหยางเหรินเคยไปเยือน
ถ้าพันจิ้งจอก ดูเหมือนยังติดต่อกับบุคคลสำคัญในนั้นด้วย"

อินกู่กับหยางเหรินสองมารร้ายที่น่าตายนั้นอยู่ดีๆ วิ่งไปทำอะไร
ที่ตระกูลนาง ซูเฟียนจึงรู้สึกว่าจะอย่างไรท่านปู่ซูถึงหยวนก็ไม่ถึงชั้น
คบค้าสมาคมกับตัววิปริตสองคนนั้นหรอก ซูหู่ลู่ลุงใหญ่ผู้อำมหิต
ช่างริษยานั้นดูจะมีความเป็นไปได้มากกว่า

ทว่าฐานะของนางในตอนนี้อย่างไรก็ไม่อาจแก้ต่างแทนสกุลซูอย่างโจ่งแจ้ง
เกินไป นางจึงได้แต่สอบถามตรงๆ "อาจารย์สงสัยว่าตระกูลไสยเวท
ร่วมมือกับสกุลซู ก่อนจะไปแพร่พิษที่เมืองเทียนปอหรือเจ้าคะ"

จ้าววังส่ายหน้าตอบ "ประมุขซูมิใช่คนเช่นนั้น อีกอย่างทำเยี่ยงนี้
ก็ไม่มีผลดีต่อเขาสักหน่อย ฝ่ายที่สมคบกับอินกู่หยางเหรินน่าจะเป็น
อสุรทะเลมากกว่า สองคนนี้น่าจะรับผลประโยชน์จากอสุรทะเล จึงไป
ล้างแค้นระบายนโตะสแทนพวกมันที่เมืองเทียนปอ ตระกูลไสยเวทหนอ
ตระกูลไสยเวท...หลายปีที่ผ่านมาก็บงำลึกล้ำยิ่งนัก"

ซูเฟียนจึงได้ยินว่าอาจารย์ไม่มีเจตนาร้ายต่อตระกูลของนางค่อย
วางใจลงได้ หากอาจารย์ตั้งใจจะไปเล่นงานถ้าพันจิ้งจอก ส่วนนางกลับ
มอบอาวุธที่มีพลังทำลายล้างสูงให้เขาไป เช่นนั้นนางได้สำนึกเสียใจตาย

เป็นแน่

"ถ้าเช่นนั้นอาจารย์จะไปถ้าพันจึงจอกด้วยเหตุใดเล่าเจ้าคะ ไปเตือนพวกเขาให้ระวังตระกูลไสยเวทหรือ" ชูเพียนจื่อถามด้วยความอยากรู้

"นี่เป็นเหตุผลข้อหนึ่ง นอกจากนี้ข้ายังจะถามอีกครั้งให้รู้ชัดว่าชูเพียนจื่ออาจไปที่ใด ข้ารู้สึกอยู่ตลอดว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง... ผู้ที่มีพรสวรรค์และพลังฝีมือโดดเด่นถึงเพียงนี้ จะไม่มีร่องรอยเผยออกมาสักนิดได้อย่างไรกัน" จ้าววังมีสีหน้าหงุดหงิด ยังดีชูเพียนจื่อระวังตัวจึงไม่ได้เผยสีหน้าร้อนตัวออกมา

ทั้งที่นางอยู่ต่อหน้าอาจารย์นี้เอง แต่กลับไม่ยอมส่งเสียง มองดูอาจารย์รอนแรมไปทั่วเพื่อตามหานางเช่นนี้ไม่ค่อยมีคุณธรรมเอาเสียเลย ทว่าตอนนี้นางยังคิดหาวิธีแก้ไขที่ดียิ่งกว่าไม่ออก จึงได้แต่นั่งเงิบและข่มทนความละอายใจไปก่อน

จ้าววังเหม่อลอยอยู่ชั่วครู่ค่อยพูดกับชูเพียนจื่อต่อ "ก่อนเดินทางอาจารย์ยังมีเรื่องหนึ่งจะฝากฝังเจ้า...คือเรื่องเกี่ยวกับเซ็งหยาง"

คงไม่คิดจะให้ข้าไปดูแลเขากระมัง ข้าหน้าตาเหมือนพี่เลี้ยงหรือผู้ดูแลคนป่วยนักหรือ...

ชูเพียนจื่อลอบโอดครวญอยู่ในใจ

เดียวเสวี่ยเยียนคนเดียวก็น่ารำคาญใจมากแล้ว ขึ้นมีทั้งเซ็งหยางพ่วงมาอีกคน ข้าปรนนิบัติไม่ไหวจริงๆ

ชูเพียนจื่อหันอยู่ว่างๆ ยังแกล้งเดียวเสวี่ยเยียนได้เห็นอีกฝ่ายโกรธจนต้นผางร้องโวยวายล้วนไม่เป็นไร โหนๆ ไม่ว่าอีกฝ่ายฟ้องร้องอย่างไร ก็ไม่มีใครเชื่อถืออยู่แล้ว ทว่ากับทั้งเซ็งหยางนั้นไม่เหมือนกัน

เพียงแค่ออยยังชั่วตรงที่เขาไม่ได้หน้าตาอิมครีม อารมณ์รุนแรง หัวแข็งยากกำราบเท่าเดียวเสวียเยียนก็เท่านั้นเอง

ยังดีที่ทั้งหมดนี้นางเพียงคิดมากไปเอง จ้าววังยังไม่ถึงกับให้ศิษย์หญิงของตนไปดูแลบุรุษรุ่นราวคราวเดียวกันหรอก ทั้งสองหาใช่ญาติมิตร เรื่องนี้ไม่ว่าจะมองจากแง่มุมใดก็ล้วนฟังไม่ขึ้น

อีกอย่างในใจเขาก็ลำเอียงไปทางเจิ้งเฮ้ออีกกับจินฝ่ายมากกว่า สองคนนี้ล้วนเป็นศิษย์สายตรงของเขาเอง หากว่าเป็นไปได้ หลิวเซี่ยนหวงพัฒนาความสัมพันธ์กับพวกเขาคนหนึ่งคนโดยอ้อมดีที่สุด

และหากเอ่ยถึงเฉพาะศิษย์ชายสองคนนี้ จ้าววังก็เอนเอียงไปทางเจิ้งเฮ้อยิ่งกว่า

ใช้ว่าจินฝ่ายอุปนิสัยไม่ดี เพียงแต่อย่างไรเสียเขาก็ถือกำเนิดในตระกูลฝ่ายธรรมดา ภายนอกหน้าไม่แคล้วต้องดูแลงานของวงศ์ตระกูลฝ่ายธรรมดาไม่ลงรอยกับฝ่ายธรรมดา ตระกูลแพทย์คือตระกูลฝ่ายเป็นกลางหากเกี่ยวข้องกับฝ่ายธรรมดา ไม่ว่าจะสำหรับอนาคตของสกุลหลิวหรือของหลิวเซี่ยนหวงเองย่อมจะดำเนินไปอย่างไร้ที่ติยิ่งกว่า

ศิษย์หญิงเพียงหนึ่งเดียวคนนี้ ศิษย์ชายสองคนของเขาต่างก็กระเนิงหาอยู่ จ้าววังมีหรือจะหักใจผลักดันนางไปหาทั้งเชิงหยางได้ลงคอ

"เจ้าบอกว่ครั้งนี้ใช้น้ำพุชี่มากเกินไป อาจต้องใช้เวลาค่อนข้างนานกว่าจะเรียกใช้น้ำพุชี่ได้อีกครั้ง ข้าเองก็ยังเสาะหาเจ้าของกายทิพย์เพลิงแท้ไม่พบ ตอนนี้งเชิงหยางทั้งไม่อาจใช้ลมปราณทั้งไม่อาจฝึกวิชาพวกเราเคยสอบถามความคิดของเขาแล้ว เขาอยากจะทำการศึกษาอยู่ในวังศาสตร์ต่อ ข้าเห็นยายหนูเสวียเยียนดูเหมือนจะพูดคุยกับเขาถูกคอทีเดียว

หากเจ้ามีโอกาสก็บอกให้เสวียเยียนช่วยแนะแนวเขามากๆ หน่อย"
จ้าววังกล่าว

เตียวเสวียเยียนไม่อยู่ในโอวาทเป็นอย่างยิ่ง แต่ทุกคนล้วนรู้ดีว่า
หลิวเซียนหวงมีวิธีปราบเด็กคือผู้นี้ให้อยู่หมัด ทั้งเตียวเสวียเยียนเองก็ดู
เหมือนกริ่งเกรงหลิวเซียนหวงอยู่นิดๆ ด้วย

ทุกคนคิดว่านี่เป็นเพราะเมื่อแรกนางลอบสังหารหลิวเซียนหวง
ไม่สำเร็จซ้ำถูกจับกุมเสียเอง หาไม่สตรีที่ตั้งามอ่อนโยนในใจกว้างและเอาใจใส่
ผู้อื่นเช่นหลิวเซียนหวงมีอะไรน่าหวาดกลัวกันเล่า!

ซูเพียนจื่อรู้สึกว่าเป็นเรื่องเล็ก จึงผงกศีรษะตอบรับโดยไม่ได้
คิดอะไรมาก ต่อมาเมื่อย่อนี้ก็ถึง ค่อยพบว่าอันที่จริงจ้าววังก็เจ้าเล่ห์มิใช่เบา
การจัดการเรื่องนี้มิได้เรียบง่ายเช่นที่ฟังผิวเผินแม้แต่น้อย

ไม่ว่าจะอย่างไรตอนนี้ก็ฟังดูสมเหตุสมผลดี เตียวเสวียเยียนกับ
ทั้งเซียงหยางมีความสัมพันธ์ที่ไม่เลวทีเดียว ช่วงที่อยู่เมืองเทียนปอ
เตียวเสวียเยียนก็เคยได้ถามอาการของทั้งเซียงหยางหลายหน เพียงแต่
ในใจคนใหญ่คนโตเบื้องบนล้วนรู้ฐานะของนางดี ดังนั้นจึงไม่เหมาะที่นาง
จะวิ่งไปดูอาการเขากับตา

สถานการณ์ของทั้งเซียงหยางในปัจจุบันก็เหมือนกับนางก่อนหน้านี้นี้
มิใช่หรือ คนหัวอกเดียวกันน่าจะมีความรู้ให้สนทนากันมากกว่าผู้อื่น
เป็นแน่แท้

หลังจากจ้าววังมอบหมายงานตามสมควรเสร็จสิ้นแล้ว ก็อำลา
เกาะเดือนเพ็ญไปเสาะหาเจ้าของกายทิพย์เพลิงแท้และกายทิพย์น้ำพิสุทธ์

ในคำทำนายต่อ

ส่วนชูเพียนจื่อก็กลับคืนสู่วิถีชีวิตที่เรียบง่ายสงบว่ามีได้อยู่ห่าง ทางหนึ่ง
เล่าเรียนไป อีกทางหนึ่งก็เผยแผ่ลัทธิหลอกคนไปเช่นเคย

แน่นอนเหตุที่ช่วงนี้นางยังใช้ชีวิตอันเรียบง่ายแบบเดิมได้ ก็เพราะ
อวินซิงอิงกลับมาถึงเกาะเดือนเพ็ญอย่างปลอดภัยแล้ว แม้ชู่หม่านม่าน
ร่วมทางกับอวินซิงอิงอยู่พักใหญ่ แต่ไม่รู้เป็นเพราะไม่มีโอกาสจะลงมือ
หรือเป็นเพราะไม่มีกำลังขวัญจะลงมือกันแน่ สรุปคือดูจากท่าทางของ
อวินซิงอิง ศิลาร้อยสมุนไพรมือนางต้องยังอยู่ดีเป็นแน่

ส่วนชูเพียนหวานนั้นตอนนี้วางตัวเป็นอิสระไม่ช่วยทั้งสองฝ่าย ความจริง
ตอนอยู่ที่เมืองเทียนปอเขาไม่ได้จากไปพร้อมอวินซิงอิงและชู่หม่านม่าน
ชูเพียนจื่อก็รู้สึกที่ดีมากแล้ว

หากมิใช่เพราะขาดความช่วยเหลือของเขาไป ก็มีโอกาสสูงที่ตอนนี้
ชู่หม่านม่านอาจลงมือสำเร็จแล้ว

จะว่าไปชีวิตอันเรียบง่ายก็ต้องการข่าวซุบซิบนินทามาหล่อเลี้ยง
เช่นกัน ทว่าหากข่าวซุบซิบนี้เกิดกับตนเอง ย่อมไม่รับนรมย์เช่นนั้นแล้ว

พวกชูเพียนจื่อเพิ่งกลับมาวังศาสตร์ยังไม่ถึงหนึ่งเดือน เหตุการณ์ที่
สนามรบเก่าและเมืองเทียนปอก็เป็นที่เล่าลือไปทั่วแล้ว ข้าผู้คนทั้ง
วังศาสตร์ยังถกกันเรื่องระหว่างนางกับพวกจีนเผ่ เจิ้งเฮ้ออี้ และปูฉินอวี
สามคนอีกด้วย

แม้ทุกคนไม่มีประสงค์ร้ายใดๆ แต่ไม่ว่านางจะเดินไปที่ใดก็เป็นเช่น
ลิงที่ถูกผู้ชมร่ายล้อมมุงดู ศิษย์หญิงบางคนก็ขวัญกล้าและนิสัยเถรตรงน้อย
ถึงขั้นวิ่งมาถามนางตรงๆ เลยว่า 'เจ้าชอบคนไหนหรือ'

ผู้มันหนึ่งในต้นลำ... ตีอำนุถึง 6

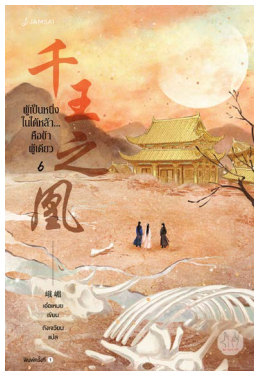
ต่อให้ชูเพื่อนจื่อพยายามไม่ทำตัวโดดเด่นก็เปล่าประโยชน์
เจ้าหนูทั้งสามนี้ไม่ว่าคนใดก็ล้วนมีทุนรอนที่จะดึงดูดสายตาของฝูงชน
ไม่ต่างกับหลอดไฟแรงสูงพันวัตต์สามดวงที่ฉายส่องจนนางไร้หนทางจะ
หลบซ่อน

หากเป็นช่วงเวลาอื่น นี่จะเป็นเรื่องที่เติมเต็มหัวใจอันฟุ้งเฟ้อของ
สาวน้อยได้มากเพียงใด ทว่าตอนนี้ชูเพื่อนจื่อกลับกลัดกลุ้มยิ่งนัก

การปรากฏตัวของซุ่มาน่มาได้ย่ำระฆังเตือนชูเพื่อนจื่อแล้ว ชื่อนาง
ยังไม่ลงมือหลอกเอาศิลาร้อยสมุนไพรมาก็จะต้องเคราะห์ร้าย

ขณะที่คู่ต่อสู้กระตือรือร้นแสวงหาโอกาส นางกลับมัวห่วงหน้า
พะวงหลังลึงเลอยู่กับที่ ขึ้นปละยให้รูปการณ์ดำเนินต่อไปเช่นนี้ นางต้อง
ปราศัยเป็นแน่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/37Ujhws>